ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம: 2116

பெரியாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

திருப்பல்லாண்டு.

இந்த க்ரந்தம்

பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநத்துடனும்,

அப்புஅரும்பதத்துடனும்,

உரையுடனும்,

தர்க்க தீர்த்தரான ஸ்ரீமான்

சிங்கப்பெருமாள்கோவில்-மாடபூசி-ராமாநுஜாசார்யராலும்,

ஸ்ரீமான் புதுப்பட்டு-திருவேங்கடாசார்யராலும்,

நாநாதேசாநீத அநேக ஸ்ரீகோசங்களின் ஸஹாயத்தினால்

பரிசோதிப்பிக்கப்பட்டு,

ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ரந்த முத்ராபக ஸபையாரால்,

பராங்குச திருவவதாராதி ௫0௧௧-வது ஸம்வத்ஸரமான

ஸௌம்யஸம்வத்ஸரத்தில்,

காஞ்சீபுரம்,

ஸ்ரீகீதாசார்ய அச்சுக்கூடத்தில,

அச்சிட்டு ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டது.

1909.

விஜயதேத்ராம.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபை (லிமிடெட்).

இச்சபையில் தமிழ்லிபியில் அச்சிட்ட க்ரந்தங்கள்.

தனிஸ்லோகம் ஸவ்யாக்யானம், ப்ரதிபத தாத்பர்ய ஸஹிதம்		3	4	0
பாரதாதி தனிஸ்லோகம்	” ”	0	5	0
ராமசரமஸ்லோகம்	” ”	0	3	0
துஷ்கரஸ்லோகடிப்பணி		0	5	0
யதிதர்ம ஸமுச்சயம்		1	2	0
முதல் திருவந்தாதி	” அரும்பத ப்ரதிபத ஸஹிதம்	1	2	0
இரண்டாம் திருவந்தாதி	” ” ”	0	12	0
மூன்றாம் திருவந்தாதி	” ” ”	0	11	0
நான்முகன் திருவந்தாதி	” ” ”	0	14	0
திருவிருத்தம்	” அரும்பத ப்ரதிபத தாத்பர்ய ஸஹிதம்	3	12	0
திருவாசிரியம்	” ”	0	6	0
பெரிய திருவந்தாதி	” ப்ரதிபத ஸஹிதம்	0	14	0
திருவெழுகூற்றிருக்கை	” ”	0	6	0
சிறிய திருமடல்	” ”	0	9	0
பெரிய திருமடல்	” ”	0	10	0
திருக்குறுந்தாண்டகம்	” ”	0	5	0
திருநெடுந்தாண்டகம்	” ”	2	0	0
பெரியதிருமொழி க-உ-ம், பத்துக்கள்	”	5	12	0
திருப்பல்லாண்டு	” ”	0	15	0
இராமாநுச நூற்றந்தாதி உரையுடன்		0	15	0
பராசரவிசிஷ்ட பரமதர்ம சாஸ்த்ரம் தாத்பர்ய ஸஹிதம்		0	14	0
ஷண்மததர்சினி		0	3	0

இப்படிக்கு,

கராலபாடி - ஆழ்வாரய்ய,

காரியதர்சி - தநாதிகாரி

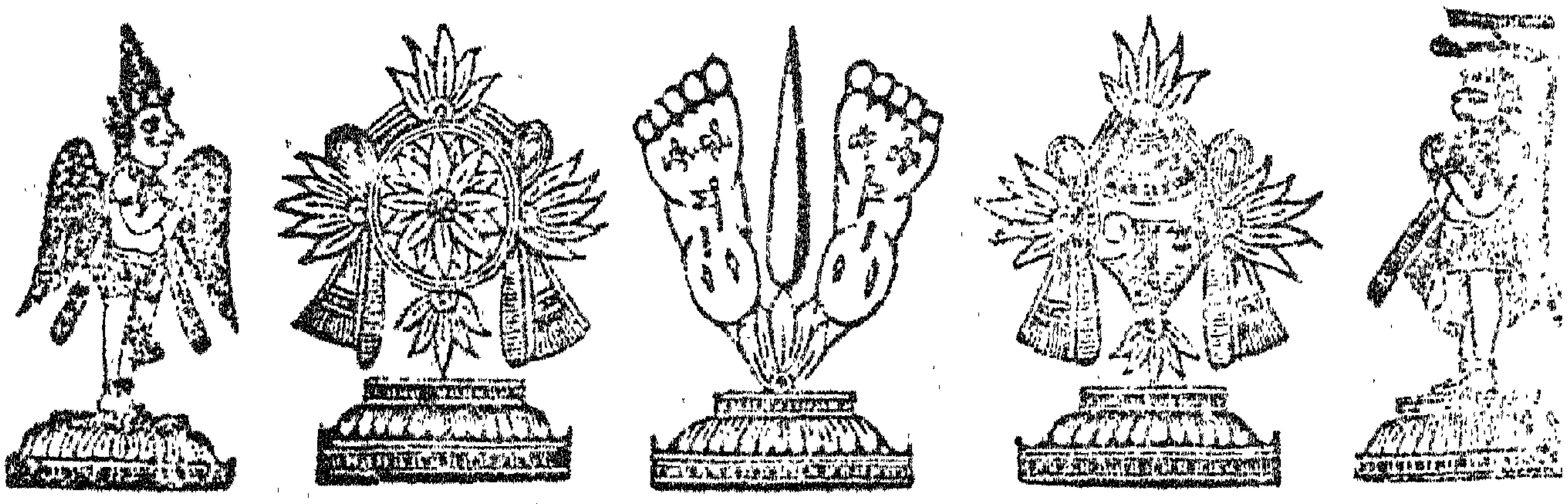

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

பொதுத் தனியன்கள்.

அழகிய மணவாள னருளிச்செய்தது.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌶𑍈𑌲𑍇𑌶𑌦𑌯𑌾𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌧𑍀𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌗𑍁𑌣𑌾𑌰𑍍𑌣𑌵𑌮𑍍 ।
𑌯𑌤𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌪𑍍𑌰𑌵𑌣𑌂 𑌵𑌨𑍍𑌦𑍇 𑌰𑌮𑍍𑌯𑌜𑌾𑌮𑌾𑌤𑌰𑌂 𑌮𑍁𑌨𑌿𑌮𑍍 ॥

ஸ்ரீஸைலேஸ தயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதிகுணார்ணவம்।
யதீந்த்ரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம்॥

கூரத்தாழ்வா னருளிச்செய்தது.

𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌨𑌾𑌥𑌸𑌮𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌥𑌯𑌾𑌮𑍁𑌨𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑌾𑌮𑍍 ।
𑌅𑌸𑍍𑌮𑌦𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌪𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌨𑍍𑌦𑍇 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌪𑌰𑌮𑍍𑌪𑌰𑌾𑌮𑍍 ॥

லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம் நாதயாமுநமத்யமாம்।
அஸ்மதாசார்யபர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம்॥

𑌯𑍋 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑌪𑌦𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌜𑌯𑍁𑌗𑍍𑌮𑌰𑍁𑌕𑍍𑌮
𑌵𑍍𑌯𑌾𑌮𑍋𑌹𑌤𑌸𑍍𑌤𑌦𑌿𑌤𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌤𑍃𑌣𑌾𑌯 𑌮𑍇𑌨𑍇 ।
𑌅𑌸𑍍𑌮𑌦𑍍𑌗𑍁𑌰𑍋𑌰𑍍𑌭𑌗𑌵𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌯𑍈𑌕𑌸𑌿𑌨𑍍𑌧𑍋𑌃
𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌰𑌣𑍌 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇 ॥

யோ நித்யமச்யுதபதாம்புஜ யுக்ம ருக்ம
வ்யாமோஹத ஸ்ததிதராணி த்ருணாய மேநே।
அஸ்மத் குரோர்பகவதோ஽ஸ்ய தயைகஸிந்தோ
ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே॥

பொதுத்தனியன்கள்.

ஆளவந்தா ரருளிச்செய்தது.

𑌮𑌾𑌤𑌾 𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌯𑍁𑌵𑌤𑌯 𑌸𑍍𑌤𑌨𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌿𑌃
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌦𑍇𑌵 𑌨𑌿𑌯𑌮𑍇𑌨 𑌮𑌦𑌨𑍍𑌵𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂।
𑌆𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌃 𑌕𑍁𑌲𑌪𑌤𑍇𑌰𑍍 𑌵𑌕𑍁𑌳𑌾𑌭𑌿𑌰𑌾𑌮𑌂
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍍 𑌤𑌦𑌙𑍍𑌘𑍍𑌰𑌿𑌯𑍁𑌗𑌳𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌮𑌾𑌮𑌿 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌨𑌾॥

மாதா பிதா யுவதய ஸ்தநயா விபூதிஸ்
ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம்।
ஆத்யஸ்ய நஃ குலபதேர் வகுளாபிராமம்
ஸ்ரீமத் ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா

பராஶரபட்ட ரருளிச்செய்தது.

𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌸𑌰𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌹𑌦𑌾𑌹𑍍𑌵𑌯 𑌭𑌟𑍍𑌟𑌨𑌾𑌥
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌸𑌾𑌰 𑌕𑍁𑌲𑌶𑍇𑌖𑌰 𑌯𑍋𑌗𑌿𑌵𑌾𑌹𑌾𑌨𑍍।
𑌭𑌕𑍍𑌤𑌾𑌙𑍍𑌘𑍍𑌰𑌿𑌰𑍇𑌣𑍁 𑌪𑌰𑌕𑌾𑌲 𑌯𑌤𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌿𑌶𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍍𑌪𑌰𑌾𑌙𑍍𑌕𑍁𑌶𑌮𑍁𑌨𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂॥

பூதம் ஸரஸ்ச மஹதாஹ்வய பட்டநாத
ஸ்ரீபக்திஸார குலசேகர யோகிவாஹாந்।
பக்தாங்க்ரிரேணு பரகால யதீந்த்ரமிஸ்ராந்
ஸ்ரீமத்பராங்குசமுநிம் ப்ரணதோ ऽஸ்மி நித்யம்॥

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

‡ திருப்பல்லாண்டின்

தனியன்கள்.

பிள்ளைலோகார்ய ஜீயரருளிச்செய்த வ்யாக்யாநம்.

அவதாரிகை.—இதுதான் திருப்பல்லாண்டுத் தனியனாயிருக்கும். தத் திருப்பல்லாண்டு பாடுகைக்கடியான பெரியாழ்வார் வைபவத்தைப் பெருக்கப்பேசி, அவரை ப்ரணிபாத நமஸ்காரம் பண்ணும்படி சொல்லுகிறது. ... ... *

நாதமுநிக ளருளிச்செய்தது.

𑌗𑍁𑌰𑍁𑌮𑍁𑌖𑌮𑌨𑌧𑍀𑌤𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌹 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑌶𑍇𑌷𑌾𑌨𑍍
𑌨𑌰𑌪𑌤𑌿𑌪𑌰𑌿𑌕𑍍𑌲𑍃𑌪𑍍𑌤𑌂 𑌶𑍁𑌲𑍍𑌕𑌮𑌾𑌦𑌾𑌤𑍁𑌕𑌾𑌮𑌃 ।
𑌶𑍍𑌵𑌶𑍁𑌰𑌮𑌮𑌰𑌵𑌨𑍍𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌰𑌙𑍍𑌗𑌨𑌾𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍
𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌕𑍁𑌲𑌤𑌿𑌲𑌕𑌂 𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌨𑌮𑌾𑌮𑌿 ॥

குருமுகமநதீத்ய ப்ராஹ வேதாநஶேஷாந்
நரபதிபரிக்லிப்தம் சுல்கமாதாதுகாம: ।
ஶ்வசுரமமரவந்த்யம் ரங்கநாதஸ்ய ஸாக்ஷாத்
த்விஜகுலதிலகம் தம் விஷ்ணுசித்தம் நமாமி ॥

வ்யாக்க்யாநம். — (மாநாமி-வஜநயீந்த்ர) - குருமுகமநதீத்ய) ஸ்வதந்த்ர ஸர்வஜ்ஞனான ஸர்வேஶ்வரனும், (க) "ஸாந்தீபநேஸ்ஸகாஶே தூ ஶாஸ்த்ரம் ஸாங்கம் ஸவிஸ்தரம் - ஸாந்தீபநேஸ்ஸக்ருத் ப்ரோக்தம் ப்ரஹ்மவித்யாம் ஸவிஸ்தராம்" என்னும்படி - ஸாந்தீபநியிடத்திலே யாய்த்து ஸகலவேதங்களையும் அதிகரித்தது; இவர், அங்ஙன் ஒரு குருகுலவாஸம் பண்ணி அன்றிக்கே (உ) *நலங்களாய நற்கலைகள் நாலையும் அதிகரியாதே, புண்டரிகனைப்போலே (ங) *துளவத்தொண்டிலே மண்டி, ஸ்ரீமாலாகாரனைப்போலே (ச) *சூட்டுநன்மாலைகளைத் தொடுத்து, வடபெருங்கோயிலுடையானுக்குச் சூட்டி அடிமைசெய்து போந்தார்; ஏவம்வித தாஸ்ய ரஸஜ்ஞரான இவர், (நாவகி ஸ்நீத்ஸம் ஸாங்கோபாங்க-ஸகாஶே-பதிபரிக்ஷித்தம் ஸாஸ்யாதாதுகாம:) என்று-ஸ்ரீவல்லபதேவனென்கிற ராஜாவானவன் பரதத்வ நிர்ணய பூர்வகமாகப் புருஷார்த்தரூபத்தை லபிக்கைக்காக அநேகமான அர்த்தத்தை வித்யாஶுல்கமாகக் கல்பித்துக் கல்தோரணத்திலே கட்டிவைக்க; இப்படி நிர்மிதமான அந்த த்ரவ்யத்தை வடபெருங்கோயிலுடையானுடைய ஆஜ்ஞையாலே ஆஹரித்துக்கொண்டு வரவேணுமென்கிற அபேக்ஷையையுடையராய், வித்வத்கோஷ்டியிலே சென்று, (அஶேஷாந் - வேதாந் - ஸர்வம் - அபேக்ஷாத் - வேதாந்-ப்ராஹ) (ரு) "வேண்டிய வேதங்களோதி விரைந்து கிழியறுத்தான்" என்றதைச் சொல்லுகிறது. இவர்க்கு அப்போது (சு) *வேதப்பிரானான (எ) *பீதகவாடைப் பிரானார்தாமே பிரமகுருவாய், (எ) *போதில்கமலவன்னெஞ்சம் புகுந்து (அ) *நாவினுளானாய்; (கூ) *நாவினுள் நின்று மலரும் ஞானக்கலைகளை இவர்முகேந பேசுவித்தானிறே. (கo) *எயிற்றிடைமண்கொண்ட வெந்தையான (கக) *ஞானப்பிரானைத்து இவனை (கூ) *ஞானக்கலைகளை ஓதுவித்தது. ஆகையாலே நாட்டார்க்கு ஓதினவிடமொழிந்து ஓதாதவிடம் தெரியாதிருக்கும்; இவர்க்கு *மயர்வறமதிநலமருளுகையாலே அசேஷவேதங்களு மருளிச்செய்யும்படி விசதமாய்த்து. அத்தாலே (கஉ) "வேதாந்த விழுப்பொருளின்மேலிருந்த

(க) (உ) தி-ச-வி-கo. (ங) தி-மா-சஙி. (ச) தி-வி-உக.
(ரு) பெரி-திரு-தனி. (சு) பெரி-திரு-ரு-உ-க. (எ) பெரி-திரு-ரு-உ-அ.
(அ) தி-வாய்-க-கூ-எ. (கூ) தி-வாய்-க-கூ-அ. (கo) பெரி-திரு-ரு-உ-கூ.
(கக) தி-வி-கூங (கஉ) பெரி-திரு-ச-ங-கக.

விளக்கை விட்டுசித்தன் விரித்தனன்" என்னும்படி பரதத்வ ஸ்தாபநம்பண்ணி அந்த வேததாத்பர்யமான திருப்பல்லாண்டை, (க) *அங்கானைமேல் மங்கலவீதி வருகையிலே மங்களாசாஸநமாக வருளிச்செய்தார். "வேதாநுமேஷாநு - வேதாநமேஷாந்" என்கிறதுக்குள்ளே இதுவும் அந்தர்ப்பூதம். (உ) "வேதைஶ்ச ஸர்வை ரஹ மேவ வேத்யஃ- வேதைஶ்ச ஸர்வை ரஹமேவ வேத்யஃ" என்னக் கடவதிறே.

(ஶ்வஶுர - ஶ்வஶுரம்) அநந்தரம், வித்வான்களை வென்று கிழியறுத்து அந்த த்ரவ்யத்தை ஸ்வாமிஸந்நிதியிலே ஸமர்ப்பித்து, மீளவும் தம் துறையான (ங) *துளவத்தொண்டிலே ஊன்றி நடத்திக் கொண்டு போர; அக்காலத்திலே ஆண்டாள் இவர்க்குத் திருமகளாகத் திருத்துழாயடியிலே அவதரிக்க; இவரும் (ச) திருமகள்போல வளர்த்துப்போர; அஞ்சுபிராயத்திலே, திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷம் குடியில் பெண்களை அநுகரித்துத் திருப்பாவைபாடி, அதுக்குமேலே, அவர் (ரு) *தொடுத்த துழாய்மலரை, (சு) "வியன்துழாய்க்கற்பென்றுசூடும் கருங்குழல்மேல்" என்கிறபடியே சூடிக்கொடுத்தவளாய், பின்பு ப்ராப்தயௌவனையாய், (எ) *மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழாததன்மையளாய், (அ) "தீமுகத்து நாகணைமேல் சேரும் திருவரங்கர்" என்றும், (கூ) "பணவாளரவணைப் பற்பலகாலமும் பள்ளிகொள் மணவாளர்" என்றும் சொல்லப்படுகிற அழகிய மணவாளப்பெருமாளை ப்ரார்த்தித்துத் திருமணம் புணருகையாலே அவர் மணவாளப்பிள்ளையானார். (க0) *மறைநான்கு முன்னோதிய பட்டனுக்கிறே (கக) *பட்டர்பிரான் கோதையைக்கொடுத்தது. ஆகையாலே, ஔபசாரிகமாகவன்றிக்கே, யதாவாக ரங்கநாதனுக்குப் பட்டநாதர் மாமனாரானார். அத்தாலே (ஶ்வஶுர - அமர வந்த்யம்) என்கிறது. அதாவது - (கஉ) *வடிவுடைவானோர் தலைவனை தன்னை, அவர்கள் அடிவணங்கி ஏத்துமாபோலே, இவர் தம்மையும் அமரர் வந்திக்கும்படியான வரிசை கொடுத்தபடி.

(க) நா-தி-சு-க0. (உ) கீ-கரு-கரு. (ங) தி-மா-சரு.
(ச) பெரி-தி-ங-அ-சு. (ரு) தி-ப-கூ. (சு) ங-திரு-சுகூ.
(எ) ந-தி-க-ரு. (அ) நா-தி-கக-க. (கூ) நா-தி-க0-சு.
(க0) தி-மொ-எ-ங-எ. (கக) தி-பா-ரு0. (கஉ) தி-வாய்-எ-உ-க0.

(௧) * நம்மையே யொக்க வருள்செய்வரிறே. பட்டநாதரான மாத்ர மன்றிக்கே, தேவர்களாலும் ஸ்துத்யராயிருக்குமவரென்கிறது. (௨) "விரும்புவ ரமரர்மொய்த்து" என்னக்கடவதிறே. அஸ்த்தானே பய சங்கிகளானவர்களையும் இவர் மங்களாசாஸநம் பண்ணுமவராகையாலே, அவர்களும் இவர்க்கு ஸ்துத்யபி(ஷி)வாதங்களைப் பண்ணுவார்கள். (௩) "பரஸ்பரநீசபாவை: - பரஸ்பரநீசபாவை:" என்னக்கடவதிறே.

இனி ரங்கநாதனோடே ஸம்பந்திக்கைக்கிடான பட்டநாதகுலத்தைச் சொல்லுகிறது (த்விஜகுலதிலகம் - த்விஜகுலதிலகம்) என்று. (௪) * வேயர்தங்கள்குலத்துதித்த விட்டுசித்தராகையாலே, (௫) "அந்தணையான்கண்ட தணிநீர்த்தென்னரங்கத்தே" என்னும்படி கண்டு கொடுத்தார். த்விஜகுலதிலகராகையாவது - ப்ராஹ்மண குலத்துக் கெல்லாம் முக்யராய், ஶிரஸாவாஹ்யராய், ஶ்ரேஷ்டராயிருக்கை யென்றபடி. (தம்விஷ்ணுசித்தம் - தம்விஷ்ணுசித்தம்) அப்படி ஶ்ரேஷ்டராய், விஷ்ணுவை எப்போதும் சித்தத்திலே யுடையரானவரை யென்கிறது. (௬) "வில்லாண்டான்றன்னை வில்லிபுத்தூர்விட்டுசித்தன் விரும்பியசொல்" என்று - அடியிலே தமக்கு நிரூபகமாக ஆழ்வார் தாமேயருளிச்செய்தாரிறே. "விஷ்ணுசித்தம்" என்கையாலே, (௭) "மின்னு நூல் விட்டுசித்தன் விரித்த" என்று - பெரியாழ்வார் திருமொழியடியிலும். (௪) "விட்டுசித்தன் மனத்தே கோயில்கொண்ட கோவலனை" என்று - முடிவிலுமருளிச்செய்கையால், இந்தத்திருநாமத்தாலே அந்த ப்ரபந்த ப்ரவக்தாவென்னுமதுவும் ஸூசிதம். அதுக்கும் தனியன் இதுவேயிறே. (௮) "அனந்தன்பாலும் கருடன்பாலும் ஐதுநொய்தாகவைத்து என்மனத்தனுள்ளேவந்துவைகி வாழச்செய்தா யெம்பிரான்" என்னும்படி இவர் திருவுள்ளத்திலே அத்யபி(ஷி)ஷ்டனாயிருக்குமாய்த்து. (விஷ்ணுசித்தம் - விஷ்ணுசித்தம்) (௯) * விஷ்ணோர் வ்யபதேஷ்டவ்யராயிருக்கிறபடி. (௧௰) "நின்கோயிலில்வாழும் வைட்டணவன்" என்றாரிறே. அவனும் வைஷ்ணவ ஸம்பந்தத்தை அபேக்ஷித்துக் கைப்பற்றினான். (தம்விஷ்ணுசித்தம்நமாமி - தம்விஷ்

---

(௧) தி-மொ-௧௧-௩-௫. (௨) தி-வாய்-௩-௪-௧௧. (௩) வை-ஸ்த-௭௫.
(௪) பெரி-திரு-௫-௪-௧௧. (௫) தி-மொ-௫-௬-௭. (௬) தி-ப-௧௨.
(௭) பெரி-திரு-௧-௨-௧௰. (௮) பெரி-திரு-௫-௪-௮.
(௯) விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை. (௧௰) பெரி-திரு-௫-௧-௩.

னுசித்தம்நமாமி) அந்த விஷ்ணுசித்தனை (க) "கிழியறுத்தான்பாதங்கள் யாமுடையபற்று" என்னும்படி ஸேவிக்கிறேனென்கிறது. நமஸ்காரமும் ஸேவையும் பர்யாயம். (உ) "ஓம் நமோ விஷ்ணவே - ஓம் நமோ விஷ்ணவே" என்னுமது விஷ்ணுசித்தவிஷயத்திலேயாய்த்து; விசேஷஜ்ஞர்க்கு பகவத்விஷயத்திலே அரைவயிறாய், இங்கேயிறே எல்லாம் பூர்ணமாவது. (ந) * நம்பி விட்டுசித்தரிறே. இத்தால் - ப்ரதம ப்ரபந்தாநுஸந்தாநதசையில் தத்வவக்தாவான ஆழ்வாரை (ச) "லௌ-வை-ஶீவா உடயேஸ - தம்பூர்வமபிவாதயேத்" என்று ப்ரதமம் திருவடி தொழும்படியைச் சொல்லிற்றாய்த்து. (க)

அவ.—(மின்னார்தடமதிள்யாதி) இதில், ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர் பட்டர்பிரானை பெரியாழ்வாரவதரணஸ்தலத்தை அநுஸந்திப்பார் திருவடிகளைத் தொழுகையிலுண்டான ப்ரீதியையும், அவர் செயலைச்சொல்லுகையாலுண்டான விரோதி நிவ்ருத்யாதிகளிலே த்ருப்தியையும் மாஸ்மோடே சொல்லி உலாவுகிறதாயிருக்கிறது.

பாண்டிய பட்டரருளிச்செய்தது.

மூ.—மின்னார் தடமதிள்சூழ் வில்லிபுத்தூரென்றொருகால்
சொன்னார்கழற்கமலம் சூடினோம்—முன்னாள்
கிழியறுத்தானென்றுரைத்தோம் கீழ்மையினில் சேரும்
வழியறுத்தோம் நெஞ்சமே வந்து. ... ... (உ)

வ்யா.—(மின்னார்தடமதிள்சூழ்) தேஜஃப்ரசுரமான பெரியமதிளாலே சூழப்பட்ட வில்லிபுத்தூர். இத்தால் (ரு) "செம்பொனேய்ந்த மதிளாயிருக்கை. ப்ரதிகூலர்க்குக் கிட்டவொண்ணாதபடியாய், அநுகூலர்க்குக் கண்டு வாழும்படியாயிருக்கை. கல்மதில்போலே அத்தலைக்கு அரணாய், மங்களாசாஸநபரரான பெரியாழ்வார் இருக்குமூரில் மதிளிறே; ஏவம்விதமான மதிளாலே சூழப்பட்ட. (வில்லிபுத்தூரென்று ஒருகால்சொன்னார் கழற்கமலம்சூடினோம்) ஒருகாலாகிலும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரை உச்சரித்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய ஸ்ரீபாதகமலங்களை (சு) * பைங்கமலத்தண்டெரியலாகத் தலையிலே சூடினோம். (எ) "கோவிந்தன் றன்னடியார்களாகி யெண்டிசைக்கும் விளக்

(க) பெரி-திரு-தனி. (உ) விஷ்ணுஷடக்ஷரி. (ந) ந-தி-கரு-கo.
(ச) (ரு) தி-வாய்-கூ-கo. (சு) தி-பா-நo.
(எ) பெரி-தி-உ-கூ-கக.

காகி நிற்பாரிணையடி யென் தலைமேலவே" என்றிறே ஆழ்வாரு மரு ளிச்செய்தது. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்தான், வடபெருங்கோயிலுடையா னுக்கும் ஆழ்வார்க்கும் ஆண்டாளுக்கும் நிரூபகமான தேசமாய்த்து, (க) "வில்லிபுத்தூருறைவான்" (உ) "வில்லிபுத்தூர்ப்பட்டர்பிரான்" (ங) "அன்னவயல் புதுவையாண்டாள்" (ச) கோதைபிறந்தவூர்-வில் லிபுத்தூர்" என்னக்கடவதிறே. ப்ரணவம்போலே மூவரும் கூடவா யிருக்கை. இப்படி உத்தேஸ்யமான ஊரை ஒருகால் அநுஸந்திப்பார் எப்போது முத்தேஸ்யராகையாலே, அவர்கள் ஸ்ரீபாதங்கள் சிரோபூ ஷணமாக தா(தா)ர்யமென்கிறது; (ரு) "அரசமர்ந்தானடி சூடுமரசு" என்னுமாபோலே.

பின்னை விரோதிகள் செய்ததென்னென்னில்; (முன்னாள்கிழிய றுத்தானென்றுரைத்தோம் கீழ்மையினில்சேரும் வழியறுத்தோம்) முன்னாள் கிழியறுக்கையாவது-முற்காலத்திலே பாண்டியன் வித்யா சுல்கமாகக்கட்டின த்ரவ்யக்கிழியை, அங்கேசென்று, வேதார்த்த முகேந "விஷ்ணுரேவ பரதத்வம்" என்று விஷ்ணுசித்தரான தாம் வித்வஜ்ஜநங்களோடென்று த்ரவ்யக்கிழியையறுத்த ஆழ்வாருடைய இந்த அத்யத்புதகர்மத்தை அநுஸந்தித்தோம்; அதனாலே கீழ்மை யினில்சேரும் வழியறுத்தோம். (சா) "ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யமேவம் யோ வேத்தி தத்த்வத:। த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோऽர்ஜுந - ஜந்ம கர்மச மேதிவ்யமேவம் யோவேத்தி தத்வத: - த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோऽர்ஜுந" என்று- க்ருஷ்ணவிஷயத்தில் ஜந்மகர்மங்கள் ஜந்மஸம்பந்தத்தை அறுக்குமாபோலேயாய்த்து விஷ்ணுசித்தர் ஜந்ம கர்மங்களும். இங் கும், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் ஜந்மமும், கிழியறுக்கை கர்மமுமாயிருக்கும். கீழ்மையினில்சேரும் வழியறுக்கையாவது-நிஷித்தக்ருத்யத்தாலே ப்ரா பிக்கும் ப்ரதிபந்தகமான மார்க்கத்தைச் சேதித்தோம். (எ) [புறநெறி களைகட்டு] அவைதிகமார்க்கத்தையடைகை பாபபலமிறே. (அ) "மெ ய்ம்மைப்பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர்கேட்டிருப்பர்" என்று - இவர் தாம் ஸந்மார்க்கவர்த்திகளிறே. அன்றிக்கே, "கீழ்மையினில்சேரும் வழி"என்று-அத:(த:)பதநத்திலே ப்ராப்தமான மார்க்கமென்று-அர்ச்

(க) நா-தி-ரு-ரு. (உ) (ங) தி-பா-தனி.
(ச) முக்தகம். (ரு) பெரு-திரு-௧௦-எ. (சா) கீ-ச-௯.
(எ) தி-வாய்-௪-௩-ரு. (அ) நா-தி-௧௧-௧௦.

சிராதிமார்க்கத்துக்குக் கிழாய், புநராவ்ருத்தி லக்ஷண ஹேதுவான தூமாதி மார்க்கத்ரயத்தையும் நிரோதித்தோம். (நெஞ்சமேவந்து)(க) *நெறிநின்ற நெஞ்சாய், நீ அநுகூலிக்கையாலே இந்த லாபத்தை லபித்தோம். (வந்து) இவ்வளவும் வந்து; ஆழ்வாரளவும்வந்து. வில்லி புத்தூரென்றொருகால் சொன்னார்கழற்கமலஞ்சூடினோம்; கீழ்மையினில்சேரும் வழியறுத்தோம்; இதுவன்றோ நீ அநுகூலித்தத்தால் பெற்ற பேறு; நீ என்வழி வருகையாலே இவையெல்லாம் பெற்றோம். இஷ்டப்ராப்தியோபாதி அநிஷ்ட நிவாரணமும் பலமிறே. (நெஞ்சமேவந்து) (உ) "நெஞ்சமே நல்லை நல்லை உன்னைப்பெற்றா லென்செய்யோ மினியென்ன குறைவினம்" என்றாப்போலே பெற்ற பேற்றைப்பேசி நெஞ்சோடே ஸார்வதிக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. "வில்லிபுத்தூரென்று ஒருகால்சொன்னார்" என்றது-(௩) "வண்டினமிசைக்கும் வில்லிபுத்தூர்" என்றும், (௪) "மென்னடை யன்னம் பரந்து விளையாடும் வில்லிபுத்தூர்" என்றும் பகவத்விஷயத்திலே தமப்பனாரும் மகளாரும் ஒருகால் சொன்னாப்போலே, பாகவதவிஷயமாக ஒருகால் சொன்னாரென்றபடி. ஸம்பந்தாநுஸந்தாநம் ஸக்ருத் தென்றபடி.

அவ.—(பாண்டியன் கொண்டாட) இதில், ப்ரபந்தவக்தாவான பெரியாழ்வார் திருவடிகளில் உபாய ஸ்வீகாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—பாண்டியன் கொண்டாடப் பட்டர்பிரான் வந்தானென்
 றீண்டிய சங்க மெடுத்தூத—வேண்டிய
 வேதங்களோதி விரைந்து கிழியறுத்தான்
 பாதங்கள் யாமுடைய பற்று. (உ)

வ்யா.—(பாண்டியன்கொண்டாட) (ரு) 'தென்னன் கொண்டாடும்" என்னுமாபோலே "நமக்கு பரதத்வநிர்ணயம் பண்ணித்தரும்படி பட்டர்பிரான் வந்தான்" என்று பாண்டியனை ஸ்ரீவல்லபதேவன் சொல்லிக்கொண்டாட. அத்தசையிலே (ஈண்டியசங்கமெடுத்தூத) திரண்டிருக்கிற வித்வத்ஸங்கமானது, ஓரோப்ரதேசங்களிலே ஓதிக்கிடக்கிற ப்ரஹ்மஸாபரவாக்யங்களை எடுத்து ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளைப் போரப்பொலியச்சொல்லி உபந்யஸிக்கவென்னுதல்; (ஈண்டியசங்கம்

(க) ௧-திரு-அந். (உ) தி-வாய்-௩-௩௦-௯. (௩) ௨-௦-௬.
(௪) நா-தி-ரு-ரு. (ரு) ௪-௨-௭.

மடுத்தூத) என்று - ஜயசங்கங்கள் பலவற்றையும் வாயிலே மடுத்து ஊதவென்னுதல். (௧) "பூங்கொள் திருமுகத்து மடுத்தூதிய சங்கொலி" என்னக்கடவதிறே. (எடுத்தூத) என்றபோது - சங்கத்தை எடுத்து வாயாலே ஊதவென்றபடி. (அடுத்தூத) என்றபோது - கிட்டி ஊதவென்றபடி.

அதிக்ஷேபித்த வித்வான்கள் வாயடைக்கும்படி (வேண்டிய வேதங்களோதி) (௨) "ஸர்வே வேதா யத்பதமாமநந்தி - ஸர்வே வேதா யத்பத மாமநந்தி" (௩) "வேதைஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய: - வேதைஶ்ச ஸர்வைரஹ மேவ வேத்ய:" என்கிறபடியே வேதங்களெல்லாவற்றாலும் ஆராதநப்ரகாரத்தையும் ஆராத்ய வஸ்துவையும் சொல்லுகிறதென்றறுதியிட்டு, பகவத்பரத்வத்தை ஸாதித்து, இனித் ‡ தாழுகைக்கு ஹேதுவென்? என்று திருவடிகளிலே தாழ்ந்த கிழியை, த்வரித்து அறுத்தவருடைய - த்ரவ்யக்ரந்தியை அறுத்தவருடைய. (பாதங்கள்) கிழியறுத்த பட்டர்பிரான் பாதங்கள். (யாமுடையபற்று) "பட்டர்பிரானடியேன்" என்னும்படி அவர்க்கு சேஷபூதராயிருக்கிற நம்முடைய ரக்ஷை. (௪) "தகையான்சரணம் தமர்கட்கோர்பற்று" என்கிற பொதுவானவனுடைய திருவடிகளன்று, (௫) * அவனைப்பல்லாண்டென்று காப்பிடும் பான்மையன்தாள். (யாமுடையபற்று) நம்முடைய, அரண் - புகல் - உபாயம்; சரண்யமென்றபடி. (யாமுடையபற்று) - பற்றற்ற நம்முடைய பற்று. (௬) "பற்றிலார் பற்ற நின்றான்" என்னக்கடவதிறே.

தனியன்கள் வ்யாக்க்யாநம் முற்றிற்று

பிள்ளைலோகார்ய ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

---

(௧) நா-தி-௧௦-௯. (௨) கட-வ-௨-௧௫. (௩) கீதை-௧௫-௧௫.
(௪) தி-வாய்-௧௦-௩-௧௦. (௫) இரா-நூ-௧௫. (௬) தி-வாய்-௭-௨-௭.
‡ தாழ்கை-விலம்பிக்கை.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்த திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்க்யாநாவதாரிகை.

(௧) "𑌪𑌤𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌂 - பதிம் விஶ்வஸ்யாத்மேஶ்வரம்" என்றும், (௨) "𑌤𑌮𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌮𑌹𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌂 - தமீஶ்வராணாம் பரமம் மஹேஶ்வரம்" என்றும் - ஸர்வஸ்வாமியாகவும் ஸர்வநியந்தாவாகவும் ஸர்வேஶ்வரன் ஸ்வரூபத்தை நிர்ணயித்து, சேதநஸ்வரூபத்தை (௩) "𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿 - யஸ்யாஸ்மி" என்றும், (௪) "𑌪𑌰𑌵𑌾𑌨𑌸𑍍𑌮𑌿 - பரவாநஸ்மி" என்றும், (௫) "𑌦𑌾𑌸𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯 - தாஸோஹம் வாஸுதேவஸ்ய" என்றும், (௬) "𑌦𑌾𑌸𑌭𑍂𑌤𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌤𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 - தாஸபூதாஸ்ஸ்வதஸ்ஸர்வே" என்றும் நிரூபித்து, இந்தஸ்வரூபாநுரூபமான ஜ்ஞாநமும் ஜ்ஞாநாநுரூபமான

அநு.—பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை, ஸ்வாசார்யநியமநத்தாலே திருவாய்மொழிக்கு இருபத்துநாலாயிரமாக ஒரு வ்யாக்க்யாநம்செய்தருளி, பின்புள்ளவையான இருபத்துமூன்று திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கும் (௭) *தெரிய வ்யாக்கியைகள் செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, (௮) *வேதத்துக்கு ஓமென்னுமதுபோல் உள்ளதுக்கெல்லாம் சுருக்கான திருப்பல்லாண்டுக்கு வ்யாக்க்யாநம் செய்தருளக்கோலி, வக்த்ருவைலக்ஷண்ய பூர்வகமாக இப்ப்ரபந்த வைபவத்தைப் பலபடியாலும் உபபாதித்துக்கொண்டு, ப்ரதிபாத்ய வைலக்ஷண்யத்தையும் சுருங்க வருளிச்செய்கிறார். "பதிம்விஶ்வஸ்ய" இத்யாதி, "மேலிற்பாட்டு பலஶ்ருதி" என்னுமளவும்.

அதில், சேதநோஜ்ஜீவநார்த்தமாகப் பெரியாழ்வாரை ஸர்வேஶ்வரன் அவதரிப்பித்தருளினானென்றருளிச்செய்யத் திருவுள்ளம்பற்றி, அதிஷ்டிகை யிடுகிறார் (பதிம்விஶ்வஸ்யேத்யாதி). எடுத்த ஶ்ருதிக்கர்த்தம்.- (ஸர்வஸ்வாமியாகவும் ஸர்வநியந்தாவாகவும்) என்றது. (ஸ்வரூபாநுரூபமான ஜ்ஞாநமாவது) - ஶேஷபூதனுக்கு ஶேஷிபக்கல் கைங்கர்யமே கர்த்

---

(௧) தை-நா-௧௧. (௨) ஶ்வேதாஶ்வ-௬. (௩) யஜு-அஷ்ட-௩-ப்ர-௭.
(௪) ரா-ஆர-௧௫-௭. (௫)
(௬) ஹாரீதஸ்ம்ருதி.
(௭) உ-தே-ர-௨௬.
(௮) உ-தே-ர-௧௯.

வ்ருத்தமும் ப்ராப்தமாயிருக்க, அயஸ்பிண்டத்துக்கு அக்நிஸம்ஸர்க்கத்தாலுண்டான தாதாத்ம்யம்போலே, சேதநர் அசித்ப்ரத்யாஸத்தியாலே, "தேவோऽஹம், மநுஷ்யோऽஹம்" என்று அஹங்கரித்து, புத்ரமித்ராதிகள் பக்கலிலே மமதாபுத்தியைப்பண்ணி, இப்படி ப்ரவாஹரூபேண நித்யமான அஹங்கார மமகாரங்களாலே ஸர்வேஶ்வரகதமான ஸ்வாமித்வ நியந்த்ருத்வங்களைத் தங்கள் பக்கலிலே அத்யவஸித்து, ஸ்வதஃப்ராப்தமான பாரதந்த்ர்யத்தில் விமுகராய் அதஏவ ஶப்தாதி விஷய ப்ரவணராய், அத்தாலுண்டான ராகத்வேஷாதிகளாலே அபிபூதராய்ப்படுகிற துக்கபரம்பரைகளை அநுஸந்தித்து, நிருபாதிக ஶேஷியான ஸர்வேஶ்வரன், "ஶாஸநாச்சாஸ்த்ரம் - ஶாஸநாச் சாஸ்த்ரம்" என்கிறபடியே தத்வ ஹிதங்களை அறிந்து நல்வழி போகைக்குடலாக சாஸ்த்ரத்தை ப்ரகாஶிப்பித்தருளினான்; (௧) "மார்த்தும் தமஸ்ஸதஸதீவ விவேக்துமீஶோ மாநம் ப்ரதீபமிவ காருணிகோ ததாதி - மார்த்தும் தமஸ்ஸதஸதீச விவேக்துமீஶோ மாநம் ப்ரதீபமிவ காருணிகோ ததாதி" என்னக்கடவதிறே.

இந்த சாஸ்த்ர ப்ரதா(௨)நமும் வாஸநாதூஷிதமாகையாலே அகிஞ்சித்கரமாக, ஓலைப்புறத்திற்செல்லாத தேசத்திலே எடுத்துவிடும்

தவ்யமென்கிற ஜ்ஞாநமென்கை. (வ்ருத்தமும்) என்ற வநந்தரம் "தங்களுக்குண்டாம்படி அர்த்திக்க" என்று ஶேஷம். (தாதாத்ம்யமாவது) - அபேதபுத்தி. (சேதநர்) என்றது - கீழும்மேலும் அந்வயிக்கிறது. (அஹங்கார மமகாரங்களாலே) என்றது - அஹங்கார மமகாரஹேதுவான அசித்ப்ரத்யாஸத்தியாலேயென்றபடி. உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் (மார்த்து மித்யாதி). (ஸதஸதீ) - நல்லதும் தீயதும்.

(௨) "ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு யா புத்திர்பாவிதா ந்ருணாம் । தாமேவ பஜதே ஜந்துருபதேஶோ நிரர்த்தக: - ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு யாபுத்திர்பாவிதா ந்ருணாம் । தாமேவ பஜதே ஜந்து ருபதேஶோ நிரர்த்தக:" என்கிற வசநத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (இந்த ஶாஸ்த்ரப்ரதாநமு மித்யாதி). (அகிஞ்சித்கரம்) என்றது - அநேக விஷயங்களில் அகார்யகரமென்றபடி. (எடுத்துவிடுகையாவது) - ஸே

---

(௧) ஶ்ரீ-ஸ்த-உ-௪௧. (௨)

ராஜாக்களைப்போலே ராமக்ருஷ்ணாதிரூபேண வந்தவதரித்து, (க) "விஹ்ருத்ய நிர்த்தேஶாத் ராஜஸ்ய ஶாஸநாத்-பித்ருர்வசந நிர்த்தேஶாத் பாத்வாஜஸ்ய ஶாஸநாத்" என்று- பித்ருவசந பரிபாலநாதிகளை ஆசரித்தருளியும், இளையபெருமாளை இடுவித்து, "வகுத்த விஷயத்தில் சேஷவ்ருத்தியே இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்" என்னுமிடத்தை ப்ரகாசிப்பித்தருளியும், (உ) "ராஜ்யஞ்சாஹஞ்ச ராமஸ்ய- ராஜ்யஞ்சாஹஞ்ச ராமஸ்ய" என்று கொண்டு இந்த வ்ருத்திக்கடியான பாரதந்த்ர்யத்தை ஸ்ரீபரதாழ்வானையிட்டு ப்ரகாசிப்பித்தருளியும், இப்பாரதந்த்ர்யகாஷ்டையை, (ங) "கத்தா ராகவ-ஸோதரம்-நீதஃ-ஶத்ருக்நோ மாதுலகுலம் பரதேந-நீதஃ" என்று கொண்டு ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வானையிட்டு ப்ரகாசிப்பித்தருளியும், க்ருஷ்ணனாய்வந்தவதரித்து ஆத்யஸாத்யங்களை ஆசரித்தருளியும்; (ச) "யத்யதாசரதி ஶ்ரேஷ்டஃ- யத்யதாசரதி ஶ்ரேஷ்டஃ" என்று-"ஶ்ரேஷ்ட ஸமாசாரம் கர்த்தவ்யம்" என்று உபதேசித்தருளியும், இப்படி பஹுப்ரகாரத்தாலே ஆத்மாக்களுடைய பாரதந்த்ர்யத்தை ப்ரகாசிப்பித்தருளின விடத்திலும், பெரியவன் தாழநின்று ஆசரித்த இம்மஹாகுணத்திலே (ரு) "அவஜாநந்தி மாம் மூடாஃ - அவஜாநந்தி மாம் மூடாஃ" என்கிறபடியே அநீஶ்வரத்வமாகிற தோஷத்தை ஆவிஷ்கரித்துக் காற்கடை கொள்ளுகையாலே அவையும் கார்யகரமாய்த்தில்லை. "இனி, நாம் பார்வைவைத்து ம்ருகம் பிடிப்பாரைப்போலே ஸஜாதீய

நையைத்திரட்டிக்கொண்டு போகை. பெருமாள் ஸாமாந்யதர்மநிஷ்டரென்று தோற்றுகைக்காக (வகுத்த விஷயத்தில்) என்றது. (என்று கொண்டு) என்றது - என்று சொல்லப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற வென்றபடி. இளையபெருமாளை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக (இந்த வ்ருத்திக்கடியான பாரதந்த்ர்யம்) என்றது. (இந்தவ்ருத்தி) - அசித்தைப்போலே யிருக்கை. ஸ்ரீபரதாழ்வானிலும் ஆதிக்யம்தோற்ற (இப்பாரதந்த்ர்ய காஷ்டை) என்றது. (அவஜாநந்தி) அவஜ்ஞாம் குர்வந்தி. இத்தைப்பற்ற (காற்கடை கொள்ளுகையாலே) என்றது. "மூடாஃ" என்கிறத்தைப்பற்ற (கார்யகரமாய்த் தில்லை) என்கிறது. (பார்வை) என்கிறது - ம்ருகம்பிடிக்க ஸாதநமாக வைத்த ம்ருகம். "பார்வைவைத்து ம்ருகம்பிடிப்பாரைப் போலே" என்கிற த்ருஷ்டாந்தபலத்தாலே, ஆழ்வாருடைய அவதாரம்

(க) ரா-பா-க-உச. (உ) ரா-அ-அ-கஉ. (ங) ரா-அயோ-க-க.
(ச) கீதை-ங-உக. (ரு) கீதை-கூ-கக.

முகத்தாலே சேதநரை வசீகரிக்கவேணும்" என்று பார்த்தருளி, பெரியாழ்வாரை அவதரிப்பித்தருளினான்.

இவ்வாழ்வார், ஸஹஜதாஸ்யத்தை யுடையராகையாலே "பகவத்விஷயத்திலே கிஞ்சித்கரித்து காலக்ஷேபம்பண்ணவேணும்" என்று பார்த்தருளி, அதுசெய்யுமிடத்தில் "அவனுகந்த அடிமையே கர்த்தவ்யம்" என்று அநுஸந்தித்து, அவதாரங்களை ஆராய்ந்தவிடத்தில், கம்ஸனுக்குப் பணிசெய்துபோந்த மாலாகாரர் க்ருஹத்திலே எழுந்தருளிப் பூவை இரந்து, அவன்றான் (க) "ப்ரஸாதபரமௌ நாதௌ மம கேஹமுபாகதௌ । தந்யோ஽ஹமர்ச்சயிஷ்யாமீத்யாஹ மால்யோபஜீவந: - ப்ரஸாதபரமௌ நாதௌ மம கேஹமுபாகதௌ - தந்யோஹமர்ச்ச யிஷ்யாமீத்யாஹ மால்யோபஜீவந:" என்று உகந்து சூட்டச் சூடினபடியை அநுஸந்திக்கையாலே "இவ்விஷயத்துக்குப் பூவிடுகையொழிய வேறு கர்த்தவ்யமில்லை நமக்கு" என்று திருநந்தவநம் செய்கையிலே உத்யோகித்தா ரொருவரிறே.

இன்னமும், மற்றையாழ்வார்களிற் காட்டில் இவர்க்கு நெடுவாசியுண்டு;—அவர்கள், தந்தாமுடைய ஸம்ருத்திகளை எம்பெருமானாலே

கார்யகரமென்று தோற்றுகிறது. இத்தால் - ஶாஸ்த்ரங்களாலும் அவதாரங்களாலும் திருந்தாதாரும் ஆழ்வாராலே திருந்தினார்களென்று வைபவம் சொல்லிற்றாய்த்து.

ஆக, ஸர்வேஶ்வரன் ஆழ்வாரை அவதரிப்பித்து சேதநரை வசீகரிக்கப்பார்த்தான் என்றார் கீழ், இப்படி ஆழ்வாராலே சேதநர் திருந்துகைக்கு இவ்வாழ்வார்க்குள்ள ஏற்ற மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவ்வாழ்வாரித்யாதி). (உ)"ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோம் நாங்கள்" என்றிருக்கையாலே, (ஸஹஜதாஸ்யத்தை யுடையராகையாலே) என்றது. (அவனுகந்த அடிமை) என்கையாலே, ஸ்வார்த்த கைங்கர்யபரரை வ்யாவர்த்திக்கிறார். (அவதாரங்களை) இத்யாதிக்குக்கருத்து - ராமாவதாரத்தில் கிஞ்சித்கரித்த ஸுக்ரீவாதிகள் ஸ்வார்த்தபரராகையாலும், இளையபெருமாள் தாமே பின்தொடருகையாலும், வாமநாவதாரத்தில் மஹாபலி, அவனிரந்தபோது நீர்வார்த்துக்கொடுத்து ஔதார்யம் பெற்றுப்போகையாலும், இவ்வவதாரத்தில், அந்யபரனை தன்னை அவனிரக்கத்தானுகந்து பூவிட்டானென்கிறது ஏற்றமிறேயென்று பூவிடுகையிலே தாமுமுத்யோகித்தாரென்று.

(௩) "தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளுமீதே" என்கிற மற்றையாழ்வார்களிலும் இவருக்கு ஏற்ற மருளிச்செய்கிறார் (இன்னமுமித்யாதி). வாசி தன்னை உபபாதிக்கிறார் (அவர்களித்யாதி). (தந்தாமுடைய ஸம்ருத்திகள்)

(க) வி-பு-ரு-க௯-உக. (உ) க-ரு. (௩) தி-வாய்-உ-௯-௪.

பெற நினைத்திருப்பார்கள், இவர், நம்மை அழியமாறிவரும் பகவத்ஸ்ம்ருத்தியையே தமக்குப் புருஷார்த்தமாக நினைத்திருப்பர். அவர்கள், ஈஶ்வரனைக் கடகாகப்பற்றித் தந்தாமுடைய பயநிவ்ருத்தியைப் பண்ணுகிற்பர்கள்; இவர், தாம் கடகாகநின்று "அவனுக்கு என்வருகின்றதோ!" என்று பயப்பட்டு அந்த பயநிவ்ருத்தியிலே யத்நம் பண்ணுகிற்பர்.

இப்படி மற்றையாழ்வார்களிற் காட்டில் இவர்க்குண்டான நெடுவாசிபோலே, மற்றை ப்ரபந்தங்களிற் காட்டில் திருப்பல்லாண்டுக்கு நெடுவாசியுண்டு;—வேதமென்ன, ததுபப்ரும்ஹணமான இதிஹாஸ புராணங்களென்ன, இவைபோலே அதிக்ருதாதிகாரமாயிராது; ஸர்வாதிகாரமான திருவாய்மொழியிலுண்டான அருமையும் இதுக்கில்லை;- (க) "அரியயனரனென்னுமிவரை" (௨)"ஒன்றநும்மனத்துவைத்து" என்றும், (௩) "முனியேநான்முகனே முக்கண்ணப்பா" என்றும் உபக்ரமம் தொடங்கி உபஸம்ஹாரத்தளவும் செல்ல த்ரிமூர்த்திஸாம்யத்தை யருளிச்செய்கையாலே, (௪) "ஜ்யேஷ்டம் விஷ்ணுமீஶம் ஹ்ரூய

என்றது- அநுபவ கைங்கர்யங்களால் தங்களுக்குண்டான தழைப்பு. (பகவத்ஸம்ருத்தி) என்றது - மங்களாஶாஸநத்திலுண்டான தழைப்பு. இவ்வாசிதன்னை முகபேதேந விவரிக்கிறார் (அவர்கள் ஈஶ்வரனையித்யாதி). (கடகாக) - பரிகையாக; - ரக்ஷகமாக வென்றபடி.

ஆக, வக்த்ருவைலக்ஷண்யத்தை யருளிச்செய்தாராய், இத்தை த்ருஷ்டாந்தமாகக்கொண்டு ப்ரபந்த வைலக்ஷண்யத்தைப் பலபடியாக அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி மற்றையித்யாதி). வாசி எப்படி யென்ன (வேதமித்யாதி). அதிக்ருதா: - அதிகாரிண:, தேஷாமதிகாரோ யஸ்மிந்நிதி விக்ரஹ:. ஆனால், ஸர்வாதிகாரமாகத் திருவாய்மொழியுண்டே, இதுக்கு அதிலும் அதிசயமென்னென்ன, (ஸர்வேத்யாதி). அதுக்கு அருமையேதென்ன (அரியய னித்யாதி). "ஒன்றநும்மனத்துவைத்து" என்றது, (௨) "நன்றெழில் நாரணன் நான்முக னரனென்னுமிவரை" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து. இந்தப்பாசுராந்தரத்தையும் சேர்த்துஎடுத்தது, அப்யாஸம் தோற்றுகைக்காக. (த்ரிமூர்த்தி ஸாம்யத்தை யருளிச்செய்கையாலே) என்றது - நிஷ்கிக்கைக்கு ப்ரஸக்திரூபேண ஸாம்யம் சொல்லுகையாலே யென்றபடி. (க) "மனப்பட்டதொன்றே" என்ற விடத்திலும் (௨) "இருபசையறுத்து" என்றவிடத்திலும், (௩) "முனியே" என்ற விடத்

(க) தி-வாய்-௧-௩-௪. (௨) திவாய்-௧-௩-௭. (௩) திவாய்-௧௦-௧௦-௩.
(௪) ரு-ஸ்த-௨-௫௧.

ரோவதாரஃ - மத்யே விரிஞ்சகிரிஶம் ப்ரதமாவதாரஃ" என்று ரகுகுல ஸஜாதீயனும் யதுகுல ஸஜாதீயனும் அவதரித்தாப்போலே, ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் நடுவே வந்தவதரிக்கையாலே வந்த ஸாம்யமென்று நிர்வஹிக்கவேண்டும் அருமையாதல், (௧) "நோய் நிலனாய்" என்று தொடங்கி,(௧) "சிவனாயயனாய்" என்று-சேதநாசேதநவாசி (வா-சி) சப்தங்களோடே ஸமாநாதிகரிக்கையாலே, ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு நிபந்தநம் ஈஶ்வரனோடு சேதநாசேதநங்களுக்குண்டான ப்ருதக்ஸ்த்தித்யுபலப்தியில்லாத ஸம்பந்தமென்றே நிர்வஹிக்கவேண்டு மருமை யாதலில்லை இப்ப்ரபந்தத்துக்கு.

இன்னமும், மஹாபாரதப்போலே பெரும்பாப்பாய், "இன்னதுசொல்லிற்று" என்று நிர்ணயிக்கவொண்ணாதாயிருக்கும் குறையுமின்றிக்கே, ப்ரணவம்போலே சுருக்கமாய், ஸகல வேதார்த்தமும் அதுக்குள்ளே காணவேண்டி, அது தெரியாதே தேடவேண்டிவரும் அந்தக்குறையுமின்றிக்கே, பன்னிரண்டுபாட்டாய், ஐஶ்வர்ய கைவல்யங்களை நீக்கி உத்தம புருஷார்த்தமான பகவத்கைங்கர்யத்தை ஸங்க்ரஹமாக ப்ரதிபாதிக்கையாலே இதுக்கு வெவேசியுண்டு. — இன்னமும், இப்ப்ரபந்தம், தன்னை அதிகரித்தவன்கையிலே பரதத்வத்தைக் கைப்படுத்தவல்ல சக்தியையுடைத்தாகையாலே வந்த ஏற்றமும்

திலும் ஸாம்யநிஷேதம் அர்த்தஸித்தமிறே. (௨) "அரியயன்" இத்யாத்யம் ஶத்தில் ஸாம்யப்ரஸக்திக்கு நிர்வாஹம் காட்டுகிறார் (மத்யேவிரிஞ்சகிரிஶம்) என்று. இது முழுச்சொல்லு, அவ்யயம்; விரிஞ்சிகிரிஶயோஃ - (மத்யே) - விரிஞ்சகிரிஶயோர்மத்யே என்றபடி. "முனியே நான்முகனே" என்றவிடத்தில் ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு நிர்வாஹம் காட்டுகிறார் (நோய யித்யாதி). (ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு) "முனியேநான்முகனே" என்றதில் ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கென்றபடி. (ப்ருதக்ஸ்த்தித்யுபலப்தியாவது) - பிரிந்திருக்கையும், பிரிந்து தோன்றுகையும்.

அதிவிஸ்தர அதிஸங்க்ரஹங்களாகையாலே வந்த தூர்ஜ்ஞேயதையும் இதுக்கில்லை, அநதிவிஸ்தர ஸங்க்ரஹமாயிருக்குமென்கிறார் (இன்னமுமித்யாதி). (ஐஶ்வர்யகைவல்யங்களை நீக்கி) என்றதுக்கு-(௩) "கூழாட்பட்டுநின் றீர்களை-புகுதலொட்டோம்" என்றதிலேநோக்கு. (பகவத்கைங்கர்யத்தை) என்றதுக்கு - (௩) "மண்ணும் மணமும்கொண்மின்" என்றதிலேநோக்கு.

---

(௧) திவாய்-௬-௯-௧. (௨) தி-வாய்-௩-௯-௬. (௩) ௯-௩.

முழுமண்டு;—(க) "பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு" என்றிறே இதுக்கு பல்லம்.

இப்ப்ரபந்த மவதரித்தபடி யென்னென்னில்; ஸ்ரீவல்லபதேவ னென்கிற ராஜா, தார்மிகனாகையாலே, புரோஹிதரான செல்வநம்பியை, "புருஷார்த்த நிர்ணயபூர்வகமாக அத்ருஷ்டஸித்திக்கு விரகென்?" என்ன; (உ) "தர்மஜ்ஞஸமய: ப்ரமாணம் - தர்மஜ்ஞஸமய: ப்ரமாணம்" என்கிறபடியே, வித்வான்களைத்திரட்டி வேதார்த்த நிர்ணயத்தைப்பண்ணி அவ்வழியாலே புருஷார்த்தம் பெறவேணும்" என்று சொல்ல; அவனும் அப்படியே பஹுத்ரவ்யத்தை வித்யாசுல்கமாகக்கட்டி வித்வான்களை ஆஹ்வாநம்பண்ணிச் செல்லுகிறவளவிலே, வடபெருங்கோயிலுடையான், ஆழ்வாரை இடுவித்து லோகத்திலே

உண்டென்கைக்கு நியாமகமெங்ஙனே யென்ன, (பரமாத்மனை இத்யாதி).

ஆக ஸர்வாதிகாரமாயும், நிர்வஹிக்கவேண்டும் அருமையுமின்றிக்கே, பன்னிரண்டு பாட்டாகையாலே ஸங்க்ரஹமாயும், நிரதிசயபலப்ரதாநஸமர்த்தமாயுமிருக்குமென்றருளிச்செய்து; இனிஇந்த திவ்யப்ரபந்தம் அவதரித்த ப்ரகாரத்தால் வந்த வைபவத்தை அருளிச்செய்யக்கருதி, தஜ்ஜிஜ்ஞாஸாப்ரஸங்கத்தை அநுவதிக்கிறார் (இப்ப்ரபந்தமித்யாதி). இதுக்கு உத்தரமாக முன்கதையை அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீவல்லபேத்யாதி) (தார்மிகனாகையாலே) என்ற வநந்தரம், சிறியதைப்பெரியது நலியாதபடி கூடலென்கிற மதுரையிலிருந்து ராஜ்யம்பண்ணுகிற காலத்திலே, நகரசோதநார்த்தமாக வருகிறவளவிலே, ஒரு ப்ராஹ்மணன் அங்கொருதிண்ணையிலே கிடக்கக்கண்டு, ராஜாவும் அவனையெழுப்பி, "நீயார்?" என்று கேட்க, அவனும், "நான் ஒரு ப்ராஹ்மணன், கங்கையாடிவருகிறேன்" என்ன; "ஆனாலுனக்குப் போவதுண்டாகில் ஒரு ஸ்லோகம் சொல்லிக்காணாய்" என்ன; ப்ராஹ்மணனும் (ங) "வர்ஷார்த்தமஷ்டௌ ப்ரயதேத மாஸாந் நிஶார்த்தமர்த்தம் திவஸம் யதேத । வார்த்தக்யஹேதோர் வயஸா நவேந பரத்ரஹேதோரிஹ ஜந்மநா ச - வர்ஷார்த்த மஷ்டௌ ப்ரயதேத மாஸாந் நிசார்த்த மர்த்தம் திவஸம் யதேத । வார்த்தக்ய ஹேதோர் வயஸா நவேந பரத்ர ஹேதோ ரிஹ ஜந்மநாச" என்கிற ஸ்லோகத்தைச் சொல்ல, ராஜாவும் இத்தைக்கேட்டு, வ்யுத்பந்நனாகையாலே "த்ருஷ்டத்தில் நமக்குக் குறையொன்றுமில்லை, அத்ருஷ்டயத்நம் பண்ணும்படி எங்ஙனே?" என்று வ்யாகுலாந்த:கரணனாய் என்று இவ்வளவும் கூட்டிக்கொள்வது. (வடபெருங்கோயிலுடையான்) ; வடதளத்தைப் பெரியகோ

(க) க-கஉ. (உ) ஆபஸ்தம்பஸூ. (ங) முக்தகம்.

வேதாந்ததாத்பர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக, "நீர்போய் கிழியையறுத்துக்கொண்டுவாரும்" என்று அருளிச்செய்ய; "அது வித்யாசுல்கமாக நிர்மித்தபொன்றன்றோ, கையில் கொட்டுந்தழும்பைக் காட்டிக் கிழியையறுக்கலாமோ?" என்ன; "அது உமக்கு பரமோ? நாமன்றோ வேதார்த்த ப்ரதிபாதநத்துக்குக்கடவோம்" என்று ஆழ்வாரை நிர்பந்தித்தருள; ஆழ்வாரும், பாண்ட்ய வித்வத்கோஷ்டியிலே எழுந்தருளினவளவிலே செல்வநம்பியும் ராஜாவும் அப்யுத்தாநப்ரணாமபூர்வகமாக பஹுமாநம்பண்ண, அத்தைக்கண்ட வித்வான்கள், ராஜாவை அதிக்ஷேபிக்க; அவ்வளவிலே, செல்வநம்பி ஆழ்வாரைத் தெண்டனிட்டு, "வேதாந்ததாத்பர்யமான புருஷார்த்தத்தை யருளிச்செய்யலாகாதோ?" என்ன; ஆழ்வாரும் (க) "தேந ஸர்வம் யதாவ்ருத்தம் யதா வ்ருத்தம் ப்ரபஶ்யதி - தத்ஸர்வம் தர்மவீர்யேண யதாவத் ஸம்ப்ரபஶ்யதி" என்று - ஸ்ரீவால்மீகிபகவான் ஸர்வார்த்தங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரித்தாற்போலேயும், ஸ்ரீபாஞ்சஜந்ய ஸ்பர்சத்தாலே த்ருவன் ஸர்வஜ்ஞனைப்போலேயும், பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸகல வேதார்த்தங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரித்து, வேதாந்த தாத்பர்யமான அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதித்தருள; அதிக்ஷேபித்த வித்வான்களோடு அநுவர்த்தித்த ராஜா

யிலாக வுடையவன்; ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் ஸ்வாமியைச்சொன்னபடி. (ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக) என்ற அநந்தரம், இவருக்கு ஸ்வப்நத்திலே எழுந்தருளியென்று சேஷம். (கொட்டுத்தழும்பு) திருக்கைகளில் கிணங்கள். (கொட்டு) களைக்கொட்டு. (கிழியை) முடிப்பை. (ஆழ்வாரும்) என்ற வநந்தரம் இதொரு ஸ்வப்நமிருந்தபடி என்னென்று விஸ்மிதராய் விஶ்வஸித்து என்று சேஷம். (ஸ்ரீபாஞ்சஜந்ய ஸ்பர்சத்தாலே) என்றவிடத்தில், (௨) "ஸஜ்ஜ்யோதேந ஹரிணா ஸம்ஸ்தூயமாந க்ருதாஞ்ஜலிம் । உத்தாநபாததநயம் த்ருவம் ஜகத்பதி: । தத: ப்ரஸந்நவதந ஸ்துதாந்ய பரம்பராந்: தத்ஷாவ ப்ரணதோ ஹரிஸ்துத்வா ஹரேஸ்ததா வேத்யம் - சங்கப்ராந்தேந கோவிந்த ஸ்தம் பஸ்பர்ஶ க்ருதாஞ்ஜலிம் । உத்தாநபாததநயம் த்விஜவர்யம் ஜகத்பதி: । தத: ப்ரஸந்நவதந: ஸ க்ஷணாந் ந்ருபநந்தந: துஷ்டாவ ப்ரணதோ பூத்வா பூததாத்ரு யதாதாந மவ்யயம்" என்கிறவசநங்கள் அநுஸந்தேயங்கள். (வேதாந்ததாத்பர்யமான அர்த்தமாவது) ஸமஸ்த ஶப்தமூலமான அகாரத்துக்கு வாச்யனான ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஸர்வஸ்மாத்பரன், ஸர்வகாரணபூதன், முமுக்ஷூபாஸ்யன் - மோக்ஷ

(க) ரா-பா-க-ச.

(௨) வி-பு-க-கஉ-சகூ.

வோடு வாசியற ஸர்வரும் விஸ்மிதராய்; அநந்தரம், இவரை ஆனையிலே ஏற்றி, ராஜா ஸபரிகரனாய் ஸேவித்துக்கொண்டு நகரி வலம்வருகிற மஹோத்ஸவத்தைக் காண்கைக்காக, புத்ரர்களை ப்ரஹ்மரதப் பண்ணும் ஸமயத்திலே மாதாபிதாக்கள் காண ஆதரித்துவருமாபோலே, பிராட்டியோடேகூட ஸபரிகரனாய்க்கொண்டு ஈஶ்வரன் ஸந்நிஹிதனாக; தத்பரிகரபூதரான ப்ரஹ்மாதிதேவதைகளும் ஆகாசத்திலே நெருங்கிநிற்கிற இத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்த ஆழ்வார், ஸ்வஸம்ருத்தியைக்கண்டு இறுமாவாதே, பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே நிரவதிக பக்தியைப் பெற்று அவனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஶக்தித்வ ஸர்வரக்ஷகத்வாதிகளை அநுஸந்திப்பதற்கு முன்னே, முகப்பிலுண்டான ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களைக்கண்டு, "காலாதீதமான தேசத்திலே யிருக்கிற வஸ்து, காலம் ஸாம்ராஜ்யம் பண்ணுகிற தேசத்திலே சக்ஷுர்விஷயமாவதே!, இவ்வஸ்துவுக்கு என்ன தீங்குவருகிறதோ?" என்னும் அதிசங்கையாலே, ஆனைமேலே கிடந்த மணிகளைத் தாளமாகக்கொண்டு, "இந்த ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களுக்குத் தீங்குவாராதே நித்யமாய்ச் செல்லவேணும்" என்று திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

அவாப்த ஸமஸ்த காமனாகையாலே ஒன்றுமொரு குறையின்றிக்கே ஸர்வநியந்தாவுமான ஈஶ்வரனைக்கண்டால் தம்முடைய மங்களங்களை அவன்பக்கலிலே ப்ரார்த்திக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, தாம் அவனுக்கு மங்களங்களை ஆஶாஸிக்கை அஸங்கதமன்றோவென்னில்; முகப்பிலே சக்ஷுர்விஷயமான ஸௌந்தர்யாதிகளிலே பகவத்ப்ரஸாதலப்த(ப்த)மான பக்திபரவசராய்க்கொண்டு அமூர்ந்தி, அவனுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வ ஸர்வசக்தித்வத்தையும் ஸ்வஸம்ருத்தியையும் மறக்கையாலே பகவத்ஸம்ருத்தியே தமக்கு ஸம்ருத்தியாகக்கொண்டு மங்களாசாஸநம்பண்ணுகை ஸங்கதம்.

ப்ரதனென்கை. (ப்ரதிபாதித்தருள) என்றவநந்தரம், கீழே கிழி தானே அறுந்துவிழ என்று ஶேஷம். (வலம்) ப்ரதக்ஷிணம். (ப்ரஹ்மரதம்) தோளுக்கினியான். (இறுமாப்பு) கர்வம்.

• ஆக, ப்ரபந்தமவதரித்தபடியை அருளிச்செய்தார் கீழ், (அவனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வ) இத்யாதி வாக்யத்தை விவரிப்பதாகத் திருப்பல்லாண்டு பாடுகையில், அஸாங்கத்யஶங்கையை அநுவதிக்கிறார் (அவாப்தேத்யாதி). பரிஹரிக்கிறார் (முகப்பிலே இத்யாதி). அமூர்ந்தி - மக்நராய்.

பகவத்ப்ரேமந்தான், தத்ப்ராப்திக்கு ஹேதுவாகல், ததநுபவத்துக்குப் பரிகரமாதலாகையொழிய, அறிவுகேட்டைப் பண்ணுமென்னுமிடத்தில் ப்ரமாணமென்னென்னில், அது ஶிஷ்டாசாரஸித்தம்;— (க) "ஸ்த்ரியோ வ்ருத்தாஸ் தருண்யஶ்ச ஸாயம் ப்ராதஸ் ஸமாஹிதா:। ஸர்வாந் தேவாந் நமஸ்யந்தி ராமஸ்யார்த்தே யஶஸ்விந:- ஸ்த்ரியோ வ்ருத்தா ஸ்தருண்யஶ்ச ஸாயம் ப்ராதஸ்ஸமாஹிதா: । ஸர்வாந் தேவாந் நமஸ்யந்தி ராமஸ்யார்த்தே யஶஸ்விந:" என்று - திவாராத்ர விபாகமற, தேவதைகளை ரக்ஷித்துப் புகழ்படைத்துப்போந்த சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடைய ஸௌந்தர்யாதிகுணங்களுக்கு ரக்ஷகமாக, அயோத்யாவாஸி ஜநங்கள், பெருமாளால் தங்களுக்குவரும் ஸம்ருத்தியைமறந்து, தேவதைகளின் காலிலே விழுந்தார்களிறே;—பிராட்டியைத் திருமணம்புணர்ந்து மீண்டெழுந்தருளாநிற்க, ஸ்ரீபரசுராமாழ்வான் வந்து தோன்றினவளவிலே, தாடகாதாடகேயருடைய நிரஸநங்களைக் கேட்டிருக்கச்செய்தேயும் அஞ்சி, (௨) "க்ஷத்ரரோஷாத் ப்ரஶாந்தஸ்த்வம் ப்ராஹ்மணஶ்ச மஹாயஶா:। பாலாநாம் மம புத்ராணாமபயம் தாதுமர்ஹஸி - க்ஷத்ரரோஷாத் ப்ரஶாந்தஸ்த்வம் ப்ராஹ்மணஶ்ச மஹாயசா: । பாலாநாம் மமபுத்ராணுமபயம் தாதுமர்ஹஸி" என்று சரணம்புக்கு, "அவன் தோற்று மீண்டுபோனான்" என்று கேட்டபின்பு, (௩) "ஜநநஜாதம் ததா மேநே ஸுதாநாத்மாநமேவ ச - புநர்ஜாதம் ததா மேநே ஸுதாநாத்மாநமேவச" என்கிறபடியே— தானும் பிள்ளைகளும் மறுபிறவி பிறந்ததாக நினைத்திருந்தானிறே சக்ரவர்த்தியும்—ஸ்ரீகௌஸல்யாரும், (௪) "யந்மங்களம் ஸுபர்ண-

பக்திபாரவஶ்யத்தாலே ரக்ஷகத்வாதிகளை மறந்தாரென்றுநின்றீர், ப(ர)க்தி பக்தருக்கு ஸாதகமாகவும், ப்ரபந்நருக்கு அநுப(வ) உபகரணமாகவும் ஶாஸ்த்ரம் சொல்லாநிற்க, இது அறிவு கேட்டைப்பிறப்பித்து மங்களாஶாஸநத்திலே மூட்டுமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணமென்னென்கிற ஶங்கையை அநுவதிக்கிறார்(பகவத்ப்ரேமமித்யாதி). அத்தை நிராகரிக்கிறார்(அதித்யாதி). ஶிஷ்டாசாரத்தைக் காட்டுகிறார் (ஸ்த்ரிய: இத்யாதி), (தேவதைப்பிராட்டியும்) என்னுமளவும் "யஶஸ்விநோ ராமஸ்ய - யஶஸ்விநோ ராமஸ்ய" என்று அந்வயித்து ஶ்லோகதாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (திவாராத்ரேத்யாதி). [திவாராத்ரவிபாகமற தேவதைகளின் காலிலே விழுந்தார்களிறே] என்றந்வயம். தாடகாதாடகேயாதிநிரஸந மூகேந தேவதை

(க) ரா-அயோ-௨-௫௨. (௨) ரா-பா-௭௫-௬. (௩) ரா-பா-௭௭-௫.
(௪) ரா- அயோ-௨௫-௩௩.

ஸ்ய விநதா ஽கல்பயத்புரா । அம்ருதம் ப்ரார்த்தயாநஸ்ய தத்தே பவது மங்களம் - யந்மங்களம் ஸுபர்ணஸ்ய விநதா ஽கல்பயத்புரா। அம்ருதம் ப்ரார்த்தயாநஸ்ய தத்தே பவது மங்களம்'' என்று - விஶ்வாமித்ராத்வரத்ராணாதிகளால் வந்த ஆண்பிள்ளைத்தனத்தை விஸ்மரித்து மங்களாசாஸநம் பண்ணினாளிறே.—ஸ்ரீ தண்டகாரண்யவாஸிகளான ருஷிகளும், (க) ''ததஸ் ஸோமமிவோத்யந்தம் த்ருஷ்ட்வா வை தர்மசாரிண: । மங்களாநி ப்ரயுஞ்ஜாநா: ப்ரத்யக்ருஹ்ணந் த்ருடவ்ரதா: - தேதம் ஸோமமிவோத்யந்தம் த்ருஷ்ட்வா வை தர்மசாரிண:। மங்களாநி ப்ரயுஞ்ஜாநா: ப்ரத்யக்ருஹ்ணந் த்ருடவ்ரதா:''என்று-தங்களாபந்நிவ்ருத்திக்கும் அபிமதஸித்திக்கும் இவரே ரக்ஷகரென்று ஸாதநாநுஷ்ட்டாநம் பண்ணுகிறவர்கள், இவர் ஸந்நிஹிதரானவாறே அவற்றைமறந்து, இவர் வடிவழகிலே துவக்குண்டு, மங்களாசாஸநம் பண்ணினார்களிறே.—கர்மஸ்பர்ஶமின்றிக்கே தலைநீர்ப்பாட்டிலே இவரேற்றமெல்லாமறியும்பிராட்டி, இவரழகிலே தோற்று, (உ) ''பதிஸம்மாநிதா ஸீதா பர்த்தாரமஸிதேக்ஷணா। த்வாரமநுவவ்ராஜ மங்களாந்யபித்யுஷீ - பதிஸம்மாநிதா ஸீதா பர்த்தாரமஸிதேக்ஷணா । த்வாரமநுவவ்ராஜ மங்களாந்யபித்யுஷீ'' என்று தொடங்கி, (ங) ''பூர்வாம் திஶம் வஜ்ரதர:- பூர்வாம் திசம் வஜ்ரதர:'' என்று-திக்பாலகர்களை இவர்க்கு ரக்ஷகராக அபேக்ஷித்தாளிறே.

இன்னமும், (ச) ''ஜாதோ஽ஸி தேவதேவேஶ ஶங்கசக்ரகதா

களை ரக்ஷித்தென்று பேஷம். (ஆண்பிள்ளைத்தனத்தை) ஶௌர்யாதிகளை. (த்ருடவ்ரதா:- த்ரடவ்ரதா:) என்று த்ருடாத்யவஸாயத்தை நினைத்து (இவரே ரக்ஷகரென்று) என்றது. ''தர்மசாரிண: - தர்மசாரிண:'' என்றத்தைப்பற்ற, (ஸாதநாநுஷ்ட்டாநம் பண்ணுகிறவர்கள்) என்றது. ரக்ஷகரென்றறிந்து தத்ப்ரீத்யர்த்தமாகவென்று பேஷம். ''ஸோமமிவோத்யந்தம் - ஸோமமிவோத்யந்தம்'' என்றத்தைப்பற்ற (இவர் ஸந்நிஹிதரித்யாதி). (அவற்றை) ஆபந்நிவ்ருத்த்யபிமத ஸித்திகளை. (கர்மஸ்பர்ஶமின்றிக்கே) என்கையாலே, அயோத்யாவாஸிகள், சக்ரவர்த்தி, ஸ்ரீகௌஸலையார், தண்டகாரண்ய வாஸிகளான இவர்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது. (தலைநீர்ப்பாட்டிலே) என்கையாலே-ஸூரிகளை வ்யாவர்த்திக்கிறது. தலைநீர்ப்பாடு-முதல்மடை. ''அநுவவ்ராஜ - அநுவவ்ராஜ'' என்றிருக்கையாலே அழகுக்குத்தோற்றது அர்த்தஸித்தம்.

ஆக ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஶிஷ்டாசாரத்தைக்காட்டி, க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தம் காட்டுகிறார் (இன்னமும், ஜாதோஸீத்யாதி).

(க) ரா-அயோ-க-கக. (உ) ரா-அயோ-கசு-உக. (ங) ரா-அயோ-கசு-உச.
(ச) வி-பு-ரு-கஙு-சO.

யா। திவ்யா-ஹ்வைஷிதம் தேவ வஸுதேவோ நாவஸம்ஹர-ஜாதோஹவி தேவதேவேஶ சங்கசக்ரகதாதர। திவ்யரூபமிதம் தேவ ப்ரஸாதேநோபஸம்ஹர" என்று - "* அயர்வறு மமரர்களதிபதி அவ்வடிவோடே வந்தவதரித்தான்" என்று இவனுடைய பெருமையை அறிந்திருக்கிறதசையிலேயும், கம்ஸபயத்தாலே "இவ்வடிவை உபஸம்ஹரிக்கவேணும்" என்றாளிறே ஸ்ரீவஸுதேவர்; — (க) "உபஸம்ஹர ஸர்வாத்மந் ரூபமேதச்சதுர்புஜம் । ஜாநாது மாவதாரந்தே கம்ஸோऽயம் திதிஜந்மஜ: - உபஸம்ஹர ஸர்வாத்மந் ரூபமேதச்சதுர்ப்புஜம் । ஜாநாது மாவதாரந்தே கம்ஸோऽயம் திதிஜந்மஜ:" என்று, "ஸர்வாத்மந்" என்று- ஸர்வாந்தர்யாமியென்றும், "ஏதச்சதுர்ப்புஜம்" என்று - அவனுடைய அஸாதாரண விக்ரஹமென்று மறிந்திருக்கச் செய்தேயும், கம்ஸபயத்தாலே "இவ்வடிவை உபஸம்ஹரிக்கவேணும்" என்றாளிறே தேவகிப்பிராட்டியும்.

இவ்வர்த்தம் லோகப்ரஸித்தமும்;—அநேககாலம் தபஸ்ஸுபண்ணிப்பெற்று ப்ரதமஜனாய் அதிஸுந்தரனான புத்ரனளவிலே, ஒரு விரோதமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும், செல்லாநின்றதும் வாராநின்றதும் ப்ரேமாந்த்ய(த்வ)த்தாலே பயஹேதுவாகக்கடவதிறே மாதாவுக்கு.—தன்கைக்கடங்காத விற்பிடிமாணிக்கத்தைப் பெற்றவன், அது ஸுரக்ஷிதமா யிருக்கச்செய்தேயும் "அதுக்கு என்ன விரோதம் வருகிறதோ?" என்று காற்ற சங்கிலும் பயப்படாநிற்குமிறே.—அல்ப தேஜஸ்ஸுக்களான சந்த்ராதித்யர்களுடைய ஸந்நிதியிலே அசித்தான பாஷாணங்கள் உருகாநின்றன. (உ) "பரஞ்ஜ்யோதி ருபஸம்பத்ய" - பரஞ்ஜ்யோதி ருபஸம்பத்ய" என்றும், (ங) "பரஞ்சோதி நீபரமாய்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே நிரதிசய ஸௌந்தர்யயுக்தனாய் நிரவதிக தேஜோரூபனான எம்பெருமானைக்கண்டால், பரமசேதநரான ஆழ்வார் கலங்கச்சொல்லவேணுமோ?

இப்படி தேடிப்பிடிக்கவேண்டாதே ஸர்வலோகப்ரஸித்தமான லௌகிகாசாரங்களைக் காட்டுகிறார் (இவ்வர்த்தம் லோகப்ரஸித்தமு மித்யாதி). (விற்பிடிமாணிக்கம்) "வில்" என்று - தேஜிஷ்டமாய், பிடியளவும் நீண்ட மணியென்னுதல், விற்பிடிபோன்ற மணியென்னுதல், விற்பிடியென்று - ராஜாவாய், ராஜார்ஹமான மாணிக்கமென்னுதல். கீழ்ப்ரமாணங்காட்டி, உபபத்தியுங் காட்டுகிறார் (அல்பதேஜஸ்ஸுக்களித்யாதி).

(க) வி-பு-ரு-ங-கங. (உ) சாந்தோ-அ-கஉ-உ. (ங) தி-வா-ங-உ-ங.

ஆகையாலே, ராவணாதிராக்ஷஸ தூர்வர்க்கமயமாய், காலம் ஸாம்ராஜ்யம்பண்ணுகிற தேசத்திலே இவ்விலக்ஷண விஷயத்தைக்கண்டருளி, "இவ்விஷயத்துக்கு எவ்வழியாலே தீங்குவருகிறதோ!" என்று பயப்பட்டு, தத்பரிஹாரார்த்தமாகத் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

ஸ்வஸ்வரூபபரஸ்வரூபங்களை உள்ளபடி அறிந்திருக்கிறவிவர், ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவத்தை மாறடி ப்ரதிபத்திபண்ணுகை விபரீதஜ்ஞாநமன்றோவென்னில்; கர்மநிபந்தநமான விபரீதஜ்ஞாநமாய்த்து த்யாஜ்யம்; விஷய வைலக்ஷண்யமடியாக வந்ததாகையாலே அவ்வைலக்ஷண்யம் உள்ளவளவு மநுவர்த்திக்கையாலே ஸ்வரூபப்ராப்தமாகக்கடவது.

இன்னமும், ஶேஷஶேஷிபாவஜ்ஞாந ஸமநந்தரம் சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைக்கை சேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலே, தத்விஷயமாக மங்களாசாஸநம் பண்ணுகை சைதந்யக்ருத்யம்; அந்த சேஷத்வ காஷ்ட்டையாவது - தன்னை அழியமாறியேயாகிலும் ஸ்வாமிக்கு ஸம்ருத்தியை ஆசாஸிக்கையிறே; வேதாந்த தாத்பர்யமிறே இத்திருப்பல்லாண்டில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது.

இப்படி ப்ரஸக்தமான ஶங்காபரிஹாரங்களைப்பண்ணி, ப்ரக்ருதார்த்தத்தை உபஸம்ஹரிக்கிறார் (ஆகையாலே இத்யாதி).

கீழ்ச்சொன்னவர்கள் *மயர்வறமதிநல மருளப்பெருமையாலும், மாநுஷபாவனையாலும், கலங்கப்ராப்தம், ஸ்வரூபஜ்ஞரான இவர்கலங்கி மங்களாஶாஸநம்பண்ணினால், ஸ்ரூபவிருத்தமன்றோவென்ற ஶங்காநுவாதம் பண்ணுகிறார் (ஸ்வஸ்வரூபேத்யாதி). ஸ்வஸ்வரூபவிருத்தமானாலும் விஷய வைலக்ஷண்யஜ்ஞாந மடியாகையாலே உபாதேயமென்று பரிஹரிக்கிறார் (கர்மேத்யாதி).

அநப்யுபகம்ய பரிஹாராந்தரம் (இன்னமும் ஶேஷேத்யாதி). இது ஶேஷத்வஜ்ஞாந கார்யமாகையாலே ப்ராப்தமென்று கருத்து. இத்தை உபபாதிக்கிறார் (அந்த ஶேஷத்வேத்யாதி). ஆக ப்ரபந்தவைலக்ஷண்யத்தை பஹுமுகமாக அருளிச்செய்து, ப்ரஸக்தஶங்கா பரிஹாரங்களையும் பண்ணி; இனி ப்ரதிபாத்யவைலக்ஷண்ய மருளிச்செய்ய நினைத்து, அந்த வைலக்ஷண்யம் தோற்றும்படி ஈடுபடுகிறார் (வேதாந்தேத்யாதி).

கீழ் "பன்னிரண்டுபாட்டாய்" என்னுகின்றீர், *பன்னிருநாமப்பாட்டுக்களைப்போலே, ஒரு நியதிகண்டிலோமேயென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (இப்

இப்ப்ரபந்தத்தில் முன்னிரண்டு பாட்டாலே - தாம் மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்; அத்தால் தமக்குப்பர்யாப்தி பிறவாமையாலே, மேல் மூன்றுபாட்டாலே-மங்களாசாஸநம் பண்ணுகைக்கு, பகவச்சரணார்த்திகளையும், கேவலரையும், ஐஶ்வர்யார்த்திகளையு மழைக்கிறார். அதுக்குமேல் மூன்றுபாட்டாலே ஆஹூதரானவர்கள் இவரோடே ஸங்கதராகிறார்கள்; அதுக்குமேல் மூன்றுபாட்டாலே-அவர்களோடே திருப்பல்லாண்டு பாடியருளுகிறார்; மேலிற்பாட்டு ப(ஃ)லஶ்ருதி. *

அவ. — †முதற்பாட்டு. ஸௌந்தர்யாதி கல்யாணகுணோபேதமான விக்ரஹத்தோடே வகுத்த சேஷியானவனைக் காலாதீ(தீ)நமான தேசத்திலே காண்கையாலே "இத்தால் இவனுக்கு என்னதீங்கு வருகிறதோ?" என்று அதிசங்கைபண்ணி, (க) "𑌅𑌨𑌾𑌦𑌿𑌰𑍍𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌕𑌾𑌲𑍋 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 - அநாதிர்பகவாந் காலோ நாந்தோஸ்ய த்விஜ வித்யதே" என்கிறபடியே - காலதத்வமுள்ளதனையும் இச்செவ்வி மாறாதே நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்.

மூ.—பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு
பலகோடி நூறாயிரம்
மல்லாண்டதிண்டோள் மணிவண்ணா உன்
‡ செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்பு. (க)

வ்யா.—(பல்லாண்டு) அல்லாத அவச்சேதகங்களையொழிய ஆயு

---

* பரபந்தத்திலித்யாதி). புத்தி ஸமாதாநார்த்தமாக காதா(கா)ப்ரதிபாத்யங்களை உபந்யஸிக்கிறார் என்னவுமாம். "அடியோமோடும்" என்று பஹுவசநமுண்டாயிருந்தாலும், அது ஸ்வாபிப்ராயத்தாலே யாகையாலே (தாம் மங்களாஶாஸநம் பண்ணுகிறார்) என்கிறார். (பகவச்சரணார்த்திகள்) தம்மைப்போல்பவர்.

(முதற்பாட்டு). பல்லாண்டு இத்யாதி வ்யாக்யாயத இதிஶேஷ:. "மணிவண்ணா, பல்லாண்டித்யாதி - செவ்வி திருக்காப்பு" என்கிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (ஸௌந்தர்யேத்யாதி). (இத்தால்) இக்காலத்தால். (இச்செவ்வி) கீழ்ச்சொன்ன ஸௌந்தர்யாதிகள்.

நாள் என்னாதே "ஆண்டு" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (அல்லாதஇத்யாதி). (அவச்சேதகங்கள்) என்றது - விபாகஜநகதயா கால

---

† அரும்பதாநுகுணமாக "முதற்பாட்டு" என்றவநந்தரம், (பல்லாண்டித்யாதி) என்று ப்ரதீகதாரண மிருந்தால் ஸ்வரஸம்.

(க) வி- பு-க-உ-உரு. ‡ (பா) சேவடி.

ஸஸாக்குப் பர்யாயமான ஆண்டைக்கொண்டு காலத்தைப் பெருக்கு கிறார் ஆயுஸ்ஸை ப்ரார்த்திக்கிறவராகையாலே. (க) "[illegible] - யாமோஷதிமிவா ஆயுஷ்மந்" என்று ஆயுஸ்ஸை ப்ரார்த்திந் தாரிறே பெரியவுடையார். (உ) "வேதநூல்பிராயம் நூறு" என்று-ஆயுஃபர்யாயமாகச் சொல்லிற்றிறே வத்ஸரத்தை. இந்த பஹுவச நத்துக்கு அஸங்க்க்யாதத்வமே முக்க்யார்த்தமாகையாலே, அஸங்க் க்யாதமான வர்ஷங்கள் இவ்வழகோடே நித்யமாய்ச் செல்லவேணு மென்கிறார்.

"பல்லாண்டு" என்கிற சப்தம் ஸ்வரூப வாசியாயுமிருக்கிறது; - உத்க்ருஷ்டனா யிருப்பானொருவனை அபக்ருஷ்டனா யிருப்பானொரு வன் கண்டால், அவனுடைய உத்கர்ஷாநுரூபமாகச் சொல்லும் பாசுர மாகையாலே, ஸர்வேஶ்வரனுடைய உத்கர்ஷத்துக்கு அவதி(தி)யில்லா மையாலும், அவனைக்குறித்துத் தம்முடைய நிகர்ஷத்துக்கு அவதி

வ்யாவர்த்தகங்களை; அவையாவன-நிமேஷ கலா காஷ்ட்டாதிகள். இப்படி ஆயுஸ்ஸைப் ப்ரார்த்தித்தாருண்டோவென்ன, (யாமோஷதிம் இத்யாதி). (௩) "[illegible]-ப்ராணேப்யோऽபி கரீயஸீம்" என்று பிராட்டியுடைய விஶ்லேஷத்தால் இவர்க்கென்ன தீங்கு வருகிறதோவென்று நினைத்திருக்கிற இவர், "ஆயுஷ்மந் - ஆயுஷ்மந்" என்று ஸம்போதிக்கை யாலே ஆயுஸ்ஸையுடையீராவீரென்று ப்ரார்த்தித்தாரென்று கருத்து. ஆண்டு என்றால் ஆயுஸ்ஸைக்காட்டுமோ வென்ன, (வேதநூலித்யாதி). (௪) "ஶதாயு:-ஶதாயு:" என்ற ஶ்ருதியைப்பற்ற "வேதநூல்" என்றது. (பிராயம்) வத்ஸரம். (இந்த பஹுவசநத்துக்கு) என்றது - "பல்" என்கிறதுக்கு என்றபடி. (முக்க்யார்த்தமாகையாலே) என்றது- அஸங்குசிதார்த்த மாகையாலே யென்கை. சதாதிகளைச்சொன்னால் ஸங்குசிதமாமென்று கருத்து. நாளென்னாதே "ஆண்டு" என்றது - காலதத்வத்தைப் பெருக்கு கிறதுக்கு நியாமகாந்தரம் காட்டுகைக்காக.

அர்த்தாத் ஸ்வரூப போத (போ)கமுமா யிருக்கிறதென்கிறார் (பல் லாண்டென்கிற வித்யாதி). அதுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (உத் க்ருஷ்டனையித்யாதி). இத்தை ப்ரக்ருதத்துக்குச் சேர உபபாதிக்கிறார் (ஸர்வேஶ்வர னித்யாதி). உத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் ஸாவதிகங்களானால் ஸோ பாதி(தி)கங்களாகக் கண்டோமிறே என்று கருத்து. காலத்தைப்பெருக்கு

(க) ரா-ஆர-௬௭-௧௭. (உ) தி-மா-௩. (௩) ரா-கி-உ௭-௩௧.
(௪) யஜு-கா-உ-ப்ர-௩-௪௫.

யில்லாமையாலும், இந்த உத்கர்ஷாபகர்ஷரூப வைஷம்யம் ஸ்வரூபப்ரயுக்தமாகையாலே, "பல்லாண்டு" என்கிறசப்தம் ஸ்வரூபவாசியாகிறது. மேல்பண்ணுகிற மங்களாசாஸநம் ஸ்வரூபப்ரயுக்தம் என்கைக்காகச் சொல்லிற்று. (க) "ஜிதம்" என்றும், (உ) "நம:" என்றும், (ங) "நோற்றோம்" என்றும், (ச) "போற்றி" என்றும், "பல்லாண்டு" என்றும், இவை பர்யாயம்.

இப்பதங்களுக்கு அர்த்தபேதமில்லையோவென்னில்; ப்ரவ்ருத்திநிமித்த பேதத்தாலேவரும் விசேஷமுண்டானாலும் விழுக்காட்டில் ஆத்மஸ்பர்சியாய்த் தலைக்கட்டுகையாலே பர்யாயமாகிறது. "ஜிதம்" என்று - அவனாலே தன்னபிமாநம் போனபடியை இசைந்து, அத்தலையில் வெற்றிக்கு மேலெழுத்திடுமவன் வ்யவஹாரம். இத்தால்- ஸ்வரூபப்ரகாசத்தாலல்லது அபிமாநம் போகாமையாலே, இச்சப்தமும் விழுக்காட்டால் ஸ்வரூபவாசியாகிறது. "நம:" என்று - எனக்குரியே னல்லேனென்றபடி. இது நிவ்ருத்தஸ்வாதந்த்ர்யனு

கையன்றோ வேண்டுவது, இவ்வர்த்தம் தோன்றும்படி இந்த சப்தம் ப்ரயோகிப்பானென்னென்ன, (மேல்பண்ணுகிறவித்யாதி). (மேல்) என்றதுக்கு-"திருக்காப்பு" என்கிறதிலே நோக்கு. ஆனாலும் "ஜிதம்" இத்யாதிகளோபாதி இது ஸ்வரூபவாசியாமோவென்ன, (ஜிதமித்யாதி). ஈஸ்வராபிமாநி புண்டரீகாக்ஷனை "ஜிதம்" என்கையாலே ஸ்வரூபஜ்ஞனாய்ச் சொன்னதென்று தோன்றுகையாலும், (ரு) "தொலைவில்லிமங்கலந்தொழும், என்கையாலே, ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று" என்கிறபடியே, மத்யமபதம் ஸ்வரூப வாசகமாகையாலும், (ங) "நோற்றோம் மடநெஞ்சம்" என்று இருளுக்குத் தன்ஸ்வரூபம் சொல்லுகையாலும், (ச) "போற்றியென்றே கைகளாரத்தொழுது சொன்மாலைகள்" என்றவிடத்தில் ஸ்வரூபவாசகமாகையாலும், இவற்றோபாதி இதுவும் என்று தாத்பர்யம்.

அர்த்தபேதமிருக்க பர்யாயமென்ன வொண்ணாதே என்கிற சங்காநுவாதம் பண்ணிப் பரிஹரிக்கிறார் (இந்தப்பதங்களுக்கித்யாதி). (விழுக்காட்டில்) என்றது - அர்த்தாத் என்றபடி. இந்த சப்தங்களுக்கு ப்ரவ்ருத்திநிமித்தங்களையும், ஆத்மஸ்பர்சிகளாகிற ப்ரகாரங்களையும் வ்யக்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஜிதமென்றித்யாதி). (வெற்றிக்கு) ஜயத்துக்கு. (மேலெழுத்திடுகை) ஸம்மதிக்கையென்றபடி. (இதுவும்) நமஸ்ஸப்தமும்.

(க) ஜிதந்தா-க-க. (உ) திருமந்த்ரம். (ங) தி-வாய்-உ-க-எ.
(ச) தி-வாய்-ச-ரு-க. (ரு) முமுக்ஷுப்படி-அஅ.

டைய வ்யவஹாரம். இதுவும் ஸ்வரூப ப்ரகாசத்தாலல்லது கூடாமையாலே ஸ்வரூப ஸ்பர்சியாகிறது. “தோற்றோம்” என்கிறது - “அத்தலையில் வெற்றியே தனக்கு ப்ரயோஜநம்” என்றிருக்குமவனுடைய வ்யவஹாரம்; இதுவும், அஹங்கார நிவ்ருத்தியிலே யல்லது ஸம்பவியாமையாலே ஸ்வரூப ஸ்பர்சியாகிறது. “போற்றி” என்று - தன்னைப் பேணாதே அத்தலையில் ஸம்ருத்தியையே பேணுமவன் வ்யவஹாரம்; இதுவும் ஸ்வரூபாநுரூபமிறே. “பல்லாண்டு” என்றது - தன்னைப்பாராதே “அத்தலையில் ஸம்ருத்தியே நித்யமாய்ச் செல்லவேணும்” என்றிருக்குமவன் வ்யவஹாரம். ஆக, இச்சப்தங்கள் - ஸ்வரூபத்தையும், ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தி(ீ)யையும் ப்ரகாசிப்பிக்கையாலே ஸ்வரூபாநுபந்தியே யாகிறது.

(பல்லாண்டு) மறித்து “பல்லாண்டு” என்கிறதென்னென்னில்; அகவாயறியாதவனுக்குத் தெரியாமையாலே பலகால் சொல்லவேண்டியிருக்கும்; ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனாய் * எதிர்சூழல்புக்குத் திரிகிறவனுக்கு இருகால் சொல்லவேண்டா, இப் புநருக்திக்குப் பொருளென்னென்னில்; அவனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வத்தில் குறையாலல்ல; “ஒருகால்சொன்னோம்” என்று ஆறியிருக்கமாட்டாத தம்முடைய ஆதராதிசயத்தாலும், பலகால் சொல்லுமத்தாலும் பர்யாப்திபிறவாத விஷய

“ஜிதம்” என்றதுக்கும், “தோற்றோம்” என்றதுக்கும் பேதம் (மேலெழுத்திடும்) என்கையாலும், (தனக்குப்ரயோஜநம்) என்கையாலும் கண்டுகொள்வது. அதாவது - “ஜிதம்” என்று ஜயம் அத்தலைக்கும். “தோற்றோம்” என்று ஜயம் இத்தலைக்கும் ப்ரயோஜநமென்கை உக்தார்த்த நிகமநம் (ஆகவித்யாதி). (க) “‘அந்தி தொழுஞ்சொல்லு’ என்கையாலே ப(ஃ)லம் சொல்லிற்று” என்கிறபடியே, மத்யமபதம்போலே இந்த சப்தங்களெல்லாமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, (ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியையும்) என்கிறார்.

ஸர்வஜ்ஞத்வாதிகளை மறந்து, மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறபக்ஷத்திலே சங்காநுவாதம் பண்ணுகிறார் (மறித்து இத்யாதி). (மறித்து) புநரபி. மங்களாசாஸநம் சேஷத்வகார்யமாகச் சொன்னபக்ஷத்தில் சங்காநுவாதம் பண்ணுகிறார் (அகவாயித்யாதி). (எதிர்சூழல் புகுகை) சேதநவசீகரணார்த்தமாக எதிராகச்சுற்றித்திரிகை; அதாவது - அந்தர்யாமியாயிருக்கை. த்விதீயசங்காபரிஹாரம் (அவனுடைய வித்யாதி). ப்ரதமசங்கா

(க) முமுக்ஷுப்படி-அஅ.

வைலக்ஷண்யத்தாலும் அருளிச்செய்கிறார். த்ருஷார்த்தனானவன் தண்ணீர்பெறுமளவும் "தண்ணீர்" "தண்ணீர்" என்னுமாபோலே, தம்முடைய பயம் சமிக்குமளவும் "பல்லாண்டு" "பல்லாண்டு" என்ன ப்ராப்தமிறே.

(பல்லாயிரத்தாண்டு) கீழில் பஹுவசநத்திலே - வர்ஷங்களினுடைய அஸங்க்யாதத்வம் சொல்லியிருக்க, இதுக்கு உதயமில்லையே யென்னில்; அவச்சேதகங்களுக்கு ஸங்க்யை யில்லாமையாலே காலாவச்சேத்யத்துக்குத் தொகையில்லை; ஆகையாலே யருளிச்செய்கிறார். அவச்சேதகங்களாவன - ஸூர்யபரிஸ்பந்தாதிகள்; அவச்சேத்யங்களாவன - க்ஷணலவாதிகள். வர்ஷத்துக்கு அவச்சேதகர் - தேவர்கள்; அந்தைப் பற்றச்சொன்னார் கீழ்; பலவர்ஷத்துக்கு அவச்

பரிஹாரம் (த்ருஷார்த்தனித்யாதி).

(கீழில் பஹுவசநம்) என்றது - "பல்லாண்டு" என்கிறத்தைப்பற்ற. (இதுக்கு) "பல்லாயிரத்தாண்டு" என்றதுக்கு. இது "பலகோடி நூறாயிரம்" என்றதுக்கு முபலக்ஷணம்; மேல் இதுக்கும் பரிஹாரம் சொல்லுகையாலே. கீழில் "பல்லா† (யிரத்தா)ண்டு" என்கிற இடத்தில் அஸங்க்யாத காலதத்வம் சொல்லுகையால், அதிலும் குறைந்து "ஆயிரம்" என்றும், "பலகோடி" என்றும் ந்யூநகாலத்தை யிட்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணுமது ஆதர கார்யமாகக் கூடாது, ஸமாதி(தி)க காலங்களையிட்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணுமதுவே ஆதராதிசயகார்யமாகையாலே யென்று இச்சங்கைக்குக்கருத்து. (க)"యస్సర్వజ్ఞ స్సర్వవిత్ - யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்" என்கிற ஶ்ருதியில், ஸர்வவிசேஷ்யக ஜ்ஞாநத்வ ரூபேண ஸர்வஜ்ஞாநம் முதல்பதத்துக்கும் ஸர்வப்ரகாரக ஜ்ஞாநத்வரூபேண ஸர்வஜ்ஞாநம் இரண்டாம்பதத்துக்கும் அர்த்தபேதம்சொல்லி, பௌநருக்த்யம் பரிஹரிக்குமாபோலே, "பல்லாண்டு பல்லாண்டு" என்றதுக்கு அஸங்க்யாத தேவவர்ஷத்வேநவும், "பல்லாயிரத்தாண்டு" என்றவிடத்திலே ப்ரஹ்மஸம்பந்தியஸங்க்யாதவர்ஷத்வேநவும், "பலகோடி நூறாயிரம்" என்றவிடத்தில் அஸங்க்யேய ப்ரஹ்மாக்களுடைய அஸங்க்யாத வர்ஷத்வேநவும், காலதத்வமெல்லாம் அர்த்தமாகச்சொல்லி, பௌநருக்த்யம் பரிஹரிக்கிறார் (அவச்சேதகங்களுக்கித்யாதி). (அவச்சேதகங்களுக்கு) காலவ்யாவர்த்தகங்களுக்கு. (தொகையில்லை) இயத்தாநிஷ்கர்ஷமில்லை. அவச்சேதகங்கள்தானவையென்ன, (வர்ஷத்துக்கித்யாதி). (வர்ஷம்) ஸம்வத்ஸரம்.

(க) முண்ட-க-க. † குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தம்-அசுத்தஞ்ச.

சேதநன் - ப்ரஹ்மா; அத்தைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (பல்லாயிரத் தாண்டு) என்று.

(பலகோடி நூறாயிரம்) என்று ப்ரஹ்மாக்களுக்குத் தொகையில்லாமையாலே யருளிச்செய்கிறார். காலக்ருத பரிணாமமில்லாத தேசத்திலுள்ளார்க்கும் ஸ்வரூபத்தை யுள்ளவளவும் விஷய வைலக்ஷண்யத்தைப்பற்ற அதிசங்கையும் மங்களாசாஸநமும் நித்யமாய்ச் செல்லாநின்றது; காலக்ருத பரிணாமமுள்ள தேசத்திலே இருக்கிறவர்க்கு அதிசங்கையும், அத்தால் வந்த பயமும், பயநிவ்ருத்திக்காகக் காலத்தைப்பெருக்கி, இக்காலமுள்ளதனையும் இப்படி மங்களாசாஸநம் பண்ணச் சொல்லவேணுமோ?

இப்படி மாறிமாறி பயத்தைவிளைத்த காலத்தைப்பெருக்கி இதுவே தமக்கு யாத்ரையாய்ச் செல்லப்புக்கவாறே, அவன், "இவருடைய பயத்தைப் பரிஹரிக்கவேணும்" என்று பார்த்து, "புலிகிடந்த தூற்றுக்கஞ்சிக் காவல்தேடுவாரைப்போலே, நீர் நமக்கு அஞ்சக்கடவீரோ! மல்லவர்க்கத்தை நிரஸித்த தோளிருக்கிறபடி பாரீர்!" என்று தோள்வலியைக்காட்டினன்; ராவணாநுஜனைக்குறித்து மஹாராஜர்க்குப் பிறந்த பயத்தைப் போக்குகைக்காகத் தம்மிடுக்கைக்காட்ட அவர் பயம் சமிக்கக் காண்கையாலே, "இவ்விஷயத்திலும் பலிக்கும்" என்று மிடுக்கைக்காட்ட, இவர்க்கு இதுதானே பயஹேதுவாய்த்து. மஹாராஜர் பயத்தைத் தீர்த்தபடி எங்ஙனே யென்னில்; (க) [ஸீசாங்

இப்படி காலத்தைப் பெருக்கவேணுமோ, காலமெல்லா மென்னலாமே யென்ன, காலக்ருத பரிணாமமுள்ள தேசமென்று தோற்றுகைக்காக என்றுநின்று கொண்டு, (உ) "ஸ்நேஹாதஸ்தாநரக்ஷாவ்யஸநிபி:- ஸ்நேஹாதஸ்தாநரக்ஷாவ்யஸநிபி:" என்றத்தை உட்கொண்டு, கைமுதிகந்யாயத்தாலே ஸாதிக்கிறார் (காலக்ருதேத்யாதி). (மங்களாசாஸநம்பண்ண) என்றது - மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையும் என்றபடி.

"மல்லாண்டதிண்டோள்" என்றதுக்கு அவதாரிகை (இப்படி யித்யாதி) ‡ ((பார்த்து) என்ற வநந்தரம், ஸர்வேஸ்வரன் என்று அத்யாஹாரம்.) (தூறு) நிகுஞ்ஜம். தோள்வலியைக்காட்டினன் என்றுநின்றீர், இது சமிக்கக்கண்டானோ வென்ன,(ராவணாநுஜனையித்யாதி). இவ்வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (மஹாராஜரித்யாதி, பயஹேதுவாய்த்து) என்னுமளவும்.

(க) ரா-யு-க அ-உ௩. (உ)ஸ்ரீகுணரத்நகோ-உ௪, ‡ குண்டலிதப்ப்ரக்ஷிப்தம்.

[ப்ராசாந் தாநவாந் யக்ஷாந்] - ப்ராசாந் தாநவாந் யக்ஷாந்] கள்ளர், பள்ளிகள், வலையர், என்னுமாபோலே ஹிம்ஸகருடைய அவாந்தர பேதை (பேதம்) யிருக்கிறபடி. (௧) [ப்ருதிவ்யாஞ்சைவ ராக்ஷஸாந் - ப்ருதிவ்யாஞ்சைவ ராக்ஷஸாந்] லங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸரளவன்றிக்கே, *பஞ்சாசத்கோடி விஸ்தீர்ணையான பூமியிலுள்ள ராக்ஷஸரெல்லாரும் எதிரிகளாகிலும். [அங்குல்யக்ரேண தாந் ஹந்யாம் - அங்குல்யக்ரேண தாந் ஹந்யாம்] ஆக, சத்ருவர்க்கங்களெல்லாம் ஒரு கலத்திலே உண்டு எதிரிட்டாலும் இவற்றினுடைய நிரஸநத்துக்கு அஸ்த்ர சஸ்த்ரங்கள் வேணுமோ? க்ஷுத்ரக்ரிமிகளை நிரஸிக்குமோபாதி அங்குல்யக்ரத்தாலே நிரஸிக்க வல்லோங்காணு மென்றார். ஆனால், நம்மை நலிந்த ப்ரதிபக்ஷம் நசியாதேகிடக்கிற தென்னென்னில்; "அழிப்போம்" என்னும் இச்சை யில்லாமை; இச்சையுண்டானால் அழிக்கையில் அருமையில்லை. அதுதனக்கு அடியென்னென்னில்; "உயிரோடே தலைசாய்க்குமானால் அழிக்கிறதென்?" என்னு மிரக்கத்தாலே. இவ்வார்த்தை ராமபாக்ய (ராமபாக்ய)த்தாலே மஹாராஜர் நெஞ்சில் பட்டு பயநிவ்ருத்திக்கு உடலாய்த்து; இவர்க்கு இதுதானே பயஹேதுவாய்த்து.

(மல்லாண்டதிண்டோள்) மல்லவர்க்கத்தை ஸ்வாதீநமாகப் பண்

இத்தசங்கைக்கு (இவ்வார்த்தை) என்கிற வாக்யபர்யந்தம் பரிஹாரம். "ஹந்யாம் - ஹந்யாம்" என்கையாலே (எதிரிகளாகிலும்) என்றது அர்த்தஸித்தம். "தாந்" என்கிற தச்சப்த பஹுவசநத்தாலே எல்லாரையுங் கூட்டினதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஆகவித்யாதி). "இச்சந்" என்றதுக்கு சங்காபரிஹாரரூபேண தாத்பர்யம் (ஆனலித்யாதி). (அது தனக்கு) என்றது - இச்சையில்லாமைக்கென்றபடி. "யதிவா ராவணஸ் ஸ்வயம்" என்றத்தைப்பற்ற (உயிரோடே இத்யாதி). (இவ்வார்த்தை) இந்தஸ்லோகம். (ராமபாக்யத்தாலே) என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் - மஹாராஜருக்குப் பெருமாளிடத்தில் ப்ரேமாதிக்யத்தாலே இவ்வார்த்தை நெஞ்சிற்படாதே ப(ப்)ய ஹேதுவாகச் செய்தேயும் விபீஷணாபயஹேதுவான ராமபாக்யத்தாலே யென்று. (இதுதானே) இந்த மிடுக்குத்தானே. ஆகையாலே மங்களாசாஸநம் பண்ணுகைக்குத் தோள்வலியையிட்டு ஸம்போதிக்கிறதென்று "மல்லாண்டதிண்டோள்" என்றத்தோடே கூட்டுவது.

(மல்லவர்க்கம்) என்றது - விகட ஸகல நௌஸலப்ரப்ருதிகளை.

---

(௧) ரா-யு-௧௮-௨௩.

ஷினை திண்ணியதோள். பிற்பாடரான கம்ஸாதிகளை அநாயாஸேந கொல்லுகையாலே திண்ணியதோள் என்கிறது. "மல்" என்று - மிடுக்காய், அத்தை அடிமைகொண்ட திண்ணியதோளென்கிற தாகவுமாம். இம்மிடுக்கு இவர்க்கு பயஹேதுவாவானென்னென்னில்; சூரனை புத்ரனைக்கண்டால், பெற்றதாய், "இவன் மதியாதே யுத்தத்திலே புகும், என்வருகிறதோ?" என்றுபயப்படுமாபோலே பயப்படுகை யுக்தம். "மல்லரை யட்டியச் செய்த தோள்" என்று இவரறிந்தபடி யென்னென்னில்; காதில் தோடுவாங்கினாலும் "தோடிட்ட காது" என்று அறியுமாபோலே.

(மணிவண்ணா) நீலமணிபோலே யிருக்கிற திருநிறத்தை யுடையவனே! அதிரமணீயமாய் அத்யுஜ்ஜ்வலமாய் அதிஸுகுமாரமாய் அதிஸுலபமாயிருந்துள்ள வடிவைக்கொண்டு மூரட்டஸுரர்களுடைய ஸகாசத்திலேசெல்லுவதே!,(௧)[కౌ యౌవనోన్ముఖీభూత సుకుమార తనూర్ హరిః। కౌ వజ్రకఠినాభోగ శరీరోయం మహాసురః-க்வ யௌவநோந்முகீபூதஸுகுமாரதநூர் ஹரி:।க்வ வஜ்ரகடிநாபோக ஶரீரோயம் மஹாஸுர:] என்று - வெண்ணெயமுதுசெய்து வளர்ந்த சிறுபிள்ளையை, மூரட்டு

"ஆண்ட" என்றதின் தாத்பர்யம் (ஸ்வாதீநமாக) என்றது. மல்லரை ஆளும்போது திண்மை அர்த்தஸித்தமன்றோ? "திண்" என்று, விசேஷிப்பானென்னென்ன, (பிற்பாடரித்யாதி). "மல்" என்று; சக்தி விசேஷமாய், ஆளுகை-உடைமையாய்; திண்மை - காடி(ந்)யமாய், மிடுக்கையுடைத்தான திண்ணியதோள் என்கிறார் (மல் என்றித்யாதி). (மதியாதே) எண்ணாதே. முதலர்த்தத்தைச் சங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (மல்லரையித்யாதி). க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் விக்ரஹம்போலே ஸேவை ஸாதிக்கையாலே, அருளிச்செய்கிறார் (காதில்தோடு இத்யாதி). (தோடு) தாடங்கம்.

சப்தார்த்தம் (நீலமணியித்யாதி). கீழ்ப்பதத்தோடே கூட்டி, "மணிவண்ணா" என்றதுக்கு, அர்த்தாந்தரம் (அதிரமணீயமித்யாதி). "வண்ணம்" - வடிவு. (ரமணீயம்) மநோஹரம். (உஜ்ஜ்வலம்) தேஜிஷ்டம். (ஸுகுமாரம்)என்றது-ஸ்பர்சிக்கத(க்)தையாலே. (ஸுலபம்)என்றது-முடிந்தாளலாமென்றிருக்கையாலே. ஸௌகுமார்யத்துக்கஞ்சிக் கூப்பிட்டார்களுண்டோ வென்ன (కౌ యౌవన-க்வயௌவந இத்யாதி). ப்லோகார்த்தம் (வெண்ணெயித்யாதி). (பொர) யுத்தம்பண்ண. மூந்தின (என்று) என்ற

(௧) வி-பு-ரு-உ௦-௯௦.

வடிவையுடைய மல்லரோடே ஒக்கப் பொரவிடுவதே!, (க) †"ஸ்ஸம் யுத்த ஸம்ஸ்த்ரியஃ - ஙஸமம் யுத்தமித்யாஹுஃ" என்று கூப்பிட்டார்களிறே ஸ்ரீமதுரையில் பெண்கள். ஸௌகுமார்யம் பயஹேதுவாகிறது, ஸௌலப்யம் பயஹேதுவோவென்னில்; அஸுரநிரஸநார்த்தமாக தேவதைகள் சரணாகதியைப் பண்ணினமாத்ரத்திலே, ஸுலபனாய் அஸுரர்களாஸ்யத்திலே புகும் என்னுமத்தாலே பயப்படுகிறார்.

"ஆஸ்ரிதர்க்குத் தஞ்சமான ஸௌலப்யத்தையும் மிடுக்கையுங்கண்டால் நீரிங்ஙனே அஞ்சக்கடவீரோ?" என்ன (உன்செவ்வடி) அது என்றால் வருகிறதன்று; உன்வடிவின் வைலக்ஷண்யத்தாலே வருகிறது. நீதான் உன்னைக் கண்ணாடிப்புறத்திலே கண்டால், ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனான நீயும் கலங்கிப் பரியவேண்டும்படியன்றோ உன்வடிவிருப்பது. (செவ்வடி) செவ்விய அடியென்னுதல்; சிவந்த அடியென்னுதல். குடி(டீ)லஹ்ருதயர்க்கும் செவ்விதாகையும், திருமேனிக்குப் பரபாக(ஞ்ஜ)மாகையும், இரண்டும் இவர்க்கு பயஸ்தாநமாகிறதிறே. சேஷபூதன் சேஷிவடிவைக்கண்டால் "திருவடிகள்"என்றிறே

பதத்தை "ஸ்ஸம்-ஙஸமம்" என்றதுக்கு முன்னே கூட்டுவது. (என்று) என்கிற இரண்டுபதத்திலும் சகாரம் அத்யாஹார்யம். ஸௌலப்யம் பயஹேதுவாகிறபடியை சங்காபூர்வகமாக உபபாதிக்கிறார் (ஸௌகுமார்யமித்யாதி).

"மல்லாண்ட" என்கிறபதத்தையும், "மணிவண்ணா" என்கிறபதத்தினிரண்டாம் அர்த்தத்தையும் அவலம்பித்து, அவதாரிகை (ஆஸ்ரிதர்க்கித்யாதி). நமக்கு உபயுக்தமான என்றுகூட்டுவது. ஆஸ்ரிதர்க்கு ஸௌலப்யம், நமக்கு மிடுக்கு என்று யோஜிப்பது. வ்யாவ்ருத்தி பூர்வகமாக "உன்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அதுவித்யாதி). உக்தார்த்தத்தைக் கைமுதிகந்யாயேந த்ருடீகரிக்கிறார் (நீதானித்யாதி). "அடி" என்றத்தைத் திருமேனிக்கு உபலக்ஷணமாக்கி, "வடிவு" என்றது. மிடுக்கும் ஸௌகுமார்ய ஸௌலப்யங்களும் பயஹேதுவானவோபாதி, ஆர்ஜவ ஸௌந்தர்யங்களும் பயஹேதுக்களென்றருளிச்செய்கிறார் (குடிலேத்யாதி). திருமேனியென்னாதே "அடி" என்பானென்னென்ன, (சேஷபூதனித்யாதி). ஆஸ்ரயண வேளையிலன்றோ திருவடிகளைப் பற்றுவது; மங்களாசாஸந

(க) ரா-யு-௩0௩-௯. †இது ஸ்ரீராமாயண ஸ்லோகமாயினும், இங்கெடுத்தது-கோபிமார்களும் சொல்ல வடுக்குமென்று.

வ்யவஹரிப்பது. ஆஶ்ரயணவேளையோடு போக(ஃ)வேளையோடு மங்களாஶாஸநவேளையோடு வாசியற ஆஶ்ரிதரிழியுந்துறை திருவடிகளிறே. (செவ்வி) (க) "அரும்பினை யலரை" என்னுமாபோலே நித்யயௌவநமாயிருக்கை.

(திருக்காப்பு) குறைவற்ற ரக்ஷை. உண்டான அமங்களங்கள் போகைக்கும் இல்லாத மங்களங்க ளுண்டாகைக்கும் பண்ணின ரக்ஷையென்கை. ஒரு க்ரியையின்றிக்கே குறைந்திருப்பா னென்னென்னில்; தாழ்ந்தாரைக்குறித்து "ரக்ஷையுண்டாயிடுக" என்றும், ஸமரைக்குறித்தும் பரிச்சிந்நமான உத்கர்ஷமுடையாரைக்குறித்தும் "ரக்ஷை யுண்டாகவேணும்" என்றும் சொல்லக்கடவது; தமக்கும் ஈஶ்வரனுக்குமுண்டான நிரவதிகமான உத்கர்ஷாபகர்ஷத்தில் பாசுரமில்லாமையாலே குறைந்துகிடக்கிறது; வேதாந்தத்தாலே நாட்டையடைய வென்றிருக்கிற இவர் லக்ஷணத்தில் விழக் கவிபாட மாட்டாமை யன்றிறே.

இன்னமும், இவ்விஷயத்திலே மங்களாசாஸநம்பண்ண இழிந்தார்க்கு "மங்களாசாஸநம் பண்ணினோம்" என்று கைவாங்கவொண்ணாத அபர்யாப்திக்கு ஸூசகமாயிருக்கிறது.

வேளையில் இப்படி சொல்லுவானென்னென்ன, (ஆஶ்ரயணேத்யாதி). (உ) 'அடிக்கீழ்" என்கையாலும், (௩) "பாதபற்புத்தலைசேர்த்து" என்கையாலும், (ச) "அடிபோற்றி" என்கையாலும், எப்போதும் அடிவிடார்களிறே யென்று கருத்து. ப்ரமாணகத(ஃ)பூர்வகமாகத் தாத்பர்யம் (அரும்பினை யித்யாதி). அரும்பினையலரை - முகுளமென்னவுமாய் மலரென்னவுமாயிருக்கை ஸ்வபாவமாகையாலே நித்யயௌவநம் பலிதம்.

"திரு" என்றதுக்கர்த்தம் (குறைவற்ற)என்றது. இத்தைவிவரிக்கிறார் உண்டான இத்யாதி). (உண்டாயிடுக) என்றது - அநுக்ரஹம்தோற்றச் சொல்லுகை. (உண்டாகவேணும்) என்றது - ப்ரார்த்தனை தோற்றச் சொல்லுகை. இப்படிச் சொல்லுகைக்கு நியாமகம் (வேதாந்தேத்யாதி). நாட்டையடைய) என்றது - நாட்டில் வித்வஜ்ஜநங்களையெல்லா மென்றபடி. (வென்று) ஜயித்து. (லக்ஷணத்தில்விழ) என்றது - லக்ஷணோபேதமாக என்றபடி.

கீழில்சங்கைக்குப் பரிஹாராந்தரம் (இன்னமுமித்யாதி).

(க) தி-மொ-எ-௧0-க. (உ) தி-வாய்-௬-௧0-௧0.
(௩) தி-வாய்-உ-௯-க. (ச) தி-பா-உ-ச.

எல்லாப்பாட்டுக்கும் இது தான் முகவுரைபோலே யிருக்கிறது.

[மல்லாண்டதிண்டோள் மணிவண்ணா! பல்லாண்டு, பல்லாண்டு, பல்லாயிரத்தாண்டு, பலகோடி நூறுயிரம் - உன்செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்பு] என்றந்வயம். ... ... (க)

அவ. — இரண்டாம்பாட்டு. கீழ் - விக்ரஹயோக(*)த்தையும் குணயோகத்தையும் குறித்து மங்களாசாஸநம் பண்ணினார்; இதில்- உபயவிபூதி யோகத்தைக்குறித்து மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார். *

மூ. — அடியோமோடும் நின்னோடும் பிரிவின்றி யாயிரம் பல்லாண்டு
வடிவாய் நின்வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு
வடிவார்சோதி வலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு [டே.
படைபோர் புக்கு முழங்குமப்பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்

மூன்றும் பரிஹாரம் (எல்லாப்பாட்டுக்கு மித்யாதி). (முகவுரை) ஸ்ரீமுகங்களிலே “ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:” என்று மங்களார்த்தமாக முன்னே சொல்லும் பாசுரம். அதில் அர்த்தஸித்தமாகையால் “அஸ்து” என்கிற க்ரியை இல்லாதாப்போலே இங்குமென்று கொள்வது; அதாவது - ப்ரபந்தாதியில் “𑌆𑌶𑍀𑌰𑍍𑌨𑌮𑌸𑍍𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑍇𑌶𑍋 𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍁𑌖𑌮𑍍 - ஆசீர்நமஸ்க்ரியா வஸ்துநிர்தேஶோ வாபி தந்முகம்” என்கிற ஸூத்ரந்யாயத்தாலே நமஸ்காராசீஸ்ஸுக்கள் வேண்டுகையால், மங்களார்த்தமாக “காப்பு” என்று பாட்டுக்களுக்கு முன்னே சொல்லப்படும் பாசுரமென்கை; ஆகையால் இதுக்கு க்ரியை வேண்டாவென்று கருத்து. அன்றிக்கே, முகவுரையாவது- ராஜக்ருஹங்களில் கர்ணிகர்கள் ஆயவ்யயங்களை எழுதும் பத்ரிகைகளுக்குமுன்னே இன்னவர்ஷம், இன்னமாஸம், என்றெழுதும் பாசுரம். அது தான் முதலடியில் ஒருகாலெழுதப்பட்டதாயினும் முடிய அந்வயித்துக் கிடக்குமிறே; அதுபோலே இப்பாட்டும் மேற்பாட்டுக்களுடைய அந்வயிக்கும்போது க்ரியையுண்டாய், நிராகாங்க்ஷமாகையாலே, மேலோடே அந்விதமாமிறே; ஆகையால், இந்தப்பாட்டில் ஒரு க்ரியையில்லாமலிருக்கிறதென்றுமாம். முகவுரை - வேதாத்யந்தங்களில் ப்ரணவம்போலே இந்த காதா(கா2தா2)த்வயமுமிறே. (முகவரை) என்று பாடமாம்போது- நாயகக் கல்லுபோலே பாட்டுக்களுக்கெல்லாம் ப்ரகாசகமாயிருக்குமென்று அர்த்தவிசேஷமருளிச்செய்தாரென்று கருத்து.

இரண்டாம்பாட்டு. (அடியோமோடு மித்யாதி). வ்ருத்தாநுவாத பூர்வமாக ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (கீழித்யாதி). “அடியோம்- [illegible]” [illegible], உபயவிபூதியோகம் [illegible].

வ்யா.—(அடியோமோடும் நின்னோடும் பிரிவின்றியாயிரம் பல்லாண்டு) (அடியோமோடும்) தம்மைப்பேணாதே மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிற இவர், தம்முடைய நித்யதையை ப்ரார்த்திப்பானென்னென்னில்; ஒரு ஸாத்ய(த்ஸ)த்தைக் குறித்து ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுமவர்கள் (க) “आयुराशास्ते-ஆயுராசாஸ்தே” என்று ஆயுஸ்ஸை தத(ங்)ங்கமாக ப்ரார்த்தியாநின்றார்களிறே; அதுபோலே, “மங்களாசாஸநத்துக்குத் தாம்வேணும்” என்று தம்மையுங் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார் அத்தலைக்குப் பரிகைக்குத் தாமல்லது இல்லாமையாலே; தாமில்லாதபோது அத்தலைக்கு அபாயம் ஸித்தமென்றிருக்கிறாரிறே. ஆனால் என்னோடும் என்னாதே “அடியோமோடும்” என்பானென்னென்னில்; தேஹாத்மாபிமாநி, தேஹத்தில் ஆத்மபுத்தி பண்ணும்; மாயாவாதி, அஹங்காரத்தில் ஆத்மபுத்திபண்ணும்; ஸாங்க்யன், “अहमर्थं प्रकृतेः परं स्वयंप्रकाशं स्वतन्त्रं- அஹமர்த்தம் ப்ரக்ருதே:பரம் ஸ்வயம்ப்ரகாஶம் ஸ்வதந்த்ரம்” என்றிருக்கும்; அங்ஙன் கலங்கினவரன்றிறே இவர்; முறையறியுமவராகையாலே “அடியோமோடும்” என்கிறார். “கர்மௌபாதிகமாக வந்த அவஸ்தைகளெல்லாம் மறைந்தாலும் மறையாத ஸ்வபாவம் தாஸ்யம்” என்றிருக்குமவ

நாலடியும் நாலு வாக்யங்களென்கைக்காக ப்ரதமோபாதாநம் (அடியோமித்யாதி). ப்ரதிபதார்த்த மருளிச்செய்வதாக புந: ப்ரதீகோபாதாநம் (அடியோமோடும்) என்றது. பல்லாண்டென்றது - தன்னைப்பாராதே அத்தலையில் ஸம்ருத்தி நித்யமாய்ச் செல்ல வேணுமென்றிருக்குமவன் வ்யவஹாரமென்றுநின்றீர்; இங்கே “அடியோமோடும்” என்று தம்மைப்பேணக்கூடுமோ? என்கிற ஶங்கையை அநுவதித்து, இதுவும் அத்தலைக்காகவே யென்று த்ருஷ்டாந்தபூர்வகம் பரிஹரிக்கிறார் (தம்மை யித்யாதி வாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே). தாமில்லாதபோது பரிவாரில்லையோ வென்ன, (அத்தலைக்கித்யாதி). வ்யாமோஹத்தாலே யென்று கருத்து. மேலே “நின்னோடும்” என்றிருக்கையாலே, அதுக்கநுகுணமாக என்னோடுமென்று தொழிவானென்னென்கிற ஶங்கையை அநுவதித்து, அது ஸர்வஸாதாரணமாகையாலே விஶேஷிக்கவேணுமென்று பரிஹரிக்கிறார் (ஆனால் இத்யாதி ஏழுவாக்யத்தாலே). (அஹங்காரத்திலே) அந்த:கரணத்திலே. (அஹமர்த்தம்) ஆத்மா. (முறை) ஶேஷத்வம். இவர்தெளிந்தவராகைக்கு ஶேஷத்வம் ஸ்வாபாவிகமோவென்ன, (கர்மௌபாதிகமித்யாதி).

(க) யஜு-அஷ்ட-௩-ப்ர-௫.

ரிறே இவர். ஆனால் "அடியோம்" என்கிற பஹுவசநத்துக்குக் கருத்தென்னென்னில்; நாம் தமியராய்நின்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுமத்தால் பர்யாப்தி பிறவாமையாலும், ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் சேஷத்வம் அவிசிஷ்டமாகையாலும், இப்பாதிபத்தி அவர்களுக்கின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தேயும் ஸ்வாபிப்ராயத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். (நின்னோடும்) வ்யாவ்ருத்தமான சேஷித்வம் மங்களாவஹமாகையாலே ஸர்வரும் கூடிப்பரிந்தாலும் போராதபடியாயிறே யிருப்பது. இத்தால் - திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தைப்பற்றி மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார். (பிரிவின்றி) இரண்டுதலையும் நித்யமானவோபாதி, ஸம்பந்தமும் நித்யமாயிறே யிருப்பது; அதுவும் தம்முடைய மங்களாசாஸநத்தாலே யுண்டாவதாக நினைத்திருக்கிறார். (ஆயிரம்பல்லாண்டு) காலதத்வமுள்ளதனையும் இஸ்ஸம்பந்தம் நித்யமாய்ச்செல்ல வேணுமென்கிறார்.

(வடிவாயித்யாதி) உண்டான அமங்களங்கள் போகைக்கும் இல்லாத மங்களங்களுண்டாகைக்கும் தன் கடாக்ஷமே அமைந்திருக்கிற

(ஆனால்) என்றது - இவரொருவருமே தெளிந்தவரானாலென்றபடி. இந்த ஶங்கைக்கு ஹேதுத்வயஸமுச்சயேந பரிஹாரம் (தமியரித்யாதி). (அவிசிஷ்டம்) விசேஷமின்றிக்கே எல்லார்க்கு மொத்திருக்கை. "அடியோமோடும்" என்று சேஷபூதரைச் சொல்லி "நின்னோடும்" என்கையாலே, தத்ப்ரதிஸம்பந்தித்வேந தாத்பர்யம் (வ்யாவ்ருத்தேத்யாதி). (வ்யாவ்ருத்தமான ஶேஷித்வம்) நிருபாதிக ஸர்வஶேஷித்வம். நீ மங்களஸம்பாதகனாகையாலே, சேதநரெல்லாரும் கூடிப்பரிந்தாலும் போராமையாலே அடியோங்களைப்போலே நீயுமுன்னைப்பரிகைக்கு நித்யமாய்ச்செல்லவேணுமென்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். கீழ்ப்பாட்டில் "உன்செவ்வடி" என்று அத்தலைக்கு மங்களாஶாஸநம் பண்ணியிருக்க, புந: "நின்னோடும்" என்பானென்னென்னில், (இத்தாலித்யாதி). (இத்தால்) என்றது - "நின்னோடும்" என்றத்தாலேயென்றபடி. (பிரிவின்றி) என்றது-பிரிவின்றிக்கேயிருக்கையைச் சொல்லுகிறது. (க)"ஆக்கையுள்ளு மாவியுள்ளு மல்லபுறத்தினுள்ளும் நீக்கமின்றியெங்குநின்றாய்" என்கிறபடியே, ஜீவபர ஸம்பந்தம் நித்யமாயிருக்க, (பிரிவின்றி) என்றதுக்கு ப்ரஸக்தியேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இரண்டுதலையுமித்யாதி).

இரண்டாம்பாதத்துக்கு ஶங்காஸமாதாந முகேநபாவம் (உண்டானவித்யாதி). (உண்டான அமங்களங்கள் போகைக்கும் இல்லாத மங்களங்க

(க) தி-வாய்-௫-௭-௯.

இவள், (க) "அகலகில்லேன் இறையும்" என்று நம்மைப் பிரியமாட்டாதேயிருக்க, நமக்கு வருவதொரு அமங்களமுண்டோ? என்றிய படுகிறீரென்ன; தேவரீரும் பிராட்டியுமானசேர்த்தி நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார். (வடிவாய்) "வடிவு" என்று - நிறமாய், இவளோட்டைச் சேர்த்தியாலே திருமேனிக்குண்டான புகரைச் சொல்லுகிறது. (உ) [அப்ரமேயம்ஹி தத்தேஜோ யஸ்யஸா ஜநகாத்மஜா - அப்ராமேயம்ஹி தத்தேஜோ யஸ்யஸா ஜநகாத்மஜா] என்று - ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளை எனக்கென்ன இட்டுப்பிறந்த தத்வத்தோடே எதிரிட்டு வெல்ல நினைக்கிறாயோ? என்றானிறே மாரீசன். (௩) "ச்ரத்தயா தேவோ தேவத்வ மச்நுதே- ச்ரத்தயா தேவோ தேவத்வ மச்நுதே" என்னக்கடவதிறே. ஆனால் இவளாலே அவனுக்கு உத்கர்ஷமாகில் அவனுடைய சேஷித்வம் குலையாதோ வென்னில்; மாணிக்கம் ஒளியாலே பெருவிலையனாங் காட்டில் மாணிக்கத்தினுடைய ப்ராதாந்ய மழியுமோ? பூ மணத்தாலே பெருவிலையனாங்காட்டில் பூவுக்கு ப்ரதாந்யமழியுமோ? (வடிவாய்) ஸ்ரீகௌஸ்துபாதிகள் போலே ஆபரணபூதையாய், அத்தால்வந்த அழகைச்சொல்லவுமாம். (நின்வலமார்பினில்) ஸர்வாதிகனான உன்னுடைய வலமார்பினில். *ஸர்வயஜ்ஞமயமாய்* யோகிசிந்த்யமாயிறே வடிவிருப்பது. (வலமார்

னுண்டாகைக்கும்) என்றது, ஆழ்வாருடைய ப்ரேமஸ்வபாவத்தைப்பற்ற; அன்றிக்கே, லோகத்தார்க்குண்டான அமங்களங்கள் போகைக்கும் என்று கூட்டுவது. "நின்வலமார்பினில் வாழ்கின்ற" என்கிறவிசேஷணத்தைக்கடாக்ஷித்து, (தேவரீரும் பிராட்டியுமான சேர்த்தி) என்றது. அவனுடைய சேர்த்தி நிறங்கொடுக்கு மென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (அப்ரமேயமித்யாதி). அப்ரமேயமென்றதுக்கு பாவம் (எதிரிட்டுவெல்ல நினைக்கிறாயோ)என்றது. ப்ரமாணாந்தரம் (ச்ரத்தயா இத்யாதி). (சேஷித்வம்) ப்ராதாந்யம். "வடிவாய்" என்றத்தை நிறமுடைத்தாயிருக்கிற என்று திருமார்புக்கு விசேஷணமாக்கிக் கிழருளிச்செய்து. "மங்கை" என்றதுக்கு விசேஷணமாக்கிஅர்த்தாந்தரம் (ஸ்ரீகௌஸ்துபேத்யாதி). "நின்" என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் (ஸர்வேத்யாதி). ஸர்வாதிக்யத்துக்கு ப்ரமாணம் (ஸர்வயஜ்ஞேத்யாதி). இவ்வாக்யத்துக்குக்கருத்து-ச்ருதியினுடைய பூர்வோத்தர பாகங்களில் ப்ரதிபாத்யங்களான கர்மோபாஸநங்களுக்கு விஷயமிறே என்று. "மார்பு" என்றதுக்கு வாஸனை (ஸர்வயஜ்ஞேத்

(க) தி-வாய்-௬-௧0-௧0. (உ) ரா-ஆர-௩௭-௧அ (௩) காடகே-௩-௧௧.

பினில்) அணைக்கைக்கு அணித்தாயிருக்கை. (வாழ்கின்ற) மார்வி லிருப்புத்தானே நித்யமாய் போக(்ய)ரூபமாயிருக்கை. அம்மார் விலே யிருக்கச்செய்தேயும் "இறையும் - அகலகில்லேன்" என்று அதிசங்கை பண்ணும்படியிறே போக்யதை யிருப்பது. (மங்கை யும்) (க) "युवतिश्च कुमारिणी - யுவதிஶ்ச குமாரிணீ" என்கிற பருவத் தைச் சொல்லுகிறது. (௨) "युवा कुमारः - யுவா குமாரஃ" என்று இவ்விரண்டவஸ்தையுமுண்டே அவனுக்கு; இவளுக்கு கௌமாரா வஸ்தையால் வந்த மௌக்த்ய(ம்)மேயுள்ளது, யுவதியுமாகக்கடவள். எங்ஙனேயென்னில்; போக(்ய)ஸ்ரோதஸ்ஸில்வந்தால் இவள் தளர்த் திக்கு அவன் கைகொடுக்க வேண்டும்படியான மௌக்த்யத்தைச் சொ ல்லுகிறது. "மங்கையும்" என்கிற ச(ச்)சப்தத்தாலே - மஹிஷ்யந்தரத் தைச் சொல்லுதல், மங்களாவஹையான இவளும் ஆசாஸ்யை என்னு தல். (பல்லாண்டு) காலதத்வமுள்ளதனையும் இச்சேர்த்தி நித்யமாய்ச் செல்லவேணும்.

(வடிவார்சோதி யித்யாதி) இச்சேர்த்திக்கு ஒரு தீங்குவாராதபடி கல்மதிளிட்டாற்போலே யிருக்கிற ஆழ்வார்களைப் பாரீரென்ன; அவர்

யாதி) என்னவுமாம். "வலம்" என்றதுக்கு வாஸஸ்தானம் (அணைக்கைக்கு இத்யாதி). (அணித்து) ஸமீபம், உறைகின்ற என்னாதே "வாழ்கின்ற" என்பா னென்னென்ன, (மார்விலிருப்பு இத்யாதி). இதில் வர்த்தமானார்த்தம் (நித் யமாயித்யாதி). போக(்ய)ரூபதையை உபபாதிக்கிறார் (அம்மார்விலே யித்யாதி). எடுத்த ப்ரமாணத்துக்குவ்யாவ்ருத்தி பூர்வகம் அர்த்தம் (யுவா குமாரஃ இத்யாதி). ச(ச்)காரத்தை அப்ராதாந்யத்திலேயாக்கி, யுவதியுமாகக் கடவள் என்கிறார் (இவளுக்கித்யாதி). (தளர்த்தி) ஸ்ரமம். அநுக்த ஸமுச்சயமாகவும் சேர்த்தியோடே ஸமுச்சயமாகவும் அருளிச்செய்கிறார் (சஸப்தத்தாலே யித்யாதி). (ஆஸாஸ்யை) என்றது - மங்களாஸாஸநத் துக்கு விஷயபூதை என்றபடி.

மூன்றுமடிக்கு சங்காஸமாதாநமுகேந தாத்பர்யம் (இச்சேர்த்திக் கித்யாதி). (இச்சேர்த்திக்கு) என்றது-மங்கையும் நானுமான சேர்த்திக்கெ ன்றபடி. (ஆழ்வார்களை) என்ற பஹுவசநம் "மங்கையும்" என்றவிடத்தில் மஹிஷ்யந்தர ஸமுச்சயமாகச்சொன்னாற்போலே, இங்கும் "ஆழியும்" என்ற ச(ச்)காரம் நந்தகாதிகளைச் சொல்லிற்றாகவுமொருயோஜனை திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறாரென்று கண்டுகொள்வது. "வடிவு" என்றதுக்கு இரண்ட

(க)

(௨) ருக்வே-அஷ்ட-௨-அ-௨௫.

க்ஷேரட்டைச் சேர்த்திக்கு என்ன தீங்கு வருகிறதோ? என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார். (வடிவார்சோதி) காளமேகநிபஶ்யாமமான திருமேனி, ஸ்வதேஜஸ்ஸாலே வ்யாப்தமாம்படி யிருக்கை. (க) "புருஷம் க்ருஷ்ண பிங்களம் - புருஷம் க்ருஷ்ண பிங்களம்" என்னும்படியாயிறே யிருப்பது. தேஜோராசியா யிருக்கும் வடிவையுடையவனென்னவுமாம். (வலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு) வலவருகே நித்யவாஸம் பண்ணுமவனாய், பிறர்க்கு அநபிபவநீயனாயிருக்கிற ஆழ்வானோட்டைச் சேர்த்தி நித்யமாய்ச்செல்ல வேணுமென்கிறார். "ஆழியும்" என்கிற ச(ஶ)சப்தத்தாலே - ஆயுதாகாரத்தாலே ரக்ஷகமாகக் காட்ட, ஆபரண புத்தியாலே அவனையுங்குறித்து மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறானென்கை.

(படைபோரித்யாதி) நம் கையைவிடாதே, தீவ்ரியாலே எதிரிகளை அழிக்கு மிவனைப்பாரீரென்ன; (படைபோர்புக்கு முழங்கும்) ஸேநையையுடைய யுத்தத்திலே புக்கு முழங்குமென்னுதல்; யுத்தத்திலே ஆயுதமாய்ப் புக்கு முழங்குமென்னுதல். (முழங்கும்) (உ) "ஸ கோஷோ தார்த்தராஷ்ட்ராணாம் ஹ்ருதயானி வ்யதாரயத் - ஸகோஷோ தார்த்தராஷ்ட்ராணாம் ஹ்ருதயாநி வ்யதாரயத்" என்றும், (௩) "யஸ்ய நாதேந

ர்த்தம்,- எம்பெருமான் திருமேனியாதல், ஆழ்வார் திருமேனியாதல். முதலர்த்தம்-(காளமேகேத்யாதி). (ஸ்வதேஜஸ்ஸாலே) என்றது - ஆழ்வாருடைய தேஜஸ்ஸாலே யென்றபடி. ஶ்யாமமான திருமேனியை ஆழ்வாருடைய தேஜஸ்ஸு முட்டாக்கிடுகையாலேவந்த பரபாகத்துக்கு ப்ரமாணம் (புருஷமித்யாதி). இரண்டாமர்த்தம் (தேஜோராஶிஇத்யாதி). [சோதி-ஆர்-வடிவு] என்று இப்பக்ஷத்தில் அந்வயம். சுடர் பததாத்பர்யம் (பிறர்க்கித்யாதி). ஆக "ஆழியும்" என்ற ச(ஶ)காரத்தாலே சொல்லுகிற நந்தகாதிகளுடைய சேர்த்திக்கு மங்களாஶாஸநம் பண்ணுகிறாரென்று கருத்து. இந்த சகாரத்தை ப்ராதாந்யபரமாக்கி அர்த்தாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார்(ஆழியுமித்யாதி). இப்போது ஆழிபதம் நந்தகாத்யுபலக்ஷணம்.

(நம் கையைவிடாதே) என்கையாலே திருவாழியை வ்யாவர்த்திக்கிறது. "படை"-ஸேனையும், ஆயுதமும். முதலர்த்தம் (ஸேநையை இத்யாதி). இரண்டாமர்த்தம் (யுத்தத்திலே யித்யாதி). இப்பக்ஷத்திலே போரிலே படையாகப்புக்கு என்றந்வயம். போர் - யுத்தம். (எதிரிகளை அழியச்செய்யும்) என்றதுக்கு ப்ரமாணங்கள் (ஸகோஷஇத்யாதி).

(க) பு-ஸூ-௫- (உ) கீ-க-௧௯. (௩) வி-பு-ரு-உ௧-உ௯.

దైత్యానాం బలహానిరజాయత - யஸ்யநாதேந தைத்யாநாம் பலஹாநிரஜா யத" என்றும் ப்ரதிகூலர் மண்ணுண்ணும்படியும் அநுகூலர் வாழும்படியுமாயிறே த்வநியிருப்பது. இத்த்வநி இவர்க்கு பயஸ்த்தாநமானபடி என்னென்னில்; த்வநிவழியே நின்று இடங்காட்டிக் கொடுக்குமென்று பயப்படுகிறார். (அப்பாஞ்சசன்னியமும்) முன்னிலையாயிருக்க பரோக்ஷ நிர்த்தேசம்பண்ணுவா னென்னென்னில்; புத்ரனை அலங்கரித்த தாய் "தன்கண்படிலும் கண்ணெச்சிலாம்" என்று பார்க்கக்கூசுமாபோலே, மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிற தம்முடைய கண்ணையும் செறித்து முகத்தை மாறவைத்துச் சொல்லுகிறார். அன்று யுத்தத்திற்பிறந்த ப்ரமாதத்துக்கு இன்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறாரென்றுமாம்.

இவ்விரண்டுபாட்டும்-திருமந்த்ரார்த்தமாயிருக்கிறது. "அடியோமோடும்" என்கிற விடத்தாலே - ப்ரணவார்த்தத்தைச் சொல்லிற்று; முதற்பாட்டில் "பல்லாண்டு" என்கிற ப்ரதமபதத்தாலே-நமஸ்ஸப்தார்த்தம்சொல்லிற்று; "மல்லாண்டதிண்டோள் மணிவண்ணா" என்று-அப்பாட்டில் விக்ரஹயோகத்தையும், சௌர்ய வீர்யாதி குணயோகத்தையும், இரண்டாம்பாட்டில் விபூதியோகத்தையும் சொல்லுகையாலே-நாராயண சப்தார்த்தம் சொல்லிற்று; "உன்செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்பு" என்கையாலே - சதுர்த்தியில் ப்ரார்த்திக்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லிற்றாய்த்து. ... ... (உ)

(செறித்து) நெருக்கி; மூடியென்றபடி. முகத்தை மாறவைத்து பரோக்ஷ நிர்த்தேஸம் பண்ணினா ரென்றார்கீழ், பூர்வ வ்ருத்தாந்தத்தைப்பற்றத் தாத்பர்யாந்தரம் (அன்றுயுத்தத்திலித்யாதி).

தத்வ ஹித புருஷார்த்த ப்ரதிபாதகமான திருமந்த்ரார்த்தமென்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணுகின்றுகொண்டு பதங்களிலே ஏறிட்டுக்காட்டுகிறார் (இவ்விரண்டு இத்யாதி அஞ்சுவாக்யத்தாலே). (அடியோமோடுமென்கிற இடத்தாலே) என்றது - இங்குமுதலடியாலே யென்றபடி. முதற்பாட்டு வ்யாக்யாநத்திலே "பல்லாண்டு" என்கிறஸப்தம், ஸ்வரூபத்தையும், ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியையும் ப்ரகாசிப்பிக்குமென்று அருளிச்செய்திருந்தாரேயாகிலும், நமஸ்ஸப்தம்போலே யிருப்பதொன்றாகையாலே உபாயத்தைக்காட்டக் கடவதென்று திருவுள்ளம்பற்றி "நமஸ்ஸப்தார்த்தம் சொல்லிற்று" என்கிறார் இங்கே. "அடியோமோடும்" என்ற இடத்தில் ஸ்வரூபமும் "திருக்காப்பு" என்ற இடத்தில் வ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறதென்று மிருக்கையாலே இப்படிகொள்ளவேணும். ... ... (உ)

அவ.—மூன்றாம்பாட்டு. (வாழாளித்யாதி) கீழிரண்டு பாட்டாலே தாம் திருப்பல்லாண்டு பாடினார்; இனிமேல், தம்முடைய மங்களாசாஸநத்தாலே தமக்குப் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே, (௧) "ஜநா: ஸுக்ருதிநோ-சதுர்விதா பஜந்தே மாம்" என்கிறபடியே ஐஶ்வர்ய கைவல்ய பகவச்சரணார்த்திகள் மூவரையும் கூட்டிக்கொள்வாராக நினைந்து, அதில் மங்களாசாஸநத்துக்கு பகவத்ப்ராப்திகாமர் ப்ரத்யாஸந்நராகையாலே அவர்களை அழைக்கிறார்.—(௨) "ஏகஸ்ஸ்வாது ந புஞ்ஜீத" என்கிற ந்யாயத்தாலே - "இம்மங்களாசாஸநரஸம் எல்லாரும் புஜிக்கவேணும்" என்னும் நினைவாலே அழைக்கிறாரென்றுமாம்;—அவர்களோடேகூட மங்களாசாஸநம் பண்ணுகை தமக்கு தா(ர்)கமாகையாலே யென்றுமாம். (௩) "அடியார் தங்கள் இன்பமிகு பெருங்குழுவுகண்டு" என்றும், (௪) "அடியார்கள் குழாங்களை - உடன் கூடுவதென்றுகொலோ" என்றும் - கண்ணாலே காண்கையும் அத்திரளிலே புகுருகையும் இவையெல்லாம் உத்தேஶ்யமாயிறே யிருப்பது. ... ... *

மூன்றாம்பாட்டு. (வாழாளித்யாதி) கீழிரண்டு பாட்டுக்கும், மேல் மூன்றுபாட்டுக்குமாக, பேடிகாஸங்கதி யருளிச்செய்துகொண்டு, இப்பாட்டில் முதலடியைக் கடாக்ஷித்து, (௧) "அர்த்தார்த்தீ ஜிஜ்ஞாஸு: - ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸு:" என்கிற ப்ரமாணத்தில், பிற்பட்டவர்கள் முற்பட்டதுக்கு ஹேதுவைச் சொல்லிக்கொண்டு அவதாரிகை (கீழிரண்டு இத்யாதி). (௧) "சதுர்விதா: - சதுர்விதா:" என்றதை மூவராகச்சொன்னது - ஆர்த்தனையும், அர்த்தார்த்தியையும் ஒருகோடியாக நினைத்து.—அவதாரிகாந்தரம் (ஏக இத்யாதி).—மூன்றாமவதாரிகை (அவர்களித்யாதி). மேல்வாக்யத்தில் "காண்கையும்-புகுருகையும்" என்று சொல்லுகையாலே, இங்கேயும் அவர்களைக்கண்டு அவர்களோடே கூடவென்று கூட்டுவது. ஆக இவர்களை அழைக்கைக்கு ஹேதுமூன்று; அதாவது-அத்தலையில் வைலக்ஷண்யத்தைப் பற்றிவரும் தம்முடைய அபர்யாப்தியாதல், ஸ்வாதுதமமான இதிலுண்டான இவர்களிழவைப்பற்றி யாதல், இவர்களோடே கூடாதபோது தம் செல்லாமையைப்பற்றியாதல். மூன்றாம் ஹேதுவை ப்ரமாணபூர்வகமாக த்ருடீகரிக்கிறார் (அடியாரித்யாதி). (குழுவு) ஸமூஹம்.

---

(௧) கீதை-௭-௧௬. (௨) பார-உத்யோ-௩௨-௫௦.
(௩) பெரு-திரு-௩-௧௦. (௪) தி-வாய்-௨-௩-௧௦.

மூ.—

வாழாள்பட்டு நின்றீருள்ளீரேல் வந்து மண்ணும் மணமும் கொண்மின்
கூழாட்பட்டு நின்றீர்களை யெங்கள் குழுவினிற் புகுதலொட்டோம்
ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோம் நாங்க ளிராக்கதர்வாழிலங்கை
பாழாளாகப் படைபொருதானுக்குப் பல்லாண்டுகூறுதுமே. (௫)

வ்யா.—(வாழாள்) என்று - நிரதிசயஸுகரூபமான வ்ருத்தியைச்சொல்லுகிறது. வ்யதிரிக்த விஷயங்களிலடிமை துராராதமாகையாலும், அஸ்த்ரகமாகையாலும், அத்யல்ப பலமாகையாலும், துக்கரூபமாயிறே யிருப்பது. (க) "सर्वं परवशं दुःखम् - ஸர்வம் பரவசம் துக்கம்" (உ) "सेवा श्ववृत्तिः - ஸேவா ஶ்வவ்ருத்திः" என்னக்கடவதிறே. இவ்விஷயந்தன்னிலும் ப்ரயோஜநாந்தரபரராயிழிந்தால் பலம் பந்த(बन्ध)கமாகையாலும், அநந்யப்ரயோஜநரோபாதி அநவரதபாவனையும் அந்திமப்ரத்யயமும் வேண்டுகையாலும் துக்கப்ராயமாயிருக்கும்; ஸாதநாந்தர நிஷ்டனுக்கும் கர்த்தவ்ய புத்தியாலே ரஸமில்லை. இக்குறைகளொன்று மின்றிக்கே, ப்ராப்தவிஷயத்திலே தன்னைப்பேணாதே பரஸம்ருத்தியை ஆசாஸிக்க, ஸர்வநிரபேக்ஷனான ஈஶ்வரன் இத்தைக்கண்டு "இதொரு ப்ரேமஸ்வபாவமிருந்தபடி யெ

"ஆள்" என்றதுக்கு வாழ்ச்சியை நிரூபகமாகச் சொல்லுமிடத்தில் அவதிசொல்லாமையாலே, வேறு இதில் விஞ்சினதில்லையென்று பலிக்கிறது, அத்தை யருளிச்செய்கிறார் (நிரதிஶயேத்யாதி). இப்படி விசேஷிப்பானென், உகந்த விஷயத்துக்கு சேஷமாயிருக்கை ஸுகரூபமாகவன்றோ தோற்றுவதென்ன,(வ்யதிரிக்தேத்யாதி). (துராராதம்) என்றது-துராராதவிஷயமென்றபடி. இதரஸேவை துக்கரூபமாகில் பகவத்விஷயந்தானெல்லார்க்கும் ஸுகமாயிருக்குமோவென்ன, (இவ்விஷய மித்யாதி). இவ்விஷயம் தன்னிலும் அடிமையென்று சேஷம். (அநந்யப்ரயோஜநன்) என்றது-உபாஸகனை. (அந்திம ப்ரத்யயமாவது) அந்திம ஸ்ம்ருதி. (ப்ராயம்) என்றது - இதர விஷயங்களை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக. (ஸாதநாந்தர நிஷ்டனுக்கும்) என்றது - கீழ் அநந்யப்ரயோஜநனைச்சொன்ன உபாஸகனுக்கும் என்றபடி. (கர்த்தவ்யபுத்தி) என்றது - சாஸ்த்ர விஹிதமென்கிற நினைவுஎன்றபடி. ஆக இவ்வளவும் வ்யாவர்த்யங்களை யருளிச்செய்து நிரதிசய ஸுகரூபதையையும் உபபாதிக்கிறார் (இக்குறைகளித்யாதி). (இக்குறைகளொன்றுமின்றிக்கே) என்றதுக்கு—(அந்த ப்ரீதியே புருஷார்த்தமாயிறே யிருப்பது) என்றதனோடு அந்வயம். (நிரபேக்ஷனான) என்றது - ஸம்ருத்தியில் ஸர்வஸோத நிரபேக்ஷனை என்றபடி. ஆளாகி என்

(க) மநு-௪-௧௬௦. (உ) மநு-௪-௬.

ன்" என்று ப்ரீதனாக, இவனுக்கு அந்த ப்ரீதியே புருஷார்த்தமாயிறே யிருப்பது. (பட்டு) என்றது - "உவர்க்கடலிற் முழுத்துப்பட்டது" என்னுமாபோலே. "நான்" "எனக்கு" என்றிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே பகவத்ஸம்ருத்தியை ஆசாஸிக்கும்படி ஸகையொழிந்திருப்பார் சிலரைப் பெறுகையாவது அலப்ய(லாப)லாபமென்னுமிடத்தைத் தோற்ற அருளிச்செய்கிறார். (நின்றீர்) வாயுபரவசமாய்த் திரிகிற த்ருணம்போலே கர்மபாரதந்த்ரனாய்த் திரிகிற ஸம்ஸாரி சேதனனுக்கு பகவத்ஜ்ஞாநபூர்வகமாக தத்ஸம்ருத்தியை ஆசாஸிக்கப்பெற்றதிறே ஸ்திதியுண்டாவது. (உள்ளீரேல்) (௧)"வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:" என்று - அநந்யப்ரயோஜநரைக் கிடையாதென்று ஸர்வேஸ்வரன் கைவிட்ட ஸம்ஸாரமாகையாலே மங்களாசாஸநத்துக்கு ஆள் தேட்டமாயிறே யிருப்பது. நாகபாசத்தினன்று அடைய மோஹித்துக் கிடக்க, திருவடியும் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானும் "ப்ராணனுடையாருண்டோ" என்று தேடினாப்போலே, ஸம்ஸாரத்தில் ஸ்வரூபஜ்ஞானமுடையார் தேட்டமாயிறே யிருப்பது. இந்த ய(தி)சப்தத்தாலே - ஸம்ஸாரத்தில் வைஷ்ணவத்வம் துர்லபமென்றதாய்த்து.

அநந்யப்ரயோஜநரான வைஷ்ணவர்களும் "நம்மை விரும்புவார் சிலருண்டாவதே" என்று ஸங்கிஹிதராக;(வந்து) அவர்களுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவம் ஆராய்வதற்கு முன்பே அவர்களோடே கலந்து கொடு நிற்கவேண்டும்படியான த்வரை சொல்லுகிறது. (மண்ணும் மணமுங்கொண்மின்) என்கிறார். மண்ணுக்கும் மணத்துக்கும் உரி

ஞமல் "ஆட்பட்டு" என்பானென்னென்னில்; த்ருஷ்டாந்தமுகேந அருளிச்செய்கிறார் (பட்டு என்றது) இத்யாதி. போலே யிருக்கிறதென்று சேஷம். (உவர்க்கடல்) லவணாப்தி. இத்தை விவரிக்கிறார் (நானெனக்கித்யாதி). (நான்) என்றது - அஹங்காரம். (எனக்கு) என்றது - மமகாரம். இப்போது "நின்றீர்" என்கையாலே, முன்பு நில்லாமை தோற்றுகிறது;-அத்தை விவரிக்கிறார் (வாயு இத்யாதி). "ஏல்" என்கிற யத்ய(ர்)ர்த்தத்தை ஸப்ரமாணமாக உபபாதிக்கிறார் (ஸமஹாத்மா இத்யாதி). (அநந்யப்ரயோஜநர்) மங்களாஸாஸநபரர். இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (நாகபாஶ இத்யாதி). நாகபாசத்தினன்று அடையமோஹித்த தில்லாமையாலே, (நாகபாஶத்தினன்று) என்றது - ப்ரஹ்மாஸ்த்ர பந்தநத்தினன்று என்றபடி. பலிதம் (இந்த இத்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (அநந்யேத்யாதி). (உரியார்) ப்ராப்தரானவர்.

---

(௧) கீ-௭-௧௯.

யார் அந்தரங்கரான அடியாரிறே. அடிமை விலையோலை எழுதும் போதும் "மண்ணுக்கும் மணத்துக்கும் உரியனாக வேணும்" என்றிறே எழுதுவது. மண்ணாவது - ஸ்வாமிக்கு ஒரு மங்களமுண்டானால் அங்குரார்ப்பணத்துக்குப் புழுதிமண் சுமக்கை; அந்த ந்யாயத்தாலே யிறே நம் ஆழ்வார்களுக்கு இது க்ருத்யமாகிறது. மணமாவது - அந்தக் கல்யாணத்துக்குத் தான் அபிமாநியாயிருக்கை. இவ்விரண்டும் - ஸர்வ கைங்கர்யத்துக்கு முபலக்ஷணம். "கொண்மின்" என்றதால் - அடிமை செய்யுமிடத்தில் கிடந்தானை கண்டேறுகையன்றிக்கே சிலர் தரக் கொள்ளவேணும் என்கையும், தருமவர்களும் "உங்களதான அடிமையை நீங்கள் ஸ்வீகரியுங்கோள்" என்று சீரிதாகக் கொடுக்கக் கடவர்களென்கையுமாகிற சாஸ்த்ரார்த்தத்தை வெளியிடுகிறது.

(கூழாளித்யாதி) ‡இவர் அழைத்தவாசி யறியாதே ப்ரயோஜநாந்

உத்தார்த்தத்தை லோகவ்யவஹாரமுகேந த்ருஷ்டாந்திக்கிறார் (அடிமை யித்யாதி). (விலையோலை) - க்ரயபத்ரம். (மண்ணாவது) என்றது - மண்கொள்ளுகையாவது என்றபடி. (அந்த ந்யாயத்தாலே) விலையோலை யெழுதுகிற ந்யாயத்தாலே யென்றபடி. (நம் ஆழ்வார்கள்) என்றது - ஸேனை முதலியாரையும், திருவாழி யாழ்வானையும். அங்குரார்ப்பணத்தி னன்றைக்கு "ஆழ்வார் திருநாள்" என்றிறே ப்ரஸித்தி. (மணமாவது) என்றது-மணங்கொள்ளுகை யாவதென்றபடி. செய்ம்மின் என்றுதல், வாங்குமின் என்றுதல் சொல்லாதே, "கொண்மின்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (கொண்மின் இத்யாதி). இத்தால் கொள்வாரும் கொடுப்பாரும் நிரஹங்காரராய் நிர்மமகாரரா யிருக்கையைச் சொல்லுகிறதென்று கருத்து. (கிடந்தானை கண்டேறுகை) என்றது - படுத்துக்கொண்டிருக்கிற யானையைத் தானேயேறுகை. (சீரிதாக) ஸாதரமாக.† (கொடுக்கக்கடவர்கள்) என்ற அநந்தரம், என்கையும் என்று ஶேஷம். (ஶாஸ்த்ரார்த்தம்) என்றது - தா(தா)த்ருத்வத்திலும் ப்ரதிக்ருஹீத்ருத்வத்திலும் மமகார நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிற திருமந்த்ரார்த்த மென்றபடி.

"கூழாள்" இத்யாதிகளுக்கு பாவம் (இவ்வார்த்தை யித்யாதி). (இவ்வார்த்தை) என்றது - வாழாட்பட்டு என்கிறவார்த்தை. (வாசியறியாதே) என்றது-தங்களுடைய ப்ரயோஜநாந்தரங்களும் வாழ்ச்சியென்று ப்ர(ப்ரே)மித்து, அநந்யப்ரயோஜநரை அழைத்தாரென்கிற விசேஷமறியாதேயென்

---

† குண்டலித அரும்பதாநுகுணமாக வ்யாக்யாநத்தில் "என்கையும்" என்ற பாடமில்லை. ‡ அரும்பதத்துக்கு "இவ்வார்த்தை" என்று பாடம்.

தரபரானையப் புகுரத் தொடங்கிற்று; அவர்களை நிஷேதிக்கிறார். "கூழாள்" என்று - சோற்றுக்காக ஆரேனுக்கும் தன்னை எழுதிக்கொடுக்கை; இது ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு ரூபலக்ஷணம். தன்னை "பகவத்தாஸ்யைகபோ(ஞ்)கன்" என்னுமிடமறியாதே, ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் குறித்து அவன்றன்னையே ஆஶ்ரயிக்கிறார்களிறே. "கூழாள்" என்று - அநந்ய ப்ரயோஜநராயிருந்து, ப்ரயோஜநாந்தரங்களை வேண்டிக்கொள்ளும் இருகரையரைச் சொல்லுகிறதென்னுமாம். "பட்டு" என்கிறது- அகப்பட்டென்றபடி. அதாவது - பந்த(ஸ்த)கமாகையாலே ஸ்வரூபவிரோதியாய் அநர்த்தத்தைப் பண்ணுமென்னுமத்தாலே சொல்லுகிறது. (நின்றீர்களை) பஹுவசநத்தாலே "உள்ளீரேல்" என்று தேடவேண்டாதே பார்த்த பார்த்தவிடமெங்கும் ப்ரயோஜநாந்தரபரராயிருக்கை. "எங்கள்குழு" என்று இந்திரனுக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தி தோற்ற வருளிச்செய்கிறார். தேஹாத்மாபி(ஞ)மாநிகள், தேவதாந்தரப்ரவணர், இவ்விஷயந்தன்னிலே புகுந்து ப்ரயோஜநாந்தரங்களை அபேக்ஷிப்பார், அநந்யப்ரயோஜநராய் ஸாதநாந்தரங்களிலே அந்யபரராயிருப்பாராகிற இவர்களெல்லாவற்றிலும் வ்யாவ்ருத்தராயன்றோ எங்கள் திரளிருப்பதென்கிறார். (புகுதலொட்டோம்) "ஆரோபுகுவார்" என்று ப்ரார்த்திக்கிற இவர், நிர்த்த(ஞ்)யரைப்போலே "புகுரவொட்டோம்" என்பானென்னென்னில்; வஸிஷ்டன் பரமதயாளுவானு

றபடி. (இது) என்றது - "கூழ்" என்றத்தை. ஈஶ்வரனுக்கு எழுதிக்கொடுப்பார் அந்யப்ரயோஜநங்களைக் கேட்பாரோவென்ன, (தன்னை யித்யாதி). இது - வித்த(ஞ)வ்யாக்க்யாத்ரு வாக்யமாதல். ப்ரமித்தவர்களன்றிக்கே அநந்யப்ரயோஜநராயே வந்து ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொள்வாரை நிஷேதிக்கிறாரென்று அர்த்தாந்தரம் (கூழாளித்யாதி). "பட்டு" என்றது - கீழும் இங்கும் ஒத்திருக்க, இங்கு (அகப்பட்டு) என்பானென்னென்ன, (பந்தகேத்யாதி). "நாங்கள்" என்று அஹங்கரிக்கலாமோவென்ன, (எங்களித்யாதி). வ்யாவ்ருத்தியை உபபாதிக்கிறார் (தேஹாத்யாதி). அவதாரிகையிலே தம்முடைய அபர்யாப்தியாலே சதுர்வித புருஷர்களையும் அழைக்கிறாரென்றுநின்றீர்; ஆனால் "புகுதலொட்டோம்" என்னக்கூடுமோ? என்கிற ஶங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (ஆரோ இத்யாதி). இந்தப் பரிஹாரத்துக்கு, அவர்கள் திருந்தாதே கேவலப்ரயோஜநாந்தர பரராயிருந்தால் த்யாஜ்யரென்று கருத்து. "புகுதலொ

னும் சண்டாளனை அக்நிகார்யத்திலே கூட்டிக்கொள்ளானிறே. இத்தால் - அநந்ய ப்ரயோஜநர்க்கு ப்ரயோஜநாந்தரபரரோட்டை ஸஹவாஸம் அஸஹ்யமாயிருக்குமென்றதாய்த்து.

எங்கள் திரளிற்காட்டிலும் உங்கள் திரளுக்கு வாசியென்னென்னில், (ஏழாள் காலும் பழிப்பிலோம் நாங்கள்) என்கிறார். "ஏழாள்" என்று-தமக்குக் கீழே ஒருமூன்றும், மேலே ஒருமூன்றும், தாமுமாக ஏழுபடியைச் சொல்லுகிறது. இஸ்ஸமுதாயத்தைப்பற்றி சாஸ்த்ரங்கள் (க) "సప్త సప్తచ సప్తచ - ஸப்த ஸப்தச ஸப்தச" என்று - இந்தவேழையும், இதுக்குக்கீழே ஓரேழையும், இதுக்குமேலே ஓரேழையும், ஆக, இருபத்தொருபடிகாலைச் சொல்லுகிறது. (உ) "దశపూర్వాన్ దశాపరాన్ ఆత్మానఞ్చైకవింశకం పఙ్క్తిఞ్చ పునాతి - தசபூர்வாந் தசாபராநாத்மாநஞ்சைகவிம்சதிம் பங்க்திஞ்ச புநாதி" என்று முசுபே(தீ)தேசசாஸ்த்ரம் சொல்லிற்று. "ஏழாட்காலும்" என்கிற சப்தம் இவ்வளவை நினைக்கிறது. இத்தால்- ஒருஸந்தாநத்திலே ஒருவன் அநந்யப்ரயோஜநனானால், அவனைப்பற்றி, பகவத்ப்ரபாவம், ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளளவும் செல்லக் கீழும்மேலும் வெள்ளமிடுமென்கிறது. (பழிப்பிலோம்) விஷயாந்தரப்ராவண்யமென்ன, தேவதாந்தரபஜநமென்ன,

ட்டோம்" என்றத்தாலே ஸ்வரூபநிஷ்கை செய்தருளுகிறாரென்கிறார். (இத்தாலித்யாதி).

இத்தால் ஏழுதலை முறையைச்சொல்லுகிறாரென்கிறார் (ஏழாள் இத்யாதி). கந்யகாதாநாதி ஸாமாந்ய தர்மங்களுக்கு இருபத்தொரு தலைமுறைக்கு அதிசயகரத்வம்சொல்லி யிருக்க, "ஏழ்படி" என்று பகவத்ப்ரபாவத்தைக்குறையச் சொல்லக்கூடுமோ வென்ன, (இஸ்ஸமுதாயேத்யாதி). (இஸ்ஸமுதாயத்தைப்பற்றி) என்றது - கீழ்ச்சொன்ன ஸப்தகத்தை மத்யமாவதியாக்கி யென்றபடி. "ஆள்" என்று-புருஷர்களைச் சொல்லுகிறது. "கால்" என்றது - ஸந்ததி. (இவ்வளவை) என்றது - இருபத்தொரு படியை. ஓரேழுக்குச் சொன்னது, மற்றவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம். ஸாமாந்ய தர்மத்துக்கு இத்தனை யுண்டானால், பகவந்நிஷ்டைக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே யென்று கருத்து. பலிதார்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). "பழிப்பு" என்பது - தோஷம். இது ஸாமாந்ய சப்தமாகையாலே, விஷயாந்தர ப்ராவண்யாதிகளைச் சொன்னாலும், ப்ரயோஜநாந்தரபரரானவர்களுக்கும் த்யாஜ்யமானவை அப்ரஸக்தமென்றுநின்றுகொண்டு, விசேஷபர்யவஸாநம் பண்ணுகிறார் (விஷயாந்தரேத்யாதி வாக்ய

(க) பார-

(உ) போதா-

இவை தூரதோநிரஸ்தமாகையாலே பதர் கூட்டித்தூற்றவேண்டா;
இனி அநந்யப்ரயோஜநராய் அநந்யஸாதநராயிருப்பார்க்குப் பழிப்
பாவது-ப்ரயோஜநாந்தரபரதையும் ஸாதநாந்தரபரதையுமிறே; அவற்
றை யுடையோமல்லோமென்கிறார். (நாங்கள்) "எங்கள் குழு" என்ற
போதைச் செருக்குப்போலே, பகவத்விஷயீகாரத்தால் வந்த செருக்
குத் தோற்றச் சொல்லுகிறாரிறே.

உங்கள் ஸ்வரூபம் நீங்கள் சொன்னவளவிலே விஶ்வஸித்திருக்கு
மத்தனை யளவுடையோமல்லோம், உங்கள் வ்ருத்தி விசேஷத்தைக்
கொண்டு உங்களை அறியவேணுமென்ன; அது நீங்களறியும் புடையல்
ல, எங்ஙனேயென்னில்; ஒருகார்யப்பாடாக உள்ள அமங்களங்கள்
போக மங்களாசாஸநம் பண்ணும்படியாதல், இல்லாத மங்களங்களுண்
டாக வேணுமென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுதல் செய்யுமளவிறே
நீங்களறிவது; முன்பு வ்ருத்தமாய்க்கழிந்த செயலுக்கு இன்றிருந்து
வயிறுபிடிக்கும் திரள்காண் எங்களது. (இராக்கதர்வாழிலங்கை) துர்
வர்க்கம் களித்துவர்த்திக்கும் தேசம், புறம்பேபோய் பரஹிம்ஸை
பண்ணி, குளவிக்கூடுபோலே திரண்டு கடலையும் மதிளையும் அரணா
க்கி, அமணக்கூத்தடிக்கும் தேசமென்கை. (இலங்கைபாழாளாக)
லங்கையில் ஆள் பாழாம்படியாக. இலங்கைதான் விபீஷண விதேய

த்வத்தாலே). "பழிப்பிலோம்" என்றபோதே நாங்கள் என்று லபித்த
மன்றோ, விசேஷிப்பானென்னென்ன, (எங்களித்யாதி). "எங்கள்"
என்ற இடத்தில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகையும் செருக்காலே யென்று
கண்டுகொள்வது.

மேலுக்கு அவதாரிகை (உங்களித்யாதி). (அளவு) ஜ்ஞாநம். (புடை)
ப்ரகாரம். (கார்யப்பாடாக) ப்ரயோஜந நிமித்தமாக. (முன்பு வ்ருத்த
மாய்) என்று விஶேஷித்தது, யுகாந்தரவ்யவதாநம் தோற்றுகைக்காக.
(எங்களது) என்ற அநந்தரம் என்கிறரென்று ஶேஷம். "இராக்கதர்" =
ராக்ஷஸர். கீழ்வாக்ய விவரணம் (புறம்பேயித்யாதி). (குளவி) கீடவிசே
ஷம். "இலங்கை" என்கையாலே அர்த்தஸித்தம், (கடலையும் மதிளையும்
அரணாக்கி) என்றது. "வாழ்" என்றதிலே நோக்காக (அமணக்கூத்து)
என்றது; அதாவது-லஜ்ஜையின்றிக்கே நக்நதையோடே கூத்தாடுகை. இல
ங்கை பாழ் ஆக என்னாதே, "ஆள் பாழ் ஆக" என்பானென்னென்ன, (இ
லங்கைதானித்யாதி). ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானுக்கு லங்காதிபத்யம் கடம்

யிறே. இனி, (க) "न नमेयम् - நநமேயம்" என்ற ராவணனையும் அவ்னுடைய அதிக்ரமத்துக்குத் துணையான ராக்ஷஸரையு மழியச்செய்து, (உ) "[illegible] सदृशी भवेत् - ஸம்ப்ரஹார ஸத்ருசீ பவேத்" என்று பிராட்டி அருளிச்செய்தபடியே அவ்வூரை மூலையடியே போம்படி பண்ணினான். (படைபொருதானுக்கு) இப்படிசெய்தது ஈச்வரத்வப் பிடாரான ஸங்கல்பத்தாலன்றிக்கே, எதிரிகளட்பு மார்விலே தைக்கும்படி பொருதவனுக்கு. (பல்லாண்டு கூறுதுமே) அப்போதைக் கையும் வில்லுமாய்ச் சீறிச் சிவந்து எதிரிகள்மேலே வ்யாபரிக்கும் போதை ஆகர்ஷகமான வடிவழகுக்கு மங்களாசாஸநம்பண்ணிப் போருவோம் சிலர்காண் நாங்களென்கிறார். (ங) "राघवार्थे पराक्रान्ताः—न प्राणे †कुरुते दयाम् - ராகவார்த்தே பராக்ராந்தா:—நப்ராணே குருதே தயாம்" என்கிறபடியே அக்காலத்தில் முதலிகளுக்கு அப்புக்கு இருக்கப்பணி போருகையாலே அக்காலத்திலே மங்களாசாஸநம்

கரையிலே கொடுக்கையாலே, அத்தை அழிக்கவொண்ணாதென்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். ஆனால் ஆள்பாழாம்படி பண்ணுவானென்னென்ன, (இனி நநமேயமித்யாதி). (அதிக்ரமம்) மர்யாதாதிக்ரமம். [அழியச்செய்து - போம்படி பண்ணினான்] என்று அந்வயம். "படைபொருதானுக்கு" படையிலே பொருதானுக்கு - யுத்தத்திலே சத்ரு ஸம்ஹாரம் பண்ணினவனுக் கென்றபடி. படை - யுத்தம்; ஆயுதமாகவுமாம். இப்படி விசேஷித்ததுக்கு வ்யாவர்த்ய பூர்வகமாகத் தாத்பர்யம் (இப்படியித்யாதி). (பிடார்) அஹங்காரம். (ஸங்கல்பத்தாலே) என்றது - "ஹநிஷ்யாமி" என்கிற ஸங்கல்பத்தாலே யென்றபடி. "பொருதானுக்கு" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து பாவம் (அப்போதை இத்யாதி). "கூறுதும்"-சொல்லுவோம், இப்படி நீங்கள் கழிந்தகாலத்திற் செயல்களுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுவானென், அக்காலத்தில் பரிவரானவர்கள் மங்களாசாஸநம் பண்ணியிரார்களோ வென்ன, (ராகவார்த்தே இத்யாதி). "தயாம் நகுருதே" என்றது அப்ரஸக்தப்ரதிஷேத மல்லாமையால், ப்ராணன்களிலே தயைபண்ணி இருக்கை தோற்றுகையாலும், பராக்ரமித்தது பெருமாளுக்காக வென்கையாலே இதுவே ஸ்வாபாவிகமென்றும், திருவுள்ளம் பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (அக்காலத்திலித்யாதி). (இருக்கப் பணிபோருகையாலே) என்றது- பின்வாங்குகையே கார்யமான படியாலே யென்ற

(க) ரா-யு-௩௬-௧௧. (உ) ரா-ஸு-௨௬-௨௬. (ங) ரா-யு-௨௭-௫.

† இவ்விரண்டு பாதங்களும் ஓரிடத்ததல்லாமையாலே, இத்தைகவசநம் தோஷமாகாது.

பண்ணுவாரைப்பெற்றதில்லை; பிராட்டி பிரிந்தபோதே "நம் குடியிருப்புப்பெற்றோம்" என்கிற ப்ரீதியாலே ப்ரஹ்மாதிகள் அந்யபரரானார்கள்; அக்காலத்தில் மங்களாசாஸநம் பண்ணப்பெறாத குறைதீர இன்று இருந்து மங்களாசாஸநம் பண்ணுவோம் சிலர்தான் நாங்களென்கிறார். ... ... (௩)

அவ.—நாலாம்பாட்டு. (ஏடு இத்யாதி) கீழ் - அநந்யப்ரயோஜநரை யழைத்தார்; அவர்கள் மங்களாசாஸநத்துக்கு ப்ரத்யாஸந்நராகையாலே, நீரிலே நீர்சேர்ந்தாற்போலே சேர்ந்திருக்குமிறே. அவ்வளவிலும் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே, "ஈஶ்வரன் கைபார்த்திருக்குமவர்கள்" என்னுமிவ்வளவைக்கொண்டு, ஆத்மப்ராப்திகாமரையும் ஐஶ்வர்யகாமரையும் அழைக்கக்கோலி, அதில் முந்துற ஆத்மப்ராப்திகாமரை யழைக்கிறார். ஐஶ்வர்யத்திற் காட்டில் ஆத்மப்ராப்தி உத்க்ருஷ்டமென்னும் நினைவாலே யழைக்கிறாரல்லர்; அந்த மோக்ஷத்தை இவர் அநர்த்தமென்றிருக்கையாலே. இனி எத்தாலே முற்பட அழைக்கிறதென்னில்; பகவத்ஸம்பந்தத்துக்கு உபகரணமான

படி. ஆனால் ப்ரஹ்மாதிகள் இருந்தார்களே யென்ன, (௧) "ராவணஸ்ய வதார்த்திபி:- ராவணஸ்ய வதார்த்திபி:" என்றதிலே நோக்காக அருளிச்செய்கிறார் (பிராட்டி யித்யாதி). (அந்யபரரானார்கள்) என்ற வநந்தரம், ஆகையாலே என்று கூட்டுவது. (சிலர்) என்கையாலே வைலக்ஷண்யம் ஸூசிதம்.

நாலாம்பாட்டு. (ஏடுநிலத்திலித்யாதி) வ்ருத்தாநுவாத பூர்வகமாக மேற்பாட்டுக்குங்கூட ஸங்கதியருளிச்செய்துகொண்டு, "கூடுமனமுடையீர்" "பத்தருள்ளீர்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (கீழ்) இத்யாதி (இவரழைக்கிறது) என்னுமளவும். [சேர்ந்திருக்குமிறே, ஆகையாலே, கீழ் அநந்யப்ரயோஜநரை யழைத்தார்]என்று கீழோடே ஸம்பந்தம். அநந்ய ப்ரயோஜநரோடே கூடி மங்களாஶாஸநம் பண்ணுவதன்றோ வேண்டுவது, இவர்களை யழைப்பானென், அழைக்க ப்ரஸக்தியுண்டோவென்ன, (அவ்வளவிலு மித்யாதி). உத்கர்ஷத்தைப் பற்ற இவர்களை யழைக்கவொண்ணாதென்று நின்றுகொண்டு, முற்படுவானென்னென்கிற ஶங்கையை அநுவதிக்கிறார் (ஐஶ்வர்யத்திலித்யாதி). ஐஶ்வர்யார்த்திகளைப்பற்ற தூர்க்கரென்று முற்பட அழைக்கிறாரென்கிறார் (பகவதித்யாதி). (உபகரணமான ஶரீரம்) என்றது - (௨) "[illegible]

---

(௧) ரா-அயோ-க-எ. (௨) விஷ்-தத்-

சரீரமோக்ஷம் அணித்தாகையாலும், அம்மோக்ஷத்தை ப்ராபித்தால் மீளவொண்ணாமையாலும், ஐஶ்வர்யகாமனுக்குக் காலாந்தரத்திலே யாகிலும் பகவத்ஸம்பந்தம்பண்ண யோக்யதை யுண்டாகையாலும், இவனுக்கு அந்த யோக்யதையு மழிகையாலே துர்க்கதியைக்கண்டு முற்பட வழைக்கிறார். ப்ரயோஜநாந்தரபரர், "மங்களாசாஸநம்பண்ண வாருங்கோள்" என்றால் வருவர்களோ வென்னில்; பகவத்ப்ராப்தியினுத்கர்ஷத்தையும், அத்தைப்பற்ற கைவல்யத்தினுடைய நிகர்ஷத்தையு மறிவித்தால், "விட்டுப்பற்றவேணும்" என்னும் ஆத்மகுணோ * பேதரை யிறே இவரழைக்கிறது.

மூ.—ஏடுநிலத்திலிடுவதன் முன்னம் வந்தெங்கள் குழாம் புகுந்து
கூடுமனமுடையீர்கள் வரம்பொழி வந்தொல்லைக் கூடுமினோ.
நாடு நகரமும் நன்கறிய நமோநாராயணாய வென்று
பாடுமனமுடைப் பத்தருள்ளீர் வந்துபல்லாண்டு கூறுமினே.

வ்யா. — (ஏடுநிலத்திலிடுவதன் முன்னம்) ஏடு என்பது. பொல்லாங்கு. "உங்களைப் பொல்லாநிலத்திலே யிடுவதற்குமுன்னம்" என்று பிள்ளையமுதனார். "ஏடு" என்கிறது - ஸூக்ஷ்மசரீரத்தை. ஸ்தூலசரீரத்திற்காட்டில் ப்ரதாநமாய் அதினுடைய ப்ரயோஜநரூபமாய் நிற்கையாலே, "பாலில்ஏடு" என்னுமாபோலே சொல்

* விசித்ராதேஹஸம்பத்தி:" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து. (அம்மோக்ஷத்தை) கைவல்யத்தை. இவ்வாக்யம், பகவல்லாபஹேதுவான சரீர பரிக்ரஹத்துக்கும் யோக்யதையில்லாதபடி கைவல்யம் நித்யமாயிருக்கையாலே வந்ததுர்க்கதியைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் - மீளுகையும் வருகையும் போகையுமின்றிக்கே மின்மினிபோலேயிருந்து தன்னைத்தானே தின்று கிடக்குமென்றபடி. ஆக, இவர்களைத்தாமே யழைக்கைக்கு ப்ரஸக்தியருளிச்செய்தாரிறே; அவர்தாம் ஸ்வாபீஷ்டங்களை விட்டுவருவார்களோவென்று ஶங்கித்து, "மனமுடையீர்" என்றதைக் கடாக்ஷித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (ப்ரயோஜநாந்தரேத்யாதி).

"ஏடு" என்றதுக்கு மூன்றர்த்தம், "நிலம்" என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம்; இவற்றைக்காட்டுகிறார் (ஏடென்பது) என்றுதொடங்கி, (என்னவுமாம்) என்னுமளவும். (பொல்லாநிலம்) என்றது - ஶ்மசாநபூமி. ஸூக்ஷ்மசரீரத்தைக்காட்டும் ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஸ்தூலேத்யாதி) (ப்ரதாநமாய்) ஆமோக்ஷ ப்ரளய மநுவர்த்தமாநமாகையாலே அதிஶயத்தையாய். (ப்ரயோஜநரூபமாய்) என்றது-ப(ஃ)லரூபமாயென்றபடி. அத

னுகிறது. (நிலத்திலிடுவதன்முன்னம்) ஸ்வகாரணமான மூலப்ரக்ருதியிலே லயிப்பதற்குமுன்னே. இதனிர்வாஹத்துப்போரும்படி:— “ஏடு” என்று - உடம்புக்குப்பேராய், ஸ்தூல ஸூக்ஷ்மரூபமான சரீரம், ஸ்வகாரணமான மூலப்ரக்ருதியிலே லயிப்பதற்குமுன் என்னவுமாம். இவ்வாக்யத்தால் - அவர்களுடைய அநர்த்தத்தைக் கண்டழைக்கிறுரென்னுமிடந் தோற்றநிற்கிறதிறே. (வந்து) ஸ்வதந்த்ரரா யிருப்பார்க்குத் தம்மளவில் வருமிடத்திலுண்டான தூரத்தைச்சொல்லுகிறது. (எங்கள் குழாம்புகுந்து) கேவலரும் ஒரு ஸமஷ்டியாயிறே யிருப்பது; அது ஸ்வதந்த்ர பாவனையாலே ஐகமத்யம் சேர்த்தியற்றிருக்கும். ஒருத்தருடையவருத்தி ஒருத்தர்க்காயிறே இத்திரளிருப்பது. (க) “[illegible]” என்னக்கடவதிறே.

வது - பூர்வபூர்வ கல்ப ஸ்தூலஶரீரம் கர்மத்வாரா உத்தரோத்தரகல்ப ஸூக்ஷ்மஶரீரத்துக்கு ஹேதுவாகையாலே யென்கை. “வந்து எங்கள் குழாம்புகுந்து” என்று யிவ்வளவே யமைந்திருக்க, இப்படி இவ்வாக்யம் ப்ரயோகிப்பானென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறுர் (இவ்வாக்யமித்யாதி). (தோற்ற) என்றது - தோற்றுவிக்க என்றபடி. “மனமுடையீர்கள்” என்று ஸம்போதிக்கச்செய்தே, “வந்து” என்னக்கூடாதே யென்ன, (ஸ்வதந்த்ரரித்யாதி). (ஸ்வதந்த்ரர்) கேவலர். இவர்க்கும், அத்யந்தபாரதந்த்ர்ய ஸ்வரூபாநுரூபமான மங்களாசாஸந பரர்க்குமுண்டான மாநஸஜ்ஞாந வைஷம்ய ப்ரயுக்தமான தூரத்தைச் சொல்லுகிறதென்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். “எங்கள்குழாம்” என்பானென், அவர்களும் குழாங்களாக இரார்களோ, அதுக்கும் இதுக்கும் வாசியென்னென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (கேவலரு மித்யாதி). (சேராச்சேர்த்தி) என்றது - ஸ்வார்த்தபரராகையாலே பரோத்கர்ஷாஸஹிஷ்ணுக்களாயிருக்கை. (உ) “ஸர்வஸ்ஸ்வார்த்தம் ஸமீஹதே - ஸர்வஸ்ஸ்வார்த்தம் ஸமீஹதே” அன்றே, இவர்களிப்படி யிரார்களோவென்ன, (ஒருத்தரித்யாதி). பரஸம்ருத்தியே ப்ரயோஜநமாகையாலே அந்த விரோதமில்லையென்று கருத்து. இப்படி யிருப்பார்க ளென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (பரஸ்பரேத்யாதி). “ஸௌஹ்ருதிவாஞ்சித பரஸ்பரநீசபாவைர்மத்தைவதைஃ பரிஜநைஸ்தவ ஸங்கஸீய - இத்யாபிவாஞ்சித பரஸ்பர நீசபாவைர்மத்தைவதைஃ பரிஜநை ஸ்தவஸங்கஸீய” இது ஸ்ரீவைகுண்ட ஸ்தவஶ்லோகம்.

(க) வை-ஸ்த-௩௫. (உ) பார-உ-௬௫.

இத்திரளில்புகுவார்க்கு எவ்வளவதிகாரம் வேணுமென்னில் (கூடுமனமுடையீர்கள்) "புகுருவோம்" என்னும் நினைவே வேண்டுவது. அவிலக்ஷணங்களான புருஷார்த்தங்களுக்கு புரஶ்சரணங்கள் கனக்க வேண்டியிருக்க, அதில் விலக்ஷணமான இத்திரளிலே புகுருகைக்கு புரஶ்சரணம் வேண்டாதிருப்பதென்னென்னில்; அவை அப்ராப்த புருஷார்த்தங்களாகையாலே புரஶ்சரணாதிகள் அபேக்ஷிதங்களாயிருக்கிறன; இது ஸ்வரூபப்ராப்தமாகையாலே வேண்டா. மாதாபிதாக்களை அநுவர்த்திக்கைக்கு இச்சையேயிறே வேண்டுவது. (உடையீர்கள்) இந்த இச்சையால்வந்த ப்ரயோஜநாதிசயத்தாலே "வைஶ்ரவணன்" என்னுமாபோலே யருளிச்செய்கிறார். கூட நினைப்பார்க்குச் செய்யவேண்டுவது, முன்புநின்ற சிறுமையைக் குலைத்துவரவேணும். (வரம்பொழிவந்து) "வரம்பொழிய" என்கிறவிது, "வரம்பொழி" என்று கிடக்கிறது. ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ப்ரகாரபூதனாய், அவனுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை அநுபவிக்க இட்டுப்பிறந்தவன், (க) "𑌜𑌰𑌾𑌮𑌰𑌣𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯 - ஜராமரணமோக்ஷாய" என்று ஸ்வாநுபவத்தளவிலே ஒருவரம்பை யிட்டுக்கொண்டானிறே; அத்தையொழிந்து வாருங்கோளென்கிறார். (ஒல்லைக்கூடுமினோ) பற்றுகிற புருஷார்த்தத்தி

மேலுக்கவதாரிகை (இத்திரளிலித்யாதி). "மனமுடையீர்கள்" என்று இவ்வளவைச் சொல்லுகையாலே, வேறொன்று வேண்டாவென்று தோன்றுகிறது, அத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (புகுருவோமித்யாதி). இப்படி ஸாதாரணமாகச் சொல்லுவானென்னென்கிற தடஸ்தஶங்கையை ஸோபபத்திகமாக ஶங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (அவிலக்ஷணேத்யாதி). (புரஶ்சரணம்) உபாஸநா பூர்வாங்கமான தீர்த்தயாத்ராதி கர்மங்கள். ஸ்வரூபப்ராப்தமாகையாலே வேண்டாவென்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (மாதாபித்ரேத்யாதி). "உடையீர்கள்" என்கிற மதுப்பு பூ(𑌭𑍂)மாவிலேயாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (இந்தஇச்சை யித்யாதி). (வைஶ்ரவணன் என்னுமாபோலே)என்றது-தநவான் என்னுமாபோலே யென்றபடி. கீழ்ப்பதத்தோடே "வரம்பொழி" என்றதுக்கு அவதாரிகை (கூட நினைப்பார்க்கு இத்யாதி). வரம்பாவது இன்னதென்கிறார் (ஸர்வேஶ்வரனுக்கித்யாதி). (இட்டுக்கொண்டானிறே) என்கையாலே - ஸ்வபுத்தி கல்பிதமானது ஸ்வரூபமன்றென்று தோற்றுகிறது. "ஒல்லை" என்றதுக்கு வாஸனை (பற்றுகிற இத்யாதி). பற்றுகிற புருஷார்த்தமாவது - திருப்பல்லாண்டு பாடுகை.

(க) கீ-௭-௨௯.

னுடைய வைலக்ஷண்யத்தை யநுஸந்தித்தால் ப்ரதிக்கொண்டுவந்து விழவேண்டாவோ? "ஏடுநிலத்தி லிடுவதன்முன்னம்" என்றது - சரீரத்தில் அஸ்த்தைர்யத்தைப்பற்ற; இங்கு "ஒல்லை" என்கிறது- பற்றுகிற விஷயத்தினுடைய வைலக்ஷண்யத்தைப்பற்ற. "கூடுமனமுடையீர்கள்" என்றும், "கூடுமினோ" என்றும் அருளிச்செய்கிறதிறே யோக்யதையைப்பற்ற. "அத்திரளில் நின்றும் பிறிகதிர்ப்பட்டார் சிலரிவர்கள்" என்று தோற்றுமிறே, ஸ்வரூபம் வெளிச்செறித்தக்கால்.

(நாடுநகரமும் நன்கறிய) இத்திரளிலே புகுருகைக்கு வேண்டுவன வருளிச்செய்தார்; இதுக்குமேல் மங்களாசாஸநத்துக்கு வேண்டுவன வருளிச்செய்கிறார். "நாடு" என்று- அவிசேஷஜ்ஞரைச் சொல்லுகிறது; "நகரம்" என்று - விசேஷஜ்ஞரைச் சொல்லுகிறது. ராஜாவுக்கு ப்ரத்யாஸந்நரிறே நகரஸ்த்தர்; நாட்டார் தூரஸ்த்தரிறே; ஆகையாலே யருளிச்செய்கிறார். (நன்கறிய) நன்றாகவறிய. பகவத்ப்ரத்யாஸத்தியாலே அவிசேஷஜ்ஞர் விடும்படியாகவும், அதுதானே ஹேதுவாக விசேஷஜ்ஞர் பரிக்ரஹிக்கும்படியாகவும். (நன்கறிய) இந்நன்

"இடுவதன் முன்னம்" என்றபோதே சைக்க்யம் தோன்றுநிற்க, "ஒல்லை" என்பானென்னென்ன, விஷயபேதத்தாலே பரிஹரிக்கிறார் (ஏடுநிலத்திலித்யாதி). (ஶரீரத்தில் அஸ்த்தைர்யத்தை) என்றது-பின்னை யமுதரார் நிர்வாஹத்தைப்பற்ற. வாருங்கோள் என்னாமல், பிரிந்துபோனாரை அழைக்குமாபோலே "கூடுமின்" என்பானென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (கூடுமனமித்யாதி). (யோக்யதை) சேஷத்வரூப ஸம்பந்தம். என்னென்றாலும், ஸம்பந்தஜ்ஞாநமுண்டானால் பிரிந்தாராகத் தோற்றுமோ வென்ன, (அத்திரளித்யாதி). (பிறிகதிர் படுகை) கதிர்பிறிபடுகை. (வெளிச்செறித்தக்கால்) ப்ரகாசித்தால்.

வ்ருத்தாநுவாதம் பண்ணிக்கொண்டு உத்தரார்த்தத்துக்கெல்லாம் அவதாரிகை (இத்திரளித்யாதி). "விஶேஷஜ்ஞரையும் அவிஶேஷஜ்ஞரையும் சொல்லுகிறது" என்கைக்கு நியாமகம் (ராஜாவுக்கித்யாதி). (ஆகையாலே) என்றது - விஶேஷஜ்ஞாவிஶேஷஜ்ஞ லக்ஷணமாகையாலே யென்றபடி. (ஆகையாலே) என்ற வநந்தரம் நாடுநகரமும் என்று என்று சேஷம். இவர்களறிய வென்னாமல் "நன்கு" என்று விசேஷிக்கையாலே, நன்மையை விஶதீகரிக்கிறார் (பகவதித்யாதி). இவ்வாக்யார்த்தத்தில் அறிய என்று அநுஷங்கித்துக்கொள்வது. "நன்கு" என்றதுக்கு அர்த்

மையை யறியவென்னுமாம். (நமோநாராயணாயவென்று) இவ்வளவுப்போராது, தன்ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடியறிந்து "ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்தைப்பெறவேணும்" என்று, - வைஷ்ணவராய் வரவேணுமென்று. (க) "அஹமபி நமம பகவத ஏவாஹமஸ்மி - அஹமபி நமம பகவத ஏவாஹமஸ்மி" என்றிறே நமஶ்ஶப்தத்துக்கு அர்த்தமிருப்பது. ஸ்வாமி பக்கல்பண்ணும் அநுகூலவ்ருத்தியிறே புருஷார்த்தமாவது. (பாடுமனமுடைப்பத்தருள்ளீர்) நினைத்திருக்குமவ்வளவு போராது. ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டுப் பாடுவோமென்னும் நெஞ்சுண்டாம்படியான ப்ரேமத்தை யுடையீராகில். (வந்து பல்லாண்டுகூறுமினே) வந்து, திருப்பல்லாண்டு பாடுங்கோள் இத்திரளிலே புகுரவேணுமென்றிருப்பீர்! அத்தைச்செய்யுங்கோள்; அவ்வளவு போராது, உங்களுடைய வ்ருத்திவிசேஷமும் பெறவேணு மென்றிருப்பீர்! திருப்பல்லாண்டு பாடுங்கோளென்று க்ரியையை இரண்டாக்கி நிர்வஹிக்கவுமாம். ... ... (௪)

அவ.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அண்டமித்யாதி) முற்பட அநந்தராந்தரம் (இந்நன்மை இத்யாதி). (இவ்வளவு) என்றது - நாடும் நகரமும் நன்கறிகை. நமஶ்ஶப்தத்திலே நோக்காக (தன் ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி யறிந்து) என்றது. சதுர்த்தியைப்பற்ற (ஸ்வரூபேத்யாதி). இவ்வாக்யத்தால் பலிதம் (வைஷ்ணவராய் வரவேணும்) என்றது. நமஶ்ஶப்தம் ஸ்வரூபயாதா(ா)த்ம்ய ப்ரதிபாதக மென்றதுக்கு நியாமகமும் கைங்கர்யம் புருஷார்த்தமென்கைக்கு உபபத்தியுங் காட்டுகிறார் (அஹமபி இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). "மனமுடையீர்கள் பத்தருள்ளீர்" என்று கூட்டித் தாத்பர்யம் (நினைத்திருக்கு மித்யாதி). "பாடுமனமுடை" என்றதுக்கு வ்யாவ்ருத்திபூர்வகமாக அர்த்தம் (நினைத்தித்யாதி). "பத்தருள்ளீர்" என்றத்தை யத்ய(ந்வ)ர்த்த விவக்ஷையாலே ஏகவிஷயமாக்கிக் கீழருளிச்செய்து, ஸம்போதநவிவக்ஷையாலே பி(ந்)ந புருஷவிஷயமாக யோஜநாந்தரம் (இத்திரளிலே இத்யாதி). (அவ்வளவு) கூடுகைமாத்ரம். (க்ரியையை இரண்டாக்கி) என்றது-இரண்டு க்ரியையை இரண்டு அதிகாரி விஷயமாக்கி யென்றபடி. ... ... (௪)

அஞ்சாம்பாட்டு. (அண்டமித்யாதி) கீழ் இரண்டுபாட்டில் ப்ரமேயங்களை யருளிச்செய்துகொண்டு, இப்பாட்டுக்கு ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (முற்பட இத்யாதி).

(க) யஜு-

ப்ரயோஜநரை யழைத்தார்; கேவலரும் ஐஶ்வர்யார்த்திகளும் ப்ரயோஜநாந்தரபரரா யிருக்கச்செய்தேயும், கேவலருடைய தூர்க்கதியைக் கண்டு முந்துறவழைத்தார்; இப்பாட்டிலே- ஐஶ்வர்யார்த்திகளை யழைக்கிறார்.

மூ.—அண்டக்குலத்துக் கதிபதியாகி யசுரரிராக்கதரை
இண்டக்குலத்தை யெடுத்துக்களைந்த விருடீகேசன் றனக்குத்
தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர் வந்தடிதொழுதாயிர நாமம்சொல்லிப்
பண்டைக்குலத்தைத்தவிர்ந்து பல்லாண்டுபல்லாயிரத்தாண்டென்மினே

வ்யா.—(அண்டக்குலத்துக் கதிபதியாகி) தேவதைகளுடைய ஐஶ்வர்யத்துக்கெல்லாம் மேலான அண்டாதிபத்யமிறே ஐஶ்வர்யத்துக்கு மேலெல்லை, அந்த ப்ரஹ்மாதிகள் ஈஶ்வரனை ஆஶ்ரயிக்கும் ப்ரகாரம் சொல்லுகிறது. "𑌅𑌣𑍍𑌡𑌾𑌧𑌿𑌪𑌤𑌯𑍇 𑌨𑌮𑌃 - அண்டாதிபதயே நம:" என்றிறே இப்பதப்ராப்திக்கு ஸாதநமான மந்த்ரம். அந்த அண்டைஶ்வர்ய விஶிஷ்டனாகவிறே ஸர்வேஶ்வரனை அநுஸந்திப்பது. (க) "𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑌰𑌨𑍍 𑌨𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌸𑍍𑌮𑌰𑌨𑍍 - வ்யாஹரந் நாமநுஸ்மரந்" என்கிறபடியே இம்மந்த்ரத்தைச் சொல்லவும், நெஞ்சாலே ஐஶ்வர்ய விஶிஷ்டனாக அநுஸந்திக்கவு மாயிறே ஆஶ்ரயணப்ரகார மிருப்பது.

த்ரிலோகாதிபதியென்னாதே இப்படி ப்ரயோகிப்பானென்னென்ன, (தேவதைகளுடைய இத்யாதி). (மேலான) உத்க்ருஷ்டமான. சதுர்த்த(ர்)ச லோகாதிபதி யென்னாதே, "அண்டக்குலத்துக்கதிபதி" என்பானென்னென்ன, மந்த்ரலிங்கம் தோற்றுகைக்காக என்கிறார் (அந்த இத்யாதி). (அந்த ப்ரஹ்மா) என்றது - அண்டாதிபத்யத்தையுடைய ப்ரஹ்மாவென்றபடி. சொல்லுகிற ப்ரகாரந் தன்னைக் காட்டுவாராக அதி(தி)ஷ்டிகை(அண்டாதிபதயே நம:) என்கிற வாக்யத்வயமும். மந்த்ரத்தைச் சொன்னால் போராதோ, ஐஶ்வர்யவிஶிஷ்டனாகவும் அநுஸந்திக்கவேணுமோ, என்கிற சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் (வ்யாஹரந் இத்யாதி). அன்றிக்கே, (உ) "𑌨𑌮𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰𑍁𑌃 - நமஶ்சக்ரு:" என்று நமஸ்காரமன்றோ ஆஶ்ரயணமாவது, சொல்லுகையும் அநுஸந்திக்கையும் ஆஶ்ரயண மாமோவென்ன, (வ்யாஹரந் இத்யாதி). ப்ரணவவிஷயமாகச் சொன்ன இந்தப்ரமாணம் மந்த்ராந்தரங்களுக்கும் துல்யந்யாயேந வருமென்று திருவுள்ளம். ஆஶ்ரயணத்துக்கு வாசகபதமில்லையேயென்று சங்காநுவாதம் பண்ணிக்கொண்டு, வாசகமில்லாவிட்டாலும் ஸூசகமுண்டென்று, த்ருஷ்டாந்த பூர்வகமாகப்

(க) கி-அ-கஉ. (உ) பாரதம்.

அண்டக்குலத்துக்கு அதிபதியான ப்ரகாரமேயன்றோ இஸ்ஸப்தத்திலுள்ளது, ஆஶ்ரயணப்ரகாரம் தோற்ற விருந்ததில்லையேயென்னில்; உதாராநிருப்பானொருவன் கையிலே எலுமிச்சம்பழ மிருந்தால் "நீ இருந்த வழகென்!" என்று சொன்னவளவிலே, பாவஜ்ஞனாயிருக்குமவன் "கொள்ளலாகாதோ" என்று கருத்தறிந்து கொடுக்குமிறே; அப்படியே, அண்டாதிபத்யத்திலே அபேக்ஷையுண்டென்று தங்களபேக்ஷையை ஆவிஷ்கரிக்கிறார்கள். இத்தால் - ப்ரயோஜநாந்தரபரரைக் குறித்து (க) "ஸர்வே - உதாரா:" என்னுமவனுடைய ஔதார்யம் ப்ரகாசிக்கிறது. (அண்டக்குலத்துக்கு)(உ) "அண்டாநாந்து ஸஹஸ்ராணாம் - அண்டாநாந்து ஸஹஸ்ராணாம்" என்று தொடங்கி, (௩) "கோடிகோடி ஶதாநிச - கோடிகோடி ஶதாநிச" என்று அஸங்க்யாதமான அண்டங்களுக்கு நிர்வாஹகனாகையாலே அபேக்ஷித்தாரபேக்ஷித்த அண்டங்களைக் கொடுக்கைக்கு உடைமையைச் சொல்லுகிறது. (அதிபதி) உபயவிபூதிக்கும் நிர்வாஹகனாகை. (ஆகி) ஆஶ்ரிதர் தன்னை அநுஸந்தித்தவளவிலே யாயிருக்கை. ஐஶ்வர்யார்த்தி, ஐஶ்

பரிஹரிக்கிறார் (அண்டக்குலத்துக்கித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே) மந்த்ரத்தாலே ஆவிஷ்கரிக்கிறார்க ளாகையாலே அண்டக்குலத்துக் கதிபதியாகியென்று அநுவதித்து ஸூசிப்பிக்கிறாரென்று கருத்து. வாசகமான சப்தத்தைச் சொல்லாதே, கொடுக்கைக்குறுப்பாக அபேக்ஷா ஸூசக சப்தம்ப்ரயோகிக்கையாலே, ஒருவிபேஷார்த்தம் பலித்ததென்கிறார் (இத்தால் இத்யாதி). குலபதப்ரயோகதாத்பர்யம் (அண்டாநாம் இத்யாதி). (உடைமை) தேய(தேய)வஸ்து. பதியென்னாதே, "அதிபதி" என்கையாலே, அதி(தி) கபதி: என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (உபயேத்யாதி). இவ்வாக்யம் உபாஸகாபிப்ராயமன்றிக்கே ஆழ்வாருக்குக் கருத்தாக வ்யாக்யாதா அருளிச்செய்கிறாரென்று கண்டுகொள்வது. சில ஸ்ரீகோஶங்களி லிந்த பாடமுண்டு, கோஶாந்தரங்களிலே "அதிபதியாகி" என்று எடுத்துக்கூட்டி, "உபயவிபூதிக்கு நாயகனாயிருக்க ஆஶ்ரிதன் தன்னை யநுஸந்தித்தவளவிலேயா யிருக்கை" என்று பாடமுண்டு. இந்த பாடத்தில், உபயவிபூதிக்கு நாயகத்வம் ஸஹஜமாயிருக்க, அண்டமாத்ராதிபதியானானென்னக்கூடுமோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (உபயேத்யாதி) என்று கண்டுகொள்வது. (அநுஸந்தித்தவளவிலே) நினைத்த ஆகாரமாத்ரத்திலே. விவரணம்

(க) கீ-௭-௧௮. (உ) வி-பு-௨-௭-௨௭.

வர்ய விஶிஷ்டனாக அநுஸந்தித்தால் அவ்வளவாயிருக்கும்; கைவல்யார்த்தி, அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸார கந்த(ந்)னாக அநுஸந்தித்தால் அவ்வளவாயிருக்கும்.

(அசுரரிராக்கதரை) இப்பதத்துக்கு அஸுரர்களாலே வேதாபஹாரத்யாபத்துக்களில் களையறுத்துக் கொடுக்கையும் ரக்ஷகனுக்கு ப(த்)ரமிறே. "ஆர்த்தன்" என்றும், "அர்த்தார்த்தி" என்றும் ஐஶ்வர்ய புருஷார்த்தம் இரண்டு முகமாயிறே யிருப்பது. அதில் அர்த்தார்த்தியைக் கீழேசொல்லி, இவ்வம்சத்தாலே ஆர்த்தனைச் சொல்லுகிறது. ஜந்மப்ரப்ருதி பரார்த்தமே பண்ணிப்போருவது இரண்டு வர்க்கமிறே. ஸம்பந்த மொத்திருக்க நிரஸநத்திலே இழிகிறது, ஆஶ்ரிதவிரோதிகளென்றிறே. (இண்டக்குலத்தை) மிகவும் நெருங்கின திரளை.

(ஐஶ்வர்யேத்யாதி வாக்யத்வயம்). (கைவல்யார்த்தி) என்கிற வாக்யத்துக்கு, (க) "அறவனை யாழிப்படையந்தணனை" என்று சுத்திகுணயோகத்தைச் சொல்லுவார்களிறே யென்று கருத்து. (அவ்வளவாயிருக்கும்) என்றது - ரக்ஷ்யாபேக்ஷாநுகுணமாகத் தன்னை அமைத்துவைக்குமென்கை.

ப்ரஹ்மா அண்டாதிபத்யத்துக்காக ஆஶ்ரயிக்கிற ப்ரகாரம் சொல்லுகிற விடத்தில் அஸுரநிரஸநம் சொல்லுவானென்னென்னில், அருளிச்செய்கிறார் (இப்பதத்துக்கித்யாதி). (இப்பதத்துக்கு) என்றது - இந்த அண்டாதி(தி)பத்யத்துக்கென்றபடி. ரக்ஷகனுக்கு ப(த்)ரமானாலும், பூர்வம் ஐஶ்வர்யார்த்தியை யழைக்கிற ப்ரகரணத்துக்கு அது சேருமோ வென்ன, (ஆர்த்தனித்யாதி). இந்த ப்ரஹ்மாவுக்கே ஆபத்துவந்தால் ஆர்த்தியுமுண்டென்று கருத்து. அன்றிக்கே, அநிஷ்டநிவ்ருத்தி பூர்வகேஷ்டப்ராபணங்கள் ரக்ஷகக்ருத்யமாகையாலே, இஷ்டப்ராபணத்தில் அநிஷ்டநிவ்ருத்தி ஆநுஷங்கிகமாக வந்ததென்று கீழருளிச்செய்து, ஐஶ்வர்யார்த்திதான் த்விவித(த்)னாகையாலே, "அசுரரிராக்கதர்" என்றதுக்கு யோஜநாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (ஆர்த்தனித்யாதி) என்னவுமாம். இந்த யோஜநை ஸ்வரஸம். அசுரரென்றால் போராதோ, "இராக்கதர்" என்று சொல்லவேணுமோ வென்ன, (ஜந்மேத்யாதி). (உ) "సమోzహం సర్వభూతేషు - ஸமோऽஹம் ஸர்வபூதேஷு" என்றிருக்குமவன் இவர்களை அழியச்செய்கைக்கு நியாமக மருளிச்செய்கிறார் (ஸம்பந்தமித்யாதி). "இண்டம்" என்றதுக்கு நெருக்கமாதல், சண்டாளரென்றுதல் இரண்டர்த்தம். சண்டாளரென்கிறது எவ்

(க) திருவாய்-க-எ-க. (உ) கீதை-கூ-உக.

"இண்டர்" என்று-சண்டாளர். இவர்களைச் சண்டாளரென்று சொல்லுகிறது - நிஹீநரென்னும் நினைவாலே. உத்கர்ஷத்துக்கெல்லை - பரஸம்ருத்த்யேக ப்ரயோஜநராயிருக்கை; நிகர்ஷத்துக்கெல்லை-பரார்த்தமே யாத்ரையாயிருக்கை. இவ்வாபத்துக்களிலே "அஸுரக்ரூபீ ஸ்வ:-அஸூரப்ரக்ரயே நம:" என்கிறே இவர்களுடைய ஆஶ்ரயண ப்ரகாரமிருப்பது. (எடுத்துக்களைந்த) (க) "பொல்லாவாக்கனைக் கிள்ளிக் களைந்தானை" என்னுமாபோலே, ஆஶ்ரிதர்பக்கல் அழல் தட்டாதபடி நோக்குகை. "இலங்கை பாழாளாக" என்றதும் விபீஷண பரிக்ரஹத்துக்கு ஒரு நோவு வாராதபடியிறே. விபீஷணபரிக்ரஹத்துக்கு அழல் தட்டாதபடியிறே லங்காதஹநம் பண்ணிற்றுத் திருவடியும். (இருடீகேசன்) ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு ஐஶ்வர்யாதிகளிலே கர்மாநுகூலமாக ருசியைப் பிறப்பிக்கும்; தன்பக்கலிலே ந்யஸ்தப(ஃ)ரராயிருப்பார்க்கு ஸ்வரூபாநுரூபமாக ருசியைப் பிறப்பிக்கும். ஐஶ்வர்யார்த்தமாக அவன் பக்கலிலே கண்வைக்கும்போதே அவன் வடிவழகிலே உறைக்கவையுங்கொள்; அவன் "ஸ மேதஸ-மமேதம்" என்கிற அபிஸந்தியைக் குலைத்துத் தன்பக்கலிலே ருசியைப் பிறப்பிக்கும்; அத்தா

வழியாலேயென்ன, (இவர்களை இத்யாதி). ஹீநராமையின் எல்லையை ஸப்ரதியோகிகமாக அருளிச்செய்கிறார் (உத்கர்ஷத்துக்கித்யாதி). ஆகையாலே இப்படி பரார்த்தம் பண்ணுமவர்கள் சண்டாளரென்று கருத்து. இந்த அஸுரநிரஸநாநுஸந்தாநம் ஆஶ்ரயண ப்ரகாரமானமையை அருளிச்செய்கிறார் (இவ்வாபத்துக்க ளித்யாதி). (இவ்வாபத்துக்கள்) என்றது - இந்த அஸுரரால்வந்த ஆபத்துக்களென்றபடி. "களைந்த" என்றால் போராதோ; "எடுத்து" என்பானென்னென்ன, (பொல்லா இத்யாதி). (அழல்) ஔஷ்ண்யம். அப்படி நிரஸித்ததுக்கு உதாஹரணம் (பாழாள் இத்யாதி). (பரிக்ரஹம்) பரிகரமென்றபடி. இவனேயன்றிக்கே இவனைப்பற்றின திருவடியும் இப்படி செய்தானென்கிறார் (விபீஷணேத்யாதி). ஹ்ருஷீகாணாம்- இந்த்ரியாணாம், ஈஶ:-நியாமக: என்றாய், இன்னாருடைய இந்த்ரியங்களென்றமையாலே யதா(ஃ)திகாரம் நெஞ்சை மூட்டுமென்று அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (ப்ரயோஜநாந்தரபரித்யாதி). ஆனால் எங்களுக்கு அவனைப்பற்ற வழியேதென்ன, அருளிச்செய்கிறார், (ஐஶ்வர்யார்த்தமாக இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). வடிவிலே இவன் நெஞ்சுவைத்தால், அதுவும் *(உ) பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரி யாகையாலே வஶீகரிக்குமாகையாலே, ப்ரயோஜநாந்தரபரதை

(க) இ-பா-க௱. (உ) ரா-அ-ரு-உக.

லே, அபேக்ஷித்த ஐஶ்வர்யத்தை விஸ்மரித்து அவன்றன்னையே பற்றலாம்.

(தனக்குத் தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர்) இப்படி ஐஶ்வர்யத்தில் ப்ரேமம்போய் பகவத்ப்ரேமயுக்தருடைய திரளிலேயுளரான நீங்கள். "தொண்டக்குலம்" என்று- தனியே ஒருஸந்தாநம்போலே காணும். "தேஹமே ஸ்வரூபம்" என்றிருப்பார்க்கும், "சேஷத்வமே ஸ்வரூபம்" என்றிருப்பார்க்கும் இத்தனை வாசியுண்டிறே.

இனி, அநந்யப்ரயோஜநராயிருப்பார்க்குக் க்ருத்யம் இன்னதென்கிறார் மேல். (வந்தடி தொழுது) திருவடிகளை ப்ரயோஜநமாகவந்து அநுகூல வ்ருத்திகளைப்பண்ணி, ஐஶ்வர்யமே ப்ரயோஜநமாய் விஷயாநுபவமே யாத்ரையாயிருக்கை தவிர்ந்து, திருவடிகளே ப்ரயோஜநமாய் அநுகூலவ்ருத்தியே யாத்ரையாயிருக்கும்படி பாருங்கோள். (ஆயிரநாமம் சொல்லி)இரண்டு திருநாமத்தையே நிர்ப்பந்திக்கவேண்டுவது "மமேதம்" என்றிருக்குமன்றிறே; "நவேதம்" என்கிற புத்தி பிறந்தால், பகவத்குண சேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்க

ளைக் குலைக்குமென்று கருத்து.

இருஷீகேசனுக்கு என்னாதே, "தனக்கு" என்று விசேஷிக்கையாலே (ஐஶ்வர்யத்தில் ப்ரேமம்போய்) என்றது. "திரள்" என்னைல் குலம் என்றதுக்கு வாஸனை, (தொண்டக்குலமித்யாதி). "இண்டக்குலத்தை யெடுத்துக்களைந்த" என்றும், "தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர்" என்றும் சொல்லுகிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து, வ்யாக்யாதா ஈடுபடுகிறார் (தேஹமே ஸ்வரூபமித்யாதி).

மேலுக்கெல்லாம் அவதாரிகை (இனி யித்யாதி). "அடிவந்து தொழுது" என்று அந்வயமுகேந அருளிச்செய்கிறார் (திருவடிகளே யித்யாதி). கீழ்வாக்யத்தை வ்யாவர்த்ய கதநமுகேந வருளிச்செய்கிறார் (ஐஶ்வர்யமேயித்யாதி). ஒன்றிரண்டமையாதோ, ஆயிரம்வேணுமோ வென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (இரண்டித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). (இரண்டு) என்றது - "அண்டாதிபதயேநம:" "அஸுரப்ரஹத்ரேநம:" என்றத்தை நினைக்கிறது. (மமேதமென்றிருக்குமன்று) தனக்கொரு புருஷார்த்தம் வேணுமென்றபோது என்றபடி. (நவேதமென்கிற புத்தியாவது)-எல்லா நன்மைகளும் அத்தலைக்கு வேணுமென்கிற ப்ரதிபத்தி. "ஆயிரம்" என்றது அநந்தமென்று விவக்ஷித்து, (திருநாமங்களெல்லாம்) என்கிறார்.

ளெல்லாம் போக்ய(ஶ்ரீஶ)மாயிறே யிருப்பது; அவற்றை வாயாரச் சொல்லி. (பண்டைக்குலத்தைத் தவிர்ந்து) தொண்டக்குலத்திலே வந்து அந்வயித்தவாறே "மமேதம்" என்றிருந்தகாலம் ஜந்மாந்தரமாய்த் தோற்றுமிறே. ஒரு ஜந்மத்திலே த்விஜந்மாவாகிறானிறே; ராஜர்ஷியான விஶ்வாமித்ரன், அந்த ஜந்மத்திலே ப்ரஹ்மர்ஷியானானிறே. அங்கு தபஸ்ஸாலே வர்ணபேதம் பிறந்தது; இங்கு பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸ்வரூபபேதம் பிறந்தது. "உனக்கு நான்" என்ற வநந்தரம், முன்பு "நான் எனக்கு" என்றிருந்தவிது வ்யதிரேகமாய்த் தோற்றுமிறே.

(பல்லாண்டு) இப்படி அநந்யப்ரயோஜநரான நீங்கள் மங்களாசாஸநம் பண்ணுங்கோள். "ப்ரயோஜநாந்தரபரராய்ப் போந்தவன் நமக்கு ஸம்ருத்தியை ஆசாஸிக்கு மித்தனை பரிவுடைகைப்பெற்றோமே!" என்று அவன் குளிரநோக்கும். (பல்லாயிரத்தாண்டென்மின்) பின்னை பல்லாயிரத்தாண்டு என்னுங்கோள். அந்நோக்கழகு நித்யஶ்ரீயாய்ச் செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுங்கோள். உங்களுக்கு இம்மாத்ரத்திலே ஸ்வரூபமும், அத்தாலே ஈஶ்வரனுக்கு ஸம்ருத்தியு முண்டாகப் பெற்றால் ஆறியிருக்கிறதென்? சடக்கென மங்களாசாஸநம் பண்ணுங்கோளென்கிறார். ... ... (௫)

ஆயிரநாமங்களோடே, "பல்லாண்டென்மின்" என்ன அமைந்திருக்க, "சொல்லி" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (வாயாரச்சொல்லி) என்றது. "பண்டைக்குலம்" என்றது - முன்புள்ள குலம் என்றபடியாய் ஜந்மாந்தரமென்றபடி. ஜந்மமொன்றாயிருக்க; ஜந்மாந்தர மாகிறபடி எங்ஙனேயென்ன; (தொண்டக்குலத்திலே யித்யாதி) இதுக்கு உதாஹரண த்வயம் (ஒரு ஜந்மத்திலே யித்யாதி வாக்யத்வயம்) இப்படி யாகைக்கு ஹேதுவேதென்ன, (அங்கு இத்யாதி வாக்யத்வயம்). ஸ்வரூப பேதமென்றத்தை உபபாதிக்கிறார் (உனக்கித்யாதி). (வ்யதிரேகமாய்) என்றது - பி(பி)ந்நமாயென்றபடி.

கீழெல்லாம் கடாக்ஷித்து, "பல்லாண்டு" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (இப்படி யித்யாதி). கீழ் அபதாநத்தைக் கடாக்ஷித்து, "பல்லாயிரத்தாண்டு" என்றதுக்கு அவதாரிகை (ப்ரயோஜநாந்தரேத்யாதி). இதுக்குத் தாத்பர்யம் (அந்நோக்கு இத்யாதி). "என்மின்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (உங்களுக்கித்யாதி). (சடக்கென) ஶீக்ரமாக. இப்படி உக்திமாத்ரத்திலே இம்மஹாப(ப)லம் ஸித்தித்தால் ஆறியிருக்கக் கூடுமோவென்று கருத்து. ... ... (௫)

அவ.—ஆறாம்பாட்டு. (எந்தைதந்தை) அநந்யப்ரயோஜநர்க்கும் ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு முண்டான செவ்வி யறிந்திருக்கச் செய்தேயும், அநந்யப்ரயோஜநரையழைத்த ஸமநந்தரம் இவர்களை யழைக்கைக்கடி - (க)"ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய - ததாமி ஏதத்வ்ரதம் மம" என்னுமவன் சீலத்தாலும், அவனோடு இவர்களுக்குண்டான அவர்ஜநீய ஸம்பந்தத்தாலும், இவர்களுக்கும் அவற்றையே நினைத்துத் தேங்காதே புகுரலாம்படியாயிறே யிருப்பது; ஆகையாலே, அநந்யப்ரயோஜநரை அழைத்தவோபாதி இவர்களையும் அழைத்தாராய் நின்றார் கீழ்; இதில், (உ)*வாழாளிலழைத்த அநந்யப்ரயோஜநர், தங்கள் ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியையும் சொல்லிக்கொண்டு வந்துபுகுர, அவர்களைக்கூட்டிக் கொள்ளுகிறார். (உ)"ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோம்" என்று ப்ரயோஜநாந்தரபரரைக் குறித்துத் தாமருளிச்செய்த தம்முடைய திரளுக்குண்டான ஏற்றத்தை, புகுருகிறவர்கள், தங்களுக்

ஆறாம்பாட்டு.—(எந்தையித்யாதி). மங்களாசாஸநத்தில் தமக்குண்டான அபர்யாப்தியாலும், அதில் ரஸ்யதாதிபந்தமாக இவர்க ளிழந்திருக்கிறார்களென்கிற க்ருபாதிசயத்தாலும், திருத்தியாகிலும் இவர்களோடே தாம் மங்களாசாஸநம் பண்ணுகை தமக்கு தா(ரூ)ரகமாகையாலும், இவர்கள் அவன் கைபார்த்திருக்கும் யோக்யதாமாத்ரத்தாலும் அழைக்கிறார் என்று கீழருளிச்செய்து, ஆகிலும் அநந்யப்ரயோஜநர் நீரிலே நீர்சேர்ந்தாற் போலே வருவர்கள், ப்ரயோஜநாந்தர பரராகில் ஸ்வநிகர்ஷத்தாலே புகுரார்களென்று, இவர்களுடைய விசேஷமறியு மாழ்வார் அழைக்கக்கூடாதேயென்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (அநந்யப்ரயோஜநர்க்கும் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). [அழைக்கைக்கடி - புகுரலாம்படி யாயிறே யிருப்பது] என்று வாக்யாந்வயம். (தேங்காதே) தயங்காதே; பயப்படாதே யென்றபடி. இப்பாட்டில் ஆழ்வார் தம் ஸ்வரூபம் சொல்லுகிறாரென்னக்கூடாது, *வாழாட்பட்டிலே சொல்லுகையாலே; இது ப்ரயோஜநாந்தரபரருடைய பாசுரமென்னக்கூடாது, "ஏழ்படிகால்-ஆட்செய்கின்றோம்" என்றிருக்கையாலே; ஆகையால், அநந்ய ப்ரயோஜநருடைய பாசுரமாக வர்த்திஷ்யமாணத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இதிலித்யாதி). இது இவருக்குப் பாசுரமென்கைக்கு ஸூசகமென்னென்னில், (ஏழாட்காலும் இத்யாதி). ஆத்மப்ரஸம்ஸையாகாதே யென்று சங்கித்து, இதுவும்

(க) கி-எ-கஅ. (உ) ரு.

குண்டாகச் சொல்லிக்கொண்டு வந்து புகுருகிறார்கள். தந்தாமேற்றம் சொல்லிக்கொண்டு வந்து புகுருகை ஸாத்விகர்க்கு யுக்தமோவென்னில்; ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் பயங்கெடுகைக்காகச் சொல்லுகிறார்களாகையாலே யுக்தம். (க) "పన్నగాశన మాకాశే పతన్తం పక్షిసేవితే । వైనతేయమహం శక్తః పరిగన్తుం సహస్రశః - பந்நகாஶநமாகாஶே பதந்தம் பக்ஷிஸேவிதே। வைநதேய மஹம் ஶக்த: பரிகந்தும் ஸஹஸ்ரஶ:" என்று - திருவடி, ஸ்வசக்தியைச் சொன்னானிறே முதலிகளுடைய பயம் சமிக்கைக்காக.

மூ.—எந்தைதந்தைதந்தைதந்தை தம்மூத்தப்பனேழ்படிகால் தொடங்கி
வந்து வழிவழியாட்செய்கின்றோம் திருவோணத் திருவிழவில்
அந்தியம்போதி லரியுருவாகி யரியை யழித்தவனைப்
பந்தனைதீரப் பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண் டென்று பாடுதுமே.

வ்யா.—(எந்தை) தானும் தமப்பனுமாக இருவர். (தந்தை தந்தை தந்தை) என்று - ஒரு மூவர். (தம்மூத்தப்பன்) "தம்" என்று - முடிந்தவனை அநுபாஷிக்கிறது. (மூத்தப்பன்) "அப்பன்" என்று - தமப்பனார்; "மூத்தப்பன்" என்று-பாட்டனார்; ஆகையாலே அங்கே இருவர்; ஆக, எழுவரையும் சொல்லுகிறது. ஆழ்வார் "ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோம்" என்று திரள வருளிச்செய்தார்; இவர்களும், (ஏழ்படிகால்) என்று திரளச் சொல்லாநின்றார்கள். பிரித்துச்சொல்லுகிற இதுக்கு ப(்)ல மென்னென்னில்; ஸ்வஸந்தாநத்தில் மங்களா

பரார்த்தமாகையாலே கூடுமென்று பரிஹரிக்கிறார் (தந்தாமித்யாதி). (பயம் கெடுகைக்காக) என்றது - ப்ரயோஜநாந்தரபரர்கள் எங்கே வருகிறார்களோவென்னும் பயமாதல், "உள்ளீரேல்" என்கையாலே, மங்களாஶாஸநத்துக்கு ஆள்கிடையாமல்வந்த பயமாதல். பரார்த்தமாக ஸ்வாதிசயத்தைச் சொன்னவர்களுண்டோவென்ன, (பந்நகாஶநம் இத்யாதி).

முதற்பதத்தி லிருவரும், முடிந்த பதத்திலிருவரும், மத்யே மூவரும், ஆக ஸப்தஸங்க்யையைக் காட்டுகிறார்,(எந்தை இத்யாதி). (முடிந்தவனை) என்றது - மூன்றும் தந்தையை. மேல், "ஏழ்படிகால்" என்று சொல்லாநிற்க, "எந்தைதந்தை தந்தை" என்று இப்படிசொல்லி விசேஷிப்பானென்னென்கிற சங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (ஆகவித்யாதி). "எந்தை" இத்யாதியாலே சரீரஸம்பந்தத்தைக் கொண்டாடக்கூடுமோ,

(க) ரா-கிஷ்-௬௭-௩௬.

சாஸநம்பண்ணிப் போந்தவர்கள் பக்கலுண்டான ப்ரீத்யதிசயத்தா லே சொல்லுகிறார்கள். (௧) "ஸஹி வித்யாதஸ்தம் ஜநயதி ச்ரேஷ்டஞ்ஜந்ம-ஸஹி வித்யாதஸ்தம் ஜநயதி தச்ச்ரேஷ்டம் ஜந்ம" (௨) "கரீயாந் ப்ரஹ்மத: பிதா - கரீயாந் ப்ரஹ்மத: பிதா" என்று வித்யாஸந்தாநத்தைக் கொண்டாடுமாபோலே, (௩) "பிதரம் மாதரம் தாராந் - பிதரம் மாதரம் தாராந்" என்று த்யாஜ்யமான யோநிஸந்தாநத்தைக் கொண்டாடுகை யுக்தமோ வென்னில், யுக்தம்; கொண்டாடுகைக்கு ப்ரயோஜகம் பகவத்ஸம்பந்த மாகையாலே. வித்யாஸந்தாநத்திலும் பகவத்விமுகன் த்யாஜ்யனல்லனோ. (எழ்படி கால்தொடங்கி) அர்த்தக்ரமத்தாலே ஏழையும் சொல்லச்செய்தேயும் திரளச்சொல்லுகிறது - ஸ்வஸந்தா நத்தி லுண்டான ஆதராதிசயத்தாலே. (வந்து) மங்களாசாஸநம் பண்ணுகைக்கு யோக்யமான தசைகளிலே வந்து. (வழிவழியாட் செய்கின்றோம்) முறைமுறையாகத் தப்பாமே அடிமை செய்கிறோம். இத்தால் - இஸ்ஸந்தாநத்துக்கு மங்களாசாஸந விச்சேதம் பிறந்த தில்லை யென்கை. யாஜ்ஞிக ஸந்தாநத்துக்கு த்ரிபுருஷ விச்சித்தி யாலே அப்ராஹ்மண்யம் சொல்லுமாபோலே, மங்களாசாஸந விச்

ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகள் வித்யாஸந்தாநத்துக்கே ஶ்ரேஷ்டதையையும், இது க்கு த்யாஜ்யதையையும் சொல்லாநின்றதே என்கிற ஶங்கையை அநுவதித் து, இவ்விரண்டுக்கும் உத்தேஶ்யதாப்ரயோஜகம் பகவத்ஸம்பந்தமென்று பரிஹரிக்கிறார் (ஸஹி இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). இத்தை வ்யதிரேக முகேந த்ருடீகரிக்கிறார் (வித்யாஸந்தாநத்திலு மித்யாதி). இவ்விடத்திலே (௪)"ப்ரயோஜகம் பகவத்ஸம்பந்தமும் அஸம்பந்தமும். ப்ராஹ்மண்யம் விலைசெல்லுகிறது வேதாத்யயநாதி முகத்தாலே பகவல்லாபஹேது வென்று, அதுதானே இழவுக்குறுப்பாகில் த்யாஜ்யமாமிறே" என்கிறபடியை அநுஸந்தித்துக்கொள்வது. "எந்தைதந்தை" என்று பிரித்துச்சொன்னது ஆதரத்தாலே யானால் திரளவும் சொல்லவேணுமோவென்ன, இதுவு மொரு ப்ரீதியாலே யென்கிறார் (அர்த்தக்ரமேத்யாதி). அர்த்தக்ரமமா வது - எந்தை யித்யாதியில் அர்த்தக்ரமமென்றபடி. "வழிவழி" என்கிற வீப்ஸையாலே பலிதம் (தப்பாமே) என்றது. இத்தால் பலித்த தாத்பர்யம் (இத்தாலித்யாதி). விச்சேதம் வந்தால் அதில் குறையேதென்ன, த்ருஷ் டாந்த பூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார் (யாஜ்ஞிகேத்யாதி). த்ருஷ்டாந்தத்

(௧) ஆபஸ்த-௧-௧- (௨) மநு-௨-௧௪௪.
(௩) விஷ்ணுதே-௨-௨-படலம். (௪) ஸ்ரீவசநபூ.௩௩.

சித்தியால் வைஷ்ணவத்வஹாநி சொல்லும்குறை எங்கள் ஸந்தாநத்தில் இல்லையென்கிறார்கள். (க) "యస్య వేదశ్చ వేదీ చ విచ్ఛిద్యేతే త్రిపూరుషమ్। స వై దుర్బ్రాహ్మణో జ్ఞేయః సర్వకర్మ బహిష్కృతః - யஸ்யவேதஶ்ச வேதீச விச்சித்யேதே த்ரி பூருஷம் । ஸவை துர்ப்ராஹ்மணோ ஜ்ஞேயஸ் ஸர்வகர்ம பஹிஷ்க்ருதः" என்னக்கடவதிறே. "வழிவழி" என்று- சாஸ்த்ரமார்க்கத்தாலும் சிஷ்டாசாரத்தாலு மென்றுமாம். (உ) "శాన్తి శ్శాన్తి శ్శాన్తిః- ஶாந்தி ஶ்ஶாந்தி ஶ்ஶாந்திः" என்றும், (௩) "పశ్యేమ శరదశ్శతమ్ - பஶ்யேம ஶரதஶ்ஶதம்" என்றும், (௪) "సర్వాన్ దేవాన్ నమస్యన్తి-ஸர்வாந் தேவாந் நமஸ்யந்தி" என்றும், (௫) "మఙ్గళాని ప్రయుఞ్జానాః - மங்களாநி ப்ரயுஞ்ஜாநாः" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. (ஆட்செய்கின்றோம்) ஆட்செய்கையாவது - திருப்பல்லாண்டு பாடுகையிறே. மேலே "பந்தனைதீரப் பல்லாண்டு" என்றத்தை வ்ருத்தியாகச் சொல்லுகையாலே.

இதுக்குக்கீழ் - தங்களுடைய ஸந்தாநத்தி லேற்றஞ்சொன்னார்களாய், மேல் - தங்களுடைய வ்ருத்திவிசேஷம் சொல்லுகிறார்கள். (திருவோணத் திருவிழவில்) விசேஷித்துத் திருநக்ஷத்ரம் சொல்லாத விடத்துக்கெல்லாம் இதுவே திருநக்ஷத்ரமாகக்கடவது. "திருவோணம்" என்கிறது ஜந்மநக்ஷத்ரமென்னில் உகவாதாரறிந்து அபிசரிப்பர்களென்று அஞ்சி, திருவோணமென்கிற திருநாளிலேயென்று

துக்கு ப்ரமாணம் (யஸ்ய இத்யாதி). (வேதி) யஜ்ஞத்தில் திண்ணை. தலைமுறையாகக் கீழருளிச்செய்து, அர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (ஶாஸ்த்ரேத்யாதி). ஶாஸ்த்ரந் தன்னைக் காட்டுகிறார் (ஶாந்திரித்யாதி). சிஷ்டாசாரத்தைக்காட்டுகிறார் (ஸர்வாந் இத்யாதி). ஆட்செய்கை ஸாமாந்ய ஶப்தமானாலும், ப்ரக்ருதார்த்தாநுகுணமாக விசேஷிக்கிறார் (ஆட்செய்கையாவதித்யாதி). இதுக்கு ஹேது (மேலே யித்யாதி).

மேலுக்கெல்லாம் அவதாரிகை (இதுக்குக் கீழ் இத்யாதி). "அரியுருவாகி" என்று, ந்ருஸிம்ஹாவதாரம் ப்ரஸ்துதமாயிருக்க, ஸ்வாதியென்று சொல்லுகையன்றோ வேண்டுவதென்ன, விஷ்ணுநக்ஷத்ரமாகையாலே இது எல்லாவற்றுக்கும் ஸாதாரணமென்று பரிஹரிக்கிறார் (விசேஷித்து இத்யாதி). குப்ஜாZZம்ராத் யவதாரத்தில் திருநக்ஷத்ரம் சொல்லவில்லையே யென்று கருத்து. ஆனால் ஜந்மநக்ஷத்ர மென்றதே, "திருவிழவு" என்பானென்னென்னில், (திருவோணம் இத்யாதி). (என்னில்) என்றது - என்று.

(க) மநு. (உ) தை-சீக்ஷா-க. (௩)
(௪) ரா-அயோ-உ-௫உ. (௫) ரா-ஆர-௪-கஉ.

யறுத்துச் சொல்லுகிறார் (அந்தியம்போதில்) தேவர்களுக்கு ப(ப்ர)
லம் க்ஷீணமாய் அஸுரர்க்கு ப(ப்ர)லம் வர்த்தி(த்தி)க்கும் ஸமயத்திலே.
(அரியுருவாகி) ஒரு காலவிசேஷம் வேண்டாதே ஸர்வகாலமும் மங்க
ளாசாஸநம் பண்ணவேண்டும்படியான வடிவையுடையனாய். (௧)
"நாரஸிம்ஹ வபுஶ்ஶ்ரீமாந் - நாரஸிம்ஹ வபுஶ் ஶ்ரீமாந்" என்றும், (௨)
"அழகியானானே யரியுருவனானே" என்றும், (௩) "நரங்கலந்த
சிங்கமாய்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. (அரியையழித்தவனை)
"அரி" என்று- சத்ரு. ஸஹஜ சத்ருவான ஹிரண்யனைக் குற்றுயிராக்கி
விடாதே உருவழித்தவனை. (௪) "சகிர்ந்தெங்கும் சிந்தப்பிளந்த" என்
னக்கடவதிறே. அவனை யழியச்செய்தது பயஸ்தாநமாகிறது பின்பு
ள்ளார் பகைகொண்டாடுவ ரென்னுமத்தாலே. (பந்தனைதீர) துஷ்ப்ர
க்ருதியான ஹிரண்யனுடலைக் கீண்டு போகடுகையால்வந்த அனுக்கம்
தீர. திருவவதரித்த திவஸத்திலுண்டான அபதாநமாகையாலே "அ

சொன்னால் என்றபடி. அரியுருவானது அந்தியம்போதிலாயிருக்க, அந்தி
யென்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (தேவர்களுக்கு இத்யாதி). இத்தால் எக்கால
மும் பயஸ்தாநமென்று கருத்து. "அரியுரு" என்றதுக்குத்தாத்பர்யம்
(ஒருகால வித்யாதி). அவ்வடிவுதான் பரியவேண்டி யிருக்குமோவென்ன
ப்ரமாணங்கள்) நாரஸிம்ஹ இத்யாதி). இவ்விடத்தில், "నారసింహ వపుః-
భక్తభయాపహః తదపేక్షానుగుణం ప్రతిపన్న యథాకామ దివ్యమహానృసింహ
సంహననః, అతఃపరస్పర దుర్ఘటాపూర్వ వికృతరూపపరిగ్రహాదపి శ్రీమాన్-సౌన్దర్య
లావణ్యాదిభిరతిమనోహరదివ్యరూపః - நாரஸிம்ஹவபுஃ - பக்தபயாபஹஃ தத
பேக்ஷாநுகுணம் ப்ரதிபந்ந யதாகாம திவ்யமஹாந்ருஸிம்ஹஸம்ஹநநஃ,
அதஃபரஸ்பர துர்க்கடாபூர்வ விக்ருதரூபபரிக்ரஹாதபி ஸ்ரீமாந்- ஸௌந்
தர்ய லாவண்யாதிபிரதிமநோஹரதிவ்ய ரூபஃ" என்கிற ஸஹஸ்ரநாம
பாஷ்யம் அநுஸந்திப்பது. (நாரம்) மநுஷ்யத்வம். இத்தை நிரூபகமாகச்
சொல்லுகையாலே (ஸஹஜஶத்ரு)என்கிறார். (குற்றுயிர்) என்கிறது - குறு
கின ப்ராணன்; அதாவது - ம்ருதப்ராயன் என்றபடி. அழித்ததுக்கு மூன்
றாந்திருவந்தாதியில் பாசுரத்தைக்காட்டுகிறார் (சகிர்ந்து இத்யாதி). (சகிர்
ந்து) என்றது - பலகூறுசெய்து என்றபடி. அழித்தபின்பு பயப்படுவா
னென்னென்ன, (அவனை யித்யாதி). "பந்தனை" என்றது-அனுக்கம்; அதா
வது - சிசுக்களுக்கு வரும் வ்யாதி. (துஷ்ப்ரக்ருதி) என்றது - அஸ்ப்ரு

(௧) ஸஹஸ்ரநாமம்-௩. (௨) ௪-திரு-௨௨. (௩) உ-திரு-௮௪.
(௪) ௩-திரு-௯௫.

னுக்கட்" என்கிறதிறே. (பல்லாண்டு) அநுகூலர்வாயாலே ஒருகால் மங்களாசாஸநம்பண்ண, அவ்வஸ்துவினுடைய அநுக்கம்போய், நித்யமாய்ச் செல்லுமென்றிறே இவர்கள் நினைவு. (பல்லாயிரத்தாண்டென்று பாடுதுமே) ஒருகால் "பல்லாண்டு" என்றத்தால் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே காலதத்வமுள்ளதனையும் நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையே எங்களுக்கு வ்ருத்தியென்கிறார்கள்.

அவ.—ஏழாம்பாட்டு. (தீயிற்பொலிகின்ற)* ஏடுநிலத்திலே இவராலே ஆஹூதரான கைவல்யார்த்திகள், தங்கள் ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு வர, அவர்களோடே ஸங்கதராகிறார். இவர்களையழைத்தபோது, "வரம்பொழி வந்தொல்லைக்கூடுமினோ" என்று - நீங்கள் பற்றின புருஷார்த்தத்தைவிட்டு வாருங்கோளென்றும், "நமோ நாராயணாய" என்று - அநந்யப்ரயோஜநராய் வாருங்கோளென்றும், "நாடுநகரமும் நன்கறிய" என்று - விசேஷஜ்ஞர் பரிக்ரஹிக்கும்படியாகவும் அவிசேஷஜ்ஞர் உபேக்ஷிக்கும்படியாகவும் வாருங்கோளென்றுமிறே அவர்களையழைத்தது. அதில் க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தத்தை விடுகையும் அநந்ய ப்ரயோஜநராகையும் நம்முடைய க்ருத்யம். அநுகூலர் பரிக்ரஹிக்கைக்கும் ப்ரதிகூலர் கைவிடுகைக்கும் செய்யவடுப்பதென் என்று பார்த்து, வைஷ்ணவ சிந்ஹமான திருவிலச்சினையைத்

ம்யத்தை தோற்றுகைக்காக. "பல்லாண்டு" என்றால் அநுக்கம்போமோ வென்ன, (அநுகூலரித்யாதி). "பாடுதும்" பாடுவோம் என்றபடி. வர்த்தமானத்தாலே இதுவே வ்ருத்தியென்று தோற்றுகிறது; அத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஒருகால் இத்யாதி).

ஏழாம்பாட்டு.— (தியில் இத்யாதி) திருவிலச்சினையும் தரித்து ஆட்செய்கின்றோம் என்று, இப்போது சொல்லுகையாலே, முன்பு சேஷத்வத்துக்கு இசையாத ஸ்வதந்த்ரரென்று தோன்றுகிறது; அத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அவதாரிகை (ஏடுநிலத்திலித்யாதி). (தங்கள் ஸ்வபாவம்) என்றது - ஒற்றுண்டு நின்று குடிகுடி ஆட்செய்யக்கடவோம் என்கை. அந்தப்பாட்டில் அழைக்கப்பட்டவர்கள் என்றுநின்றீர்; அதில் திருவிலச்சினை தரித்து அடிமைசெய்யவாருங்கோள் என்று அழைத்தாரோ; இதுக்கு ஸூசகமேதென்னில், ஆழ்வார் அருளிச்செய்த அம்சத்தில் "நாடுநகரமும் நன்கறிய" என்ற இடத்தில் திருவிலச்சினை ஸூசிதமென்று பரிஹரிக்கிறார் (இவர்களை இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). (க்ருத்யம்) என்றது

தரிக்கவே த்யாகோபாதாநங்களிரண்டும் வித்திக்குமென்று பார்த்து, அத்தைத் தரித்துக்கொண்டு வந்தோமென்கிறார்கள்.

மூ.—

தீயிற்பொலிகின்ற செஞ்சுடராழி திகழ்திருச்சக்கரத்தின் [மூரும்
கோயிற்பொறியாலே யொற்றுண்டு நின்று குடிகுடியாட்செய்கின்
மாயப்பொருபடை வாணனையாயிரந் தோளும்பொழி குருதி
பாயச்சுழற்றிய வாழிவல்லானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே. (அ)

வ்யா.—(தீயிற்பொலிகின்ற செஞ்சுடராழி) என்று வைஷ்ணவ கோஷ்டியிலே புகுரப்பண்ணின உபகார ஸ்ம்ருதியாலே ஆழ்வானைக் கொண்டாடுகிறார்கள். (தீயிற்பொலிகின்ற) "தீ" என்கிற சப்தம் சந்த்ராதித்யாதி தேஜ:பதார்த்தங்களெல்லாவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம். †(அதிற்காட்டில் தேஜஸ்ஸு வர்த்(தி)திக்கையாகிறது) (௧) "அத்யர்க்காநலதீப்தம் தத் ஸ்தாநம் - அத்யர்க்காநலதீப்தம் தத் ஸ்த்தாநம்" என்கிற பரமபதத்தில் தேஜஸ்ஸு மிக்கிருக்கக்கடவது ஆதித்யாதி தேஜஸ்ஸுக்களிற் காட்டில்; அதிற்காட்டில் அவனுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹ தேஜஸ்ஸு மிக்கிருக்கக்கடவது; அதுக்கும் ப்ரகாசகமாயிறே திருவாழி யாழ்வானுடைய தேஜஸ்ஸிருப்பது. (உ) "வடிவார்

சக்ரத்தும் பாக்யம் என்றபடி. (த்யாகோபாதாநங்கள்) என்றது - ப்ரதிகூலாநுகூல புருஷர்களுடைய த்யாக ஸ்வீகாரங்கள் என்றபடி.

ஆழ்வானைக்கொண்டாடி வர்ணிக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தீயிற்பொலிகின்ற இத்யாதி). வர்ணோத்கர்ஷ ஸித்யர்த்தமாகத் "தீ" என்கிற இத்தை உபலக்ஷணமாக அருளிச்செய்கிறார் (தீயென்கிற சப்தம் இத்யாதி). (ஆதித்யாதி) என்கிற இடத்தில், ஆதிஸப்தத்தாலே பரமபதத்தையும் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும் சொல்லுகிறது. "பொலிகின்ற" என்றது - மிகுகின்ற என்றபடி. மிகுகையாவது என்னென்னில் என்று கூட்டுவது. இதுக்கு உத்தர மருளிச்செய்கிறார் (அத்யர்க்கேத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). (அதிற்காட்டில்) என்றது - பரமபதாபேக்ஷயா வென்றபடி. "பொலிகின்ற" என்றதில், வர்த்தமாநார்த்த மருளிச்செய்கைக்காக பர்வபேதங்களை யருளிச்செய்கிறார், (அத்யர்க்கேத்யாதி) என்னவுமாம். விக்ரஹத்துக்கு ப்ரகாசகன் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (வடிவாரித்யாதி). இப்பாசுரத்தில் மூந்தின அர்த்தம் இங்கு வேண்

---

(௧) பார-ஆர-கசக. (உ) உ.

† குண்டலிதம் அரும்பதத்துக்கு பாடமில்லை.

சோதி வசுத்தனையும் சுடராழி” என்னக்கடவதிறே. (க) “తమేవ భాన్తమనుభాతి సర్వం - தஸ்யபாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி” என்கிறபடியே அவனுடைய தேஜஸ்ஸாலே ஸர்வமும் விளங்காநின்றதென்றிருக்க, திவ்யமங்கள விக்ரஹத்துக்கு இவன் ப்ரகாசகனும்படியென்னென்னில் (செஞ்சுடர்)*காளமேகநிப ஸ்யாமமான வடிவுக்கு இருட்டறையில் விளக்கேற்றினுப்போலே பரபாக (భాగ) ரூபத்தாலேவந்த ப்ரகாசகத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. (ஆழிதிகழ்திருச்சக்கரம்) இட்டளத்தில் பெருவெள்ளம்போலே புறம்புபோக்கற்று, தன்னிலே மண்டலாகாரமாய்க்கொண்டு விளங்காநின்றுள்ள திருவாழியாழ்வானென்கை. (சக்கரத்தின்கோயில்) ஆழ்வானெழுந்தருளியிருக்கிற மண்டலாகாரமான வாஸஸ்தாநம். (பொறியாலே ஒற்றுண்டுநின்று) அதாகிறது - சி(ஹ்)ஹ்நத்தாலே சிஹ்நிதராய்நின்று. திருவிலச்சினையைத் தரித்தபின்பிறே, இவன் ஜந்மாந்தரத்திற் போகாதேபோவது. திருமேனிதானே எல்லாவற்றுக்கும் ப்ரகாசகமாயிருக்க, அதுக்கிவன் ப்ரகாசகனென்னக்கூடுமோவென்கிற சங்கையை அநுவதித்துக்கொண்டு, திருமேனி ஸ்யாமமாகையாலே பரபாக (భాగ) ப்ரயுக்தமான ப்ரகாசகத்வமென்று பரிஹரிக்கிருர் (தஸ்யேத்யாதி). மேலே “திருச்சக்கரம்” என்றிருக்க, “ஆழி” என்றால் புநருக்தமன்றோவென்ன வருளிச்செய்கிருர் (இட்டளத்தி லித்யாதி). (இட்டளம்) நெருங்கினஸ்தலம். (தன்னிலே) ஸ்வஸ்மிந்நேவ. “ஆழி” மண்டலம். “திகழ்கை” விளங்குகை. “கோயில்” என்றதுக்கு அர்த்தம் (ஆழ்வானித்யாதி). (ஆழ்வான்) என்றது - ஷோடசபாஹுவான விக்ரஹ விசிஷ்டனை. “பொறி” லாஞ்சநம். “ஒற்றுகை” ஸ்பர்சித்துக் கொள்ளுகை. இத்தால் பலிதார்த்தம் (அதாகிறதித்யாதி). “நின்று” என்ற பதவாஸநை (திருவிலச்சினையை இத்யாதி). (ஜந்மாந்தரங்களில் போகாதே) என்றது - த்ருஷ்டாந்தார்த்தம். யத்வா, (உ) “తాపః పుణ్డ్రస్తథా నామ మన్త్రో యాగశ్చ పఞ్చమః । అమీ పరమసంస్కారాః పారమైకాన్త్యహేతవః - தாபঃ புண்ட்ரஸ்ததா நாம மந்த்ரோ யாகஶ்ச பஞ்சமঃ। அமீ பரமஸம்ஸ்காராঃ பாரமைகாந்த்ய ஹேதவঃ” என்றிருக்கையாலே, சக்கரத்தின் கோயில் பொறியாலே ஒற்றுண்டு நிற்கையை அஞ்சுக்கும் உபலக்ஷணமாக்கி, ப(ப்)க்தி நிஷ்டனுக்கு ஜந்மாந்தர ஸம்பாவனையுண்டாகையாலே தத்வ்யாவ்ருத்யர்த்தமாக (ஜந்

(க) கடோப-உ-௫.

(உ) பாராசரஸ்ம்ருதி.

க்ஷாந்தரத்திற் போகாதே ஸூஸ்த்திரனாகப் பெற்றது. பகவதங்கீகாரமும் இதுண்டானாலிறே அதிசயிப்பது. ஸ்ரீமத் த்வாரகையில் நின்றும் ஆஸ்ரிதவிரோதி நிரஸநார்த்தமாக எழுந்தருளுகிறபோது திருவாசல்காக்கின்ற முதலிகள்; "மீண்டு எழுந்தருளுமளவும் இங்குப் புகுரக்கடவாரார்? அல்லாதாரார்?" என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; (க) [చక్రాంకితాః ప్రవేష్టవ్యాః యావదాగమనం మమ। నాముద్రితాః ప్రవేష్టవ్యాః యావదాగమనం మమ - சக்ராங்கிதா: ப்ரவேஷ்டவ்யா: யாவதாகமநம் மம। நாமுத்ரிதா: ப்ரவேஷ்டவ்யா: யாவதாகமநம் மம] என்று-இந்த லக்ஷணமுடையார் யாவர்சிலர், அவர்கள் நிஸ்ஸங்கமாகப் புகுரக்கடவர்கள்; அல்லாதாரை பா(பூ)வபரீக்ஷை பண்ணிப் புகுரவிடக்கடவது என்றானிறே க்ருஷ்ணன். இதுதான் ஈஸ்வராங்கீகாரத்துக்கு முடலாய், இதுதானும் "நாம் அவனுடைமை" என்று நிர்ப்பரனாயிருக்கைக்கு முடலாய், இவன்பண்ணின பாபத்தை யநுஸந்தித்து க்ரூரமாகப் பார்க்கக்கடவ யமாதிகளு மஞ்சம்படியா யிருப்பதொன்றிறே. (உ) ః చక్రాది ధారణం పుంసాం పరసమ్బన్ధ వేదనమ్। పతివ్రతానిమి

மாந்தரத்தில் போகாதே) என்கிறாரென்னவுமாம். (மோக்ஷாந்தரம்) கைவல்யம். ஜந்மாந்தரத்தில் போகாமைக்கும், கைவல்யத்திற் போகாமைக்கும், சக்ராங்கநம் ஹேதுவாமோ, பகவத்ப்ரஸாதாதிசயமன்றோ ஹேதுவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (பகவதித்யாதி). இத்தை உபபாதிக்கிறார் (ஸ்ரீமதித்யாதி). (ஆஸ்ரிதவிரோதி) ஸால்வன். "யாவதாகமநம்மம" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம்- (நிஸ்ஸங்கமாக) என்றது. "சக்ராங்கிதா:" என்றதில் அர்த்தஸித்தமாதல். "சக்ராங்கிதா: ப்ரவேஷ்டவ்யா:" என்றபோதே "அமுத்ரிதா:-நப்ரவேஷ்டவ்யா:" என்றது ஸித்தமன்றோ; விசேஷித்துச் சொல்லுவானென்னென்னில்; அவர்கள் துஷ்டஹ்ருதயராகையாலே நான் வருமளவும் புகுரவிடவேண்டா; அவர்களில், சுத்தபாவருண்டாகில், கருத்தறிந்து விடுங்கோளென்று தாத்பர்யமாக வருளிச்செய்கிறார், (அல்லாதாரை இத்யாதி). அமுத்ரிதத்வம் சங்கநீயதா ஹேதுவாகையாலே (பாவபரீக்ஷை) என்றது. உக்தத்தை அநுவதித்து, ஸூஸ்திரனைக்கு ப்ரயோஜநாந்தரத்தையும் காட்டுகிறார், (இதுதானித்யாதி;). (இதுதான்) என்றது - சக்ரதா(தா)ரணந்தான் என்றபடி. (இதுதானும்) என்றது - அங்கீகாரஹேதுவான அந்த சிஹ்நதாரணந்தானும் என்றபடி. அவனுடைமை என்றதுக்கு சக்ராங்கநம் ஸூசகமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (சக்ரா

(க) ஹரிவம்சம் பவிஷ்யத்பர்வ-உஎ-உச. (உ) கூர்ம-

𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌹𑌿 𑌵𑌲𑌯𑌾𑌦𑌿𑌭𑍂𑌷𑌣𑌮𑍍 - சக்ராதிதாரணம் பும்ஸாம் பரஸம்பந்த வேதநம் । பதிவ்ரதாநிமித்தம்ஹி வலயாதி விபூஷணம்" என்று பக வத்ஸம்பந்தத்துக்கு ஜ்ஞாபகமாயிறே யிருப்பது. (குடிகுடியாட் செய்கின்றோம்) (க) "𑌸𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌪𑍌𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌸𑌗𑌣𑌃- ஸபுத்ர பௌத்ரஸ்ஸகண:" என்கிறபடியே ஸந்தா(ந)நமாக அடிமை செய்யக்கடவோமாய் வந் தோம். இப்படி அநந்யார்ஹராயிருப்பார் செய்யுமடிமையாவது - திருப்பல்லாண்டு பாடுகையிறே.

எந்த அபதாநத்துக்கு நீங்கள் மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறதெ ன்னில், (மாயப்பொருபடை யித்யாதி) எங்களைப்புகுர நிறுத்தின ஆழ்வானுடைய வீரப்ரகாசகமான துறையிலே திருப்பல்லாண்டு பா டக்கடவோமென்கிறார்கள். (மாயப்பொருபடை வாணனை) ஆஸ்சர்ய மாகப் பொரும் ஸேனையையுடைய வாணனென்னுதல்; ஆஸ் சர்ய மாகப் பொரும் ஆயுதத்தையுடைய வாணனென்னுதல். "மாயம்" என்று-க்ருத்ரிமமாய், க்ருத்ரிமமான யுத்தத்தை யுடையவனென்னவு மாம். (ஆயிரந்தோளும் பொழி குருதிபாய) ஆயிரம் தோள்களா லும் மதகு திறந்தாப்போலே ரக்தவெள்ளம் குதிகொண்டு பூமிப்ப ரப்படையப் பரம்பும்படி. †(பொழிதல்-சொரிதல்). இதுக்கு இவன் பண்ணின வ்யாபாரத்தளவேதென்னில், (சுழற்றிய) திருவாழியை வீசவேண்டிற்றில்லை, சுழற்றினவித்தனை. அவன் ஒருகால் திருவாழி

தித்யாதி). (நிமித்தம்) சிஹ்னம். (உ) "𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌹𑍇𑌤𑍁 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑌃 - நிமித்தம் ஹேது லக்ஷ்மணோ:" என்று நிகண்டு. "வந்து வழிவழியாட் செய்கின் றோம்" என்ற இடத்தில் போலன்றிக்கே, பவிஷ்யத்தாக கேவலருடைய ஸ்வபாவத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (ஸபுத்ர இத்யாதி). ப்ரகரணாநு குணமாக விஶேஷபர்யவஸாநம் (இப்படி இத்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (எந்த இத்யாதி). "கோயில்பொறியாலே யொற் றுண்டுநின்று" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து, தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (எங்களை இத்யாதி). (வீரப்ரகாஶகமான) என்றது - வீரரஸப்ரகாஶக மான என்றபடி. "மாய" என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம்-ஆஶ்சர்யமாகவும், க்ருத்ரிமமாகவும். "படை" என்றதுக்கு மூன்றர்த்தம்- ஸேனையும், ஆயுத மும், யுத்தமும் என்றுகருத்து. (குருதி) ருதிரம். (குதிகொண்டு)குதித்துக் கொண்டு. "பொழிதல்" சொரிதல்; அதாவது- கிளம்பிக்குதிக்கை. "சுழற் றிய" என்றதுக்கு வாஸனை (இதுக்கு இத்யாதி). "ஆயிரம்" என்றத்தை

(க) ரா-பா-க-௬௯. (உ)

† குண்டலீதம் ப்ரக்ஷிப்தம், அரும்பதத்தோடு புநருக்தம்.

யைச் சுழற்ற, வாணனுடைய தோள்களாயிரமும் ஒருகாலே மலைக்கொடுமுடிகள்போலே முறிந்துவிழுந்தன. வாணனுடைய தலையை அறுதொழிந்தது குற்றம் போராமையன்று, உஷை பித்ருஹீநையாகாமைக்காகவும்; "தேவதாந்தரபஜநம் பண்ணுவார்க்கு ப(ஃ)லமிது" என்னுமிடத்துக்கு மச்சமாகவும். அதாவது - (க) "பரிவின்றி வாணனைக்காத்தும்" என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி, யுத்தத்திலே இவனைக் காட்டிக்கொடுத்து, ஸபரிகாரனாய்க்கொண்டு முதுகுகாட்டிப்போனான் ரக்ஷகன்; ரக்ஷ்யபூதன் தோள் துணியுண்டான். "உன்னை ரக்ஷிக்கப் புக்கு நான்பட்டதோ!" என்றும், "உன்னை ஆஶ்ரயித்து நான்பட்டதோ!" என்றும் இருவரும் கூடக் கட்டிக்கொண்டு கதறுகையிறே ப(ஃ)லமாய்விட்டது. (ஆழிவல்லானுக்கு) "வில்வல்லான்" "வாள்வல்லான்" "தோள்வல்லான்" என்னுமாபோலே. (உ.)"யஸ்யஸா ஜநகா

யும், "சுழற்றிய" என்றத்தையும் கடாக்ஷித்து, பலிதம் (அவனொருகாலித்யாதி). (வாணனுடைய) என்றிருக்கையாலே, "வாணனை" என்ற ஐகாரம் அவ்யயமாதல், வேறு விபக்தி மாறாட்டமாதல்; வாணனைக்குறித்துச் சுழற்றிய என்றாய் (வாணனுடைய) என்றது-ஆர்த்திகமாகவுமாம். (கொடுமுடிகள்) சிகரங்கள். தலைதப்பவிட்டதும் கைகழியவிட்டதுமான, இதுக்கு இரண்டுவிதமாக ப்ரயோஜநமருளிச்செய்கிறார் (வாணனுடைய இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (மச்சமாவது) சிலவானவெட்டு. அதாவது-ஆபரணம் பண்ணுமவன் பரீக்ஷார்த்தமாக வெட்டிவைக்கும் பொன்னுக்குப் பேர். அப்படியே தேவதாந்தரபஜநம் பண்ணினதுக்கு அடையாளமாக, எல்லாக்கைகளையும் கழித்து, இரண்டுகையை வைத்தானென்றபடி. இரண்டாம் ப்ரயோஜநத்தை விவரிக்கிறார் (அதாவது இத்யாதி). (அதாவது) என்றது - மச்சமாகையாவது என்றபடி. (பரிவின்றி) வருத்தமற. (காத்தும்) காக்கக்கடவோம். (ரக்ஷகன்) என்றது - வ்யங்க்யம். "துணியுண்டான்" என்ற அநந்தரம், என்று நாட்டாரறிகைக்கு ஹேதுவாக என்று சேஷம். இத்தால் பலிதம் (உன்னை இத்யாதி). (கதறுகை) ப்ரலாபிக்கை. ஆழியான் என்னாமல் "வல்லான்" என்பானென்னென்ன, (வில்வல்லானித்யாதி). இப்படி ப்ரயோகித்தால் ஸர்வேஶ்வரனுக்கு வரும் ஏற்றமேதென்ன, (யஸ்யஸா இத்யாதி). (திருவடி) பெரியதிருவடி. (நல்

(க) தி-வாய்-ரு-கO-ச. (உ) ரா-ஆர-௯௭-கஅ.

ஸ்ரீஜா - யஸ்யஸா ஜநகாத்மஜா" என்கிறபடியே பிராட்டியை எனக்கென்ன றிட்டுப்பிறத்தல், திருவடி தோளிலே கல்தரிக்க விருத்தல், கைபோராமல் திருவாழியைப்பிடிக்கல் செய்யுமதாய்த்து ஸர்வாதிகத்வத்துக்கு லக்ஷணம். (பல்லாண்டு கூறுதுமே) அத்தசையிலே அடிமைசெய்த ஆழ்வானுடைய வீரஸ்ரீக்கும், அடிமைகொண்ட க்ருஷ்ணனுடைய வீரஸ்ரீக்கும் மங்களாசாஸநம் பண்ணுவாரைப் பெற்றதில்லை; அவ்விழவுதீர இன்றிருந்து திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறோமென்கிறார்கள். (௭

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. (நெய்யிடை யித்யாதி) *அண்டக்குலத்திலே யழைத்த ஐஸ்வர்யார்த்திகள் இசைந்துவர, அவர்களைக் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார். *வாழாளிலழைத்த அநந்யப்ரயோஜநர் தங்களேற்றத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு புகுந்தார்கள் *எந்தைதந்தை தந்தையிலே; *ஏடுநிலத்தி லழைத்த கைவல்யார்த்திகள் தாங்கள் திருந்திப்புகுந்தமை சொன்னார்கள் *தீயிற்பொலிகின்றவிலே; இவர்கள், தாங்கள் க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷிக்க, அநந்ய ப்ரயோ

தரிக்க) *பொருந்தி; த்ருடமாக என்றபடி. பிராட்டியையும் திருவடியையும் சொன்னது த்ருஷ்டாந்தார்த்தம். "நாங்கள் - இப்போது - கூறுதும்" என்கையாலே, முன்பு பரிவில்லையென்று தோற்றுமிறே; ததநுகுணமாகத் தாத்பர்யம் (அத்தசையிலே இத்யாதி வாக்யத்வயமும்). "ஆழிவல்லானுக்கு" என்று, இப்படி ஆழ்வானை நிரூபகமாகச் சொல்லுகையாலே, இவனுடைய வீரஸ்ரீக்கும் மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்களென்று கருத்து.

எட்டாம்பாட்டு. — (நெய்யிடை இத்யாதி) ஸங்க்ரஹேண ஸங்கதி (அண்டக்குலத்திலே இத்யாதி). இசைந்துவருகிற ப்ரகாரத்தை விஸ்தரேண உபபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, வ்ருத்தாநுவாதம் பண்ணுகிறார். (வாழாளிலித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). இவர்களிருவரையும் அநுவதித்தது த்ருஷ்டாந்தார்த்தம்; கீழே அழைக்கப்பட்டவர்களே ஸங்கதரானார்களாகையாலே, பாரிசேஷ்யாத் ஐஸ்வர்யார்த்திகளே இதில் ஸங்கதராகிறார்களென்கைக்காகவுமாம். பாட்டெல்லாம் கடாக்ஷித்து இசைந்துவந்த ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இவர்களித்யாதி). (இவர்கள்) ஐஸ்வர்யார்த்திகள். (இவர்கள்) என்றத்தை (புகுருகிறார்கள்) என்றத்தோடே அந்வயிப்பது. (தாங்கள்) என்றத்தை, (அபேக்ஷிக்க) என்

ஜநர்க்கு முகங்கொடுத்தாப்போலே முகம்தந்து, அந்த ஐஶ்வர்யத்தைத் தந்த ஔதார்யத்துக்குத் தோற்று, ஐஶ்வர்யத்தை விட்டு சுத்த ஸ்வபாவராய் இவ்வுதாரனை மங்களாசாஸநம் பண்ணுவோமென்று புகுருகிறார்கள். *அண்டக்குலத்திலே - அண்டாத்யக்ஷத்வம் ஐஶ்வர்யத்துக்கு மேலெல்லையாகப் பேசிற்று; அவ்வைஶ்வர்யார்த்திகள் பேச்சான இந்தப்பாட்டிலே - சரீரத்துக்கு தா(ஷ்)ரகபோஷக போக்ய (ஶ்ரீக)ங்களை இரந்தார்களாய், அத்தை அவன் தந்தானாகப் பேசிற்று; இதுக்கு நிபந்தநம் இன்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்து புகுருகிறவர்களாகையாலே அதினுடைய க்ஷாத்ரத்தை தோற்றப் பேசுகிறார்கள். அண்டாத்யக்ஷனை ப்ரஹ்மாவுக்கும் தா(ஷ்)ரக போஷக போக்யங்களேயிறே ப்ரயோஜநம்; அதற்கு மேற்பட்டு பகவத் விபூதியை "எனக்கு" என்கிற அபிமாநத்தால் வந்த ஸ்வரூப ஹாநியேயிறே ப(ஶ்)லம். *

ரூ.—

நெய்யிடை நல்லதோர்சோறும் நியதமுமத்தாணிச்சேவகமும்
கையடைக்காயும் கழுத்துக்குப் பூணொடு காதுக்குக்குண்டலமும்

றத்தோடே அந்வயிப்பது. தோற்றது-அர்த்தாத்ஸித்தம். "அண்டக்குலம்" என்கிறபாட்டுக்கும் இப்பாட்டுக்கும் அர்த்தவைஷம்ய மிருக்க, அவர்கள் வந்தபடியாகச் சொல்லும்படி யென்னவென்ன; (அண்டக்குலத்திலே யித்யாதி-பேசுகிறார்கள் என்னுமளவும்). (பேசுகிறார்கள்)என்ற அநந்தரம், ஆகுகையென்று அத்யாஹரித்து (நிபந்தநம்) என்றத்தோடே அந்வயிப்பது. இத்தால் ஸ்வரூபஜ்ஞாநமே நிபந்தநமென்றதாயிற்று. யத்வா - மேலான ஐஶ்வர்யத்தை ஆசைப்பட்டவர்கள் சோறுமுதலானவற்றைக் கொடுத்தானாகச் சொல்லுகிறதுக்கு ஹேதுவேதென்கிற ப்ரஶ்நத்தை அநுவதிக்கிறார் (அண்டக்குலத்திலே யித்யாதி). இப்பக்ஷத்தில், இதுக்கு நிபந்தநமென்னென்னில் என்று சேஷம். உத்தரம் (இன்று ஸ்வரூபேத்யாதி) என்று யோஜிக்கவுமாம். (அதினுடைய) அண்டாதிபத்யத்தினுடைய. க்ஷாத்ரத்தை தோற்றச்சொன்ன மாத்ரமேயன்றிக்கே, நிரூபித்தால் தானும் சொல்லுவதிவ்வளவே யென்கிறார் (அண்டாத்யக்ஷேத்யாதி). அவ்வளவே ப்ரயோஜநமாவானென்னென்ன, (அதுக்கு மேற்பட்டித்யாதி). அண்டாதிபத்யத்தை, "நெய் - சோறு" என்றாப்போலே, அத்யல்பமாகச் சொல்லலாமோவென்ன, (அண்டாத்யக்ஷனை இத்யாதி) என்று கீழுக்கு உபபாத(க)கமுமாம்.

மெய்யிட நல்லதோர்சாந்தமும் தந்தென்னைவெள்ளுயிராக்கவல்ல
பையுடைநாகப்பகைக்கொடியானுக்குப் பல்லாண்டுகூறுவனே.

வ்யா.—(நெய்யிடை) "இடை" என்று - நிறையாய், நெய்யோடொத்த சோறென்னுதல். "இடை" என்று-நடுவாய், நெய்யினிடையிலே சிலசோறு முண்டென்னுதல். இத்தால்-போஷக ப்ரசுரமான தா(த)ரகத்ரவ்யத்தைத் தருமென்கை. (நல்லதோர் சோறும்) சோற்றுக்கு நன்மையாவது-இட்டவன் "இட்டோம்" என்றிருத்தல், உண்ணவன் "இதுக்கென்செய்வோம்!" என்றிருத்தல் செய்யாதசோறு. அதாவது - தாய் இட, புத்ரனுண்ணும் சோற்றுக்கு இவ்விரண்டுமில்லையிறே. (ஓர்சோறு) இப்பா(ஞ)வ சுத்தியேயன்றிக்கே, விலக்ஷண ரஸோபேதமா யிருக்கை. அங்ஙனன்றிக்கே, சேஷபூதன் சேஷிக்கு இடும் சோறுபோலே யிருக்கை. அதாகிறது- அஹங்காரோபேதமன்றிக்கே ப(ப)க்த்யுபஹ்ருதமாயிருக்கை. ஈஶ்வரனும், (க) "ப(ப)க்தாநி - பக்தாநாம்" என்கிற நினைவாலேயும் வத்ஸலனுயிறே யிடுவது. அநந்யப்ரயோஜநன் ஸ்வாமிவிஷயத்திலிடும் சோறு எங்ஙனே யிருக்குமென்னில்; (உ) "விதுராந்நாநி புபுஜே ஶுசீநி குணவந்தி ச. விதுராந்நாநி புபுஜே ஶுசீநி குணவந்திச" என்னும்படி பாவநமுமாய் போக்ய(த)முமாயிருக்கை. "ஶுசீநி" என்றது-சுத்தங்களா யிருக்கை. சோற்றுக்கு சுத்தியாவது - துர்யோதநன், தன் ஐஶ்வர்யத்தைப்பற்ற அபிமாநித்தான்; பீஷ்மன், ஜ்ஞாநாதிகனென்று அபிமா

"இடை" என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம்; அதில், "நெய்- சோறு" என்றத்தை உபலக்ஷணமாக்கி, இரண்டாமர்த்தத்தால் பலிதம் (இத்தாலித்யாதி). இப்படிப்பட்ட சோறுண்டோவென்ன, (தாயித்யாதி). "ஓர்" என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம், - ரஸோபேதமாதல், தாயிட்டசோற்றிலும் விலக்ஷணமென்னுதல். இரண்டாமர்த்தத்தை விவரிக்கிறார் (அதாகிறதித்யாதி). தாயிட்டாப்போலவும் சேஷபூதனிட்டாப்போலவும் ஸர்வேஶ்வர னிடுமோவென்ன. வ்யுத்க்ரமேண அருளிச்செய்கிறார் (ஈஶ்வரனுமித்யாதி). "ஓர்" என்றதற்கு இரண்டாமர்த்தமான "அங்ஙனன்றிக்கே" என்கிற வாக்யத்தை விஸ்தரேண உபபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, தத்விஷய ஶங்கையை உத்க்ஷேபிக்கிறார் (அநந்யேத்யாதி). ஶுசித்வமாவது - அபிஜந வித்யா வ்ருத்தங்களால் வந்த அபி(மா)மாந ஶூந்யராலே இடப்படுகையென்று விவக்ஷித்து உபபாதிக்கிறார் (சோற்றுக்கித்யாதி).

(க) விசந்த்ர-ரு. (உ) பார-உத்யோ-எ௯.

ரிக்கான்; தீரோனான், வர்ணாச்ரமதிகனென்று அபிஷேகிக்கான்; வி வளையென்று மன்றிக்கே ப(ர்)த்யுபகாருதயா யிருக்கை.

(நியதமும்) அதாகிறது - ஐஸ்வர்யம் ஸர்வாங்க கொடுக்கிலும் அஸ்திரமாயிருக்கக் கடவது; அது அழிந்தவன்றும் அவ்வைஸ்வர்யத்தை ஸமாதானம் பண்ணிக்கொடுக்குமவனாகையாலே "நியதமும்" என்கிறது. இத்தாலேயிறே "ஆர்த்தார்த்தி" என்றும், "ஆர்த்தன்" என்றும் ஐஸ்வர்யத்துக்கு இரண்டியவாக சொல்லிற்று. அதுவன்றிக்கே, தேவதாந்தரங்களைப்பற்றி ஸர்வாங்க இல்லைசெய்யுமன்றும் தந்முகேந தொடுமவனென்கை. ஸர்வேஸ்வரனிட்ட சோற்றைத் தின்று அவனை இல்லைசெய்யும் க்ருதக்நரிறே ஸம்ஸாரிகள்; தன்னை இல்லைசெய்யுமன்றும் ரக்ஷிக்கும் உதாரனிறே ஸர்வேஸ்வரன். (அத் தாணிச்சேவகமும்) "அத்தாணி" என்று - பிரியாமை; "சேவகம்" என்று - ஸேவை. ஐஸ்வர்யார்த்திக்கும் அநவரத பா(ஞ)வனையும், அந்திமஸ்ம்ருதியும் அநந்ய ப்ரயோஜநரைப்போதி கர்த்தவ்யமிறே. ஆனால் ஐஸ்வர்யஸாதநத்தையும், "தந்து" †என்று ப்ரயோஜநத்தோடொக்கச் சொல்லுவானென்னென்னில்; * வெள்ளுயிராணபின்பு சொல்லுகிறார்களாகையாலே அந்த ஸாதநமும் ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாயிறே இருப்பது. அநந்ய ப்ரயோஜநருக்கு ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமான

"நியதமும்" என்றதுக்கு இரண்டு தாத்பர்யம்; ஐஸ்வர்யத்தை நியதமாக்குகையென்றும், அவனுக்கு எப்போதும் கொடுக்கையே நியதமென்றும். அதாகிறது எத்தாலே யென்கிறதென்னில் என்று கூட்டுவது. (ஸமாதானம்பண்ணி) என்றது - போனத்தை யொக்கப்பண்ணி யென்கை. (இத்தாலே) என்றது - இப்படி புநர்கொடுக்கையாலே யென்றபடி. (சொல்லிற்று) ஸ்ரீகீதையில் இதிசேஷ꞉. இரண்டாமர்த்தம் (அதுவன்றிக்கே இத்யாதி). தந்முகேந இவனை யிடுகிறானாகில், அவனை இல்லை செய்வானென்னென்ன, (ஸர்வேஸ்வர னித்யாதி). க்ருதக்நருக்கு அவன் கொடுக்கக்காரண மேதென்ன, (தன்னை இத்யாதி). பிரியாத ஸேவையாவது-அநவரத பா(ஞ)வனையன்றோ, இதுவு மிவனுக்கு வேணுமோவென்ன (ஐஸ்வர்யார்த்திக்கு மித்யாதி). (அநந்யப்ரயோஜநன்) உபாஸகன். ஸாதநத்தை ப(ங)லங்களோடே சேர்த்துச்சொல்லுவானென்னென்கிற ஶங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (ஆனாலித்யாதி). (தந்தென்கிற ப்ரயோஜநமாவது) தந்தென்று சொல்லுகைக் குறுப்பான ப்ரயோஜநமென்றபடி. "சேவகமும்" என்று கூடுபடுவானென்னென்ன, (அநந்யேத்யாதி). அந்

† மூலகோசங்களில் யதாப்ஸ்ருதபாடம் காண்கிறது. அரும்பதத்தில், என்கிற என்றுபாடம்.

னோவை யொருகடாகக்கிவர் சுதாநந்யமான ஐஸ்வர்யத்தைத் தந்தேதென் கை.

(கையடைக்காயும்) தா (தூ) ரக போஷகங்கள் கீழே சொல்லிற்றாய், போக்ய - போ(ஷி)க்ய பதார்த்தங்களைத் தந்தபடி சொல்லுகிறது திருக்கையாலே இட்ட வெற்றிலைப்பாக்கென்று இவர்கள் பக்கல் கௌரவத்தாலே இட்ட சீர்மையைச் சொல்லுகிறது. சேஷபூதன் சேஷியைக்குறித்து இடும் ப்ரகாரத்தாலேயிறே சேஷியானவன் சேஷபூதனுக்கு இடுவது. (கழுத்துக்குப் பூணொடு காதுக்குக்குண்டலமும்) தேஹத்தை உத்தேச்யம் என்றிருக்குமவனுகையாலே தன்னுடம்பை அலங்கரித்து, அத்தை அநுபவித்திருக்குமவனிறே ஐஸ்வர்யார்த்தி; பகவத்பானுப் ஈப்ஸ்வானை அலங்கரித்து, ஸதாதர்சநம் பண்ணியிருக்கிறானல்லனே; ஸ்வரூபத்தை யுணர்ந்து ஜ்ஞாந வைராக்யபக்திகளை ஸ்வரூபத்துக்கு ஆபரணமாக நினைத்திருக்கிறானல்லனே. "கழுத்துக்குப் பூணொடு காதுக்குக் குண்டலமும்" என்று விசேஷிப்பானென்னென்னில்; தன் கண்ணுக்கு அவிஷயமாய், நாட்டார் கொண்டாடுமதுவே தனக்கு ப்ரயோஜநமா யிருக்கையாலே. அவயவாந்தரங்

களை ஸ்ரீகர்ப்பு, ஸாதநத்தையும் பஞ்லகோடியிலே பரிகணித்ததுக்கு அநந்யப்ரயோஜநருடைய புத்தியாலென்று தாத்பர்யமாகவுமாம். (அநந்யப்ரயோஜநர்) ப்ரபந்நர்.

வ்ருத்தாநுவாதபூர்வகமாக, "கையடைக்காயும்" என்று தொடங்கி, "தந்து" என்னுமளவுக்கும் பா(தூ)வம்(தாரகேத்யாதி). அடை-வெற்றிலை. காய்-பாக்கு. "கை" என்று விசேஷிப்பானென்னென்ன. (திருக்கையாலே இத்யாதி). (பாக்கு) என்றதுக்கு (சொல்லுகிறது) என்றத்தோடே ஸம்பந்தம். சேஷபூதனைப்போலே சேஷி கௌரவமாக இடக்கூடுமோவென்ன, (சேஷபூதனித்யாதி). தேஹதாரணார்த்தமாகச் சில தா(தூ) ரகாதிகளை அபேக்ஷித்தானாகில் யுக்தம், தன்னை அலங்கரிக்கக் கூடுமோவென்ன, (தேஹேத்யாதி). உக்தார்த்தத்தை இரண்டு வகையாக வ்யதிரேகமுகேந த்ருடீகரிக்கிறார் (பகவதித்யாதிவாக்ய த்வயத்தாலே) "பூண்" கண்டிகை. "பூணும் - குண்டலமும்" என்னவமைந்திருக்க, "கழுத்து" என்றும் "காது" என்றும் விசேஷித்துச் சொல்லுவானென் னென்கிற சங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (கழுத்துக்கித்யாதி). கேவல பராநுபாவ்யத்வம் ஸூசிதமாயிற்று. பராநுபாவ்ய மாகாதே சிலவுண்டோவென்ன, (அவயவாந்தரங்களிலித்யாதி). "கழுத்துக்கு - காதுக்கு"

களில் அங்குலியகாத்யாபரணங்கள் தன் கண்ணுக்கு விஷயமாயிருக்குமிறே. பெருமாள் மீண்டெழுந்தருளின வளவிலே இந்த்ரன் வரக் காட்டின ஹாரத்தைப் பிராட்டியும் தானுமிருந்து திருவடிக்குப் பூட்டினாப்போலே, ஈஸ்வரன் பரிந்து “இது கழுத்துக்காய், இது காதுக்காம்” என்று திருக்கையாலே பூட்டின ஆபரணமும். (க)“प्रदेहि सुभगे हारं यस्य तुष्टासि भामिनि - ப்ரதேஹி ஸுபகே ஹாரம் யஸ்ய துஷ்டாஸி பாமினி” என்கிறபடியே இந்த்ரன் கொடுத்து வரக்காட்டின ஹாரத்தைப் பெருமாள் வாங்கிப் பார்த்தருளி, பிராட்டிக்குக் கொடுக்கிறபோது, அத்தை வாங்குகிறவள், பெருமாளை ஒரு திருக்கண்ணாலும் திருவடியை ஒரு திருக்கண்ணாலும் பார்த்து வாங்கினாள். (உ)“प्रेक्षितज्ञास्तु कोसलाः - ப்ரேக்ஷிதஜ்ஞாஸ்து கோஸலா:” என்று - பார்வையில் கருத்தறியுமவராகையாலே, அவனுக்குக் கொடுக்கலாகாதோ? என்றருளினாள். [सुभगे - ஸுபகே] அடியாரேற்ற மறிந்து கொண்டாடு

என்று விசேஷித்ததுக்கு இவன் நினைவாலேயென்று ஒருபரிஹாரம் கீழருளிச்செய்து, ஈஸ்வரன் நினைவாலே யென்று பரிஹாராந்தர மருளிச்செய்கிறார் (மீண்டு இத்யாதி). (மீண்டு) என்றதுக்கு முன்னே, திருவயோத்யைக்கு என்று சேஷம். இப்படி ஸத்ருஷ்டாந்தமாகச் சொன்ன அர்த்தத்தை ப்ரமாணமுகேந விஸ்தரித்தருளிச் செய்கிறார் (ப்ரதேஹி என்றுதொடங்கி, பூட்டிற்றும் என்னுமளவும்). (ங)“मुक्ताहारं नरेन्द्राय ददौ शक्रप्रचोदितः - முக்தா ஹாரம் நரேந்த்ராய ததௌ ஶக்ர ப்ரசோதித:” என்றும், (ச)“सीतायै प्रददौ रामः - ஸீதாயை ப்ரததௌ ராம:” என்றும், (ரு)“अवेक्षमाणा वैदेही प्रदातुं वायुसूनवे - அவேக்ஷமாணா வைதேஹீ ப்ரதாதும் வாயுஸூநவே” என்றும் சொல்லுகிற வசநங்களை யுட்கொண்டு, “ப்ரதேஹி” என்றதுக்கு ப்ரஸக்திமுகேந அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (இந்த்ரனித்யாதி) ஸ்ரீராமாயணத்தில், (சா)“अवैक्षत हरीन् सर्वान् - அவைக்ஷத ஹரீந் ஸர்வாந்” என்று மேலேயிருக்கையாலே கீழ்ச்சொன்ன “அவேக்ஷமாணா” என்றதுக்கு ஆதா(ஞா)நகாலத்தில் பார்வையைச் சொல்லவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, இப்பதத்தில் வர்த்தமாந நிர்த்தேசத்தாலே பலிதத்தை யருளிச்செய்கிறாரென்று (அத்தை வாங்குகிறவள்) என்கிற வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். “ஸுபகே” என்ற ப்ரதீகம் “யஸ்ய துஷ்டாஸி பாமினி” என்றதுக்குமுபலக்ஷணம். இப்பதங்களுக்கெல்லாம் உத்தர ப்ரத்யுக்தி ரூபேண பா(ஞா)வம் (அடியாரித்யாதி). உக்தார்த்தத்தை

(க) ரா-யு-கஙக-அக. (உ) (ங) ரா-யு-கஙக-அஉ

(ச) ரா-யு-கஙக-எஅ. (ரு) ரா-யு-கஙக-எக. (சா) ரா-யு-கஙக-அ௦.

கைக் கிடான ஸௌபாக்யமுள்ளது உனக்கேயன்றோ வென்ன; "உடமுடைய திருவுள்ளத்தாலே யன்றோ நான் கொடுக்கிறது" என்று பிராட்டி விண்ணப்பஞ்செய்ய; நான் முற்பாடனாகப் பெருமையாலே, உன்னுடைய உகப்பின் காரியத்தைக் கொடுக்கலாகாதோ என்றார். இப்படி அநங்கப்ரயோஜநனுக்கு ஆதரித்துப் பூட்டினாப்போலேயாய்த்து ஸாபேக்ஷனான என்னை ஆதரித்துப் பூட்டிற்றும்.

(மெய்யிட) திருவடிகளில் ருசிபிறந்த பின்பாகையாலே "உடம்பு த்யாஜ்யம்" என்கிற நினைவு தோன்ற குத்ஸித்துச் சொல்லுகிறபடி. (நல்லதோர் சாந்தமும்)சாந்துதான் இதுக்குத் தரமாகப் பெற்றதோ? (௧) "ஸர்வகந்தஃ - ஸர்வகந்தஃ" என்கிற வடிவுக்கு ஸத்ருசமாக, குப்ஜை ஆதரித்துச் சாத்தின சாந்துபோலே யிருக்கும் சாந்தையன்றோ எனக்கிட்டது. (௨) [ஸுகந்தமேதத் - ஸுகந்தமேதத்] குப்ஜை கம்ஸனுக்குப் பரணியோடே சாந்து கொண்டு போகாநிற்க, "வாரீர் பெண்பிள்ளாய்! நமக்கும் நம்மண்ணற்கும் சாந்திடவல்லீரோ" என்ன; அவ்வடிவையும் விருப்பையும் கண்டு, ஸ்த்ரீத்வப்ரயுக்தமான சாபல்யத்தாலே மறுக்கமாட்டிற்றிலள்; "இவர்கள் இடைப்பிள்ளைகள், சாந்தின் வாசியறியமாட்டார்கள்" என்று ஆக்கனுபிருப்ப தொன்றை

ப்ரக்ருதத்திலே எறிட்டுக் காட்டுகிறார் (இப்படி இத்யாதி).

"மெய்யிட" என்று சொன்னதுக்கு ஹார்த்ததாத்பர்யம் (திருவடிகளிலித்யாதி). மேலே "நல்லதோர்" என்றதுக்கு ப்ரதிகோடித்வேந, "மெய்" என்றதுக்கு ஜுகுப்ஸையிலே தாத்பர்யம். "நல்லதோர்" என்றதுக்குக்கருத்து (சாந்தித்யாதி). (தரமாக) அநுரூபமாக. சாந்தினது நன்மையை த்ருஷ்டாந்தமுகேந அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வகந்தஃ இத்யாதி). குப்ஜை ஆதரித்துச்சாத்தின சாந்தின்படியேதென்ன (ஸுகந்தமித்யாதி). ப்லோகார்த்த மருளிச்செய்வதாகப் பீடிகையிடுகிறார் (குப்ஜை இத்யாதி). * காத்ர(கா்த்ரு)பதத்தையும், "நியதாம்" என்றபதத்தையும் கடாக்ஷித்து, (அவ்வடிவையும் விருப்பையும்)என்றது. (மறுக்கமாட்டிற்றிலள்) என்றது- ஆக்கனை சாந்தையிட்டாளாக மேற்சொல்லுகையாலே, ஸுகந்தமென்றதுக்கு ஔபாதிக கந்தவத்தான சாந்தென்று திருவுள்ளம்பற்றி. இத்தையிடுகைக்குப்ரஸக்தி சொல்லிக்கொண்டு, அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (இவர்களித்யாதி). (ஆக்கனாய்) என்றது- ஆக்கப்பட்டதாய்; ஆரோபிதகந்தமான என்றபடி. இப்படி அர்த்தம் சொல்லாதபோது ஸுகந்தியென்று சொல்ல

(௧) சாந்தோ-௩-௪. (௨) வி-பு-௫-௨௦-௯.

இட்டான்; அத்தைப்பார்த்து, "நாற்றம் கொளுத்தினபடி அழகிய து, தளமழகிதன்றோ?" என்ன; அதுக்குமேலே ஒரு சாந்தையிட, [రాజార్హమ్ - ராஜார்ஹம்] இது கம்ஸனுக்குச் செருக்கிலே பூசலாமித்தனை, வாசியறிந்து பூசுவார்க்கு ஸத்ருசமல்ல; அன்றியே, வழக்கனான சாந்தென்னவுமாம். [రుచిరం - ருசிரம்] ஸௌகந்த்யம் கிடக்க, நிறமழகியதாயிருந்ததென்ன; "இவர்கள் இடைப்பிள்ளைகள் என்றிருந்தோம், சாந்தின் வாசியறிந்தபடியென்!" என்று ஆதரித்துப்பார்க்க, [రుచిరాననే - ருசிராநநே] உன்முகத்திலாதாத்துக்கு ஸத்ருசமாயிருக்கவேண்டாவோ நீயிடும்சாந்தும் என்ன; அவனுடைய தலையான சாந்தையிட, [ఆవయోర్గాత్ర సదృశమ్ - ஆவயோர்காத்ர ஸத்ருசம்] எங்களுடம்புக்கு ஸத்ருசமான மேதகவஸ்துவையிட்டு மர்த்தித்துத்தா என்றான். அதா

வேணும். (க) "గన్ధస్యేదుత్పూతి సుసురభిభ్యః - கந்தஸ்யேதுத்பூதி ஸுஸுரபிப்ய:" என்று ஸூத்ரமும், "గన్ధస్యేత్త్వే తదేకాన్త గ్రహణమ్ - கந்தஸ்யேத்வே ததேகாந்த க்ரஹணம்" என்று வார்த்திகமுமிருக்கையாலே. கீழ்ப்பதத்தைத் தொட்டுக்கொண்டு மேற்பதத்துக் கவதாரிகை (அத்தை இத்யாதி). (கொளுத்தினபடி) ஊட்டினபடி. (தளம்) கந்தாஶ்ரயம்; சாந்தென்றபடி. ராஜசப்தத்தை விசேஷபரமாகவும் ஸாமாந்யபரமாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி, அருளிச்செய்கிறார், (அதுக்குமேலே இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே). தோஷோக்தி சபளிதமாகையாலே, (செருக்கிலே) என்றது அர்த்தஸித்தம். (வழக்கனான) செலவுக்கானதான சாந்திமத் என்று ருசிரபதத்துக்கர்த்தம் அருளிச் செய்துகொண்டு, மேற்பதத்துக்கவதாரிகை (ஸௌகந்த்யமித்யாதி). (தலையான) ஶ்ரேஷ்டமான. ஸத்ருஶமநுலேபநம்தீயதாம்" என்றதுக்கு அர்த்தம் (எங்களுடம்புக்கித்யாதி). (மேதகவஸ்து) கஸ்தூர்யாதிகள். (என்றான்) க்ருஷ்ணன் என்று சேஷம். ப்ரக்ருதத்தில் மேதகவஸ்துவேதென்ன, (அதாகிறதித்யாதி). இந்த ஶ்லோகத்திலே, "ஏதத் ஸௌகந்த்யம், ஏதத் ராஜார்ஹம், ஏதத்ருசிரம், ஹேருசிராநநே" என்று ஸம்போதிக்கக் கூடாமையாலும், ஸௌகந்த்யமென்று, ஆரோபிதகந்தாஶ்ரயத்துக்கு (உ) "సాక్షాన్మన్మథమన్మథః - ஸாக்ஷாந்மந்மத மந்மத:" என்கிற திவ்ய காத்ரானுரூப்யம் கூடாமையாலும், சாந்தைக்காட்டுவதற்குமுன்பு ஏதச்சப்த நிர்த்தேசம் சேராமையாலும், "ராஜார்ஹம்" என்று வழக்கனான சாந்துக்கு திவ்ய காத்ரானுகுண்ய மில்லாமையாலும். "ருசிரம்" என்று கேவலரூப ப்ரதா(தா)நத்துக்கும் அதுசொல்லப் போராமை

(க) பாணி-ஸூ-ரு-ச-கஙரு. (உ) பாக-பு-க௦-ஙக-உ.

வது (க) "பூசும்சாந்து" என்கிறபடியே உன்னுடைய ஆதரத்தாலே ஸம்ஸ்க்ருதமாக்கித்தா வென்றபடி. இப்படி இவள் ஆதரித்துச் சாத்தினு‡மாளிகைச் சாந்தைத் திடீர் தம் திருக்கையாலே என்னுடம்பிலே பூசிற்று.

(தந்து) தந்தபோதைத் திருமுகத்தில் கௌரவத்திலும் ஔதார்யத்திலும் தோற்று ஐஶ்வர்யத்தை விட்டு, அவன்றனே அமையுமென்னும்படி யாய்த்துத் தந்தது. (என்னை வெள்ளுயிராக்கவல்ல) (உ) "சோரேணாத்மாபஹாரிணா - சோரேணாத்மாபஹாரிணா" என்கிறபடியே ஆத்மாபஹாரம் பண்ணி, அதினாலே க்ஷுத்ரப்ரயோஜநகாமனாய் ஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தவென்னை. (வெள்ளுயிராக்கவல்ல) முன்பு க்ஷுத்ரனாய்ப் போந்தானொருவன் சுத்தஸ்வபாவனானென்று தெரியாதபடி "அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்த (ரி)ரிலே யொருவன்" என்னலாம்படியாய்த்து விஷயீகரித்தது. (வல்ல) தன்னதொரு ஸ்வபாவ விசேஷத்தாலே வஸ்துவை வஸ்த்வந்தரமாக்க சக்தனென்கை;

(பையுடையித்யாதி) மங்களாசாஸநத்துக்கு விஷயமேதென்ன, அவ்விஷயத்தைச் சொல்லுகிறார். தன்னோட்டைஸ்பர்ஶஸங்கத்தாலே

யாலும் ஏகவாக்யதயா அந்வயங்கொள்ளப் போகாது; ராஜார்ஹமென்றதுக்கு அதிஶ்லாக்ய மென்றர்த்தங் கொள்ளுமளவில், "ஸாகந்தம்" என்றது சேராது, அதிஶ்லாக்யமென்றபோதே ஸகலாதிசயம் ஸித்திக்கையாலே விசேஷணாந்தர வையர்த்த்யம் ப்ரஸங்கிக்கும். உக்தத்தை ப்ரக்ருதத்திலே உபஸம்ஹரிக்கிறார் (இப்படி இத்யாதி). (கோயிற்சாந்து) தேவார்ஹமான சாந்து. "கையடைக்காயும்" என்றதில், "கை" என்றதை யநுஷங்கித்து, (திருக்கையாலே) என்றது.

"வெள்ளுயிராக்கவல்ல" என்றபதத்தைக் கடாக்ஷித்து, ஐஶ்வர்யத்தைத்தந்து வெள்ளுயிராக்கக் கூடாமையாலே, ததநுகுணமாக, "தந்து" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (தந்தபோதை இத்யாதி). "வெள்ளுயிராக்கவல்ல" என்றதுக்கநுகுணமாக, "என்னை" என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவம் (சோரேண இத்யாதி). "வெள்ளுயிர்" என்றபதவாஸநை (முன்புஇத்யாதி). "வல்ல" என்றதின்கருத்து (தன்னது இத்யாதி).

மேலுக் கவதாரிகை (மங்களாசாஸநத்துக் கித்யாதி). சப்தார்த்தம் (தன்னோட்டைஇத்யாதி). கருடக்கொடியென்னாதே "நாகப்பகைக்கொடி"

(க) தி-வாய்-ச-ங-உ. (உ) பார-ஆதி-எசு-உஎ.

‡ கோயிற்சாந்தென்று அரும்பதம்.

லேகித்த (?)னை ... த்திருவுடைய பலமையுமாய் - பெரியதிரு வடி, அவர் ... ச மைடயாறுக்கு. ஆர்த்தாயியாய் கருட த்வஜனாய்க்கொண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறபடியென்னை. தகட்டி லெத்திய பாணிக்கப்போலே திருவாழ்த்வாமேருட்டைச் சேர்த்தி யாக வாழுமாழு ... டல்லாண்டென்றும், ஸ்ப்ஃதுமொன்றை அபேக்ஷித்து ஸர்வஸ்வரனையும் ஸ்மாக்கிக்கொள்ள வல்லவன் என்று கொடிகட்டியிருக்கிற ஸந்நி நித்ய ஸ்ரீயாய்ச் செல்வமேறுமென்றும் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார். அநந்யப்ரயோஜநரும் கைவல்யார்த்திகளும் ... விட்டத்தில் ஸமூஹமாகப்பேசுகிறார், இதில் ஐச்வர்யார்த்திகளை ப்ரதமத்திலே பேசவேண்டுமென்னில்; அவர்கள் சிலர் பரிச்சிந்நராய், ஐச்வர்யார்த்திகள் திரள் அபரிச்சிந்நமாகையாலே ஒருவருக்கு ஒருத்தன் வார்த்தைசொல்லுமாபோலே சொல்லுகிறார். ... ... (அ)

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (உடுத்துக்கு இத்யாதி) *வாழாளிலேவழைத்து* என்கை தக்கவாதில் வந்தவுடன் அநந்யப்ரயோஜநர் பாசுரம்

என்றதுக்கு ஸமாப்திபாலம் (அநந்தரத்யாதி). "உடையுடை" என்றதுக்கு ஸ்வஸ்பர்சத்தால் விகலிதபணர்வம் சொன்னத்தாலே அநந்தசாயித்வம் பலிதம். இப்படி இருவரையும் சொல்லி மங்களாசாஸநம் பண்ணுவானென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (தகட்டிவித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (பாடுகிறேன் என்கிறார்) ஆழ்வாரென்றபடி. "பாடுதும்" என்றும், "கூறுதும்" என்றும், இப்பாட்டுக்களிலிருக்க, இப்பாட்டில் "கூறுவன்" என்று சொல்லுவானேனென்கிற சங்காநுவாதம்பண்ணி, பரிஹரிக்கிறார், (அநந்யேத்யாதி). ஒருவருக்கு ஒருத்தர் வார்த்தை சொல்லுகையாவது - மிகவும் திரளாகையாலே, எல்லாரும் சொல்லும்போது தெரியாமையாலே, தனித்தனியே சொல்லக்கூடாமையாலே, எல்லாருக்குமாக ஒருவன் சொல்லுகை. (சொல்லுகிறார்) என்றது - அவன் வார்த்தையாக ஆழ்வாரருளிச்செய்கையாலே யென்றபடி. ... ... (அ)

ஒன்பதாம்பாட்டு. (உடுத்துக்களைந்த இத்யாதி). "வந்து மண்ணும் மணமுங் கொண்மின்" என்றத்தையும், "வந்து வழிவழியாட் செய்கின்றோம்" என்றத்தையும் இப்பாட்டில் "நின் பீதகவாடை" என்று எம்பெருமானை முன்னிலையாக்கி மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறபடியையும் திருவுள்ளம்பற்றி, ஸங்கதி கதநமுகேந அவதாரிகை (வாழாளிலே இத்யாதி). (அழைத்து) என்றது - அழைக்கப்பட்டு என்றபடி.

னாலே அவர்களோடே கூடித் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறாரிதில்.

மூ.—

உடுத்துக்களைந்த நின்பீதகவாடை யுடுத்துக்கலத்ததுண்டு
தொடுத்ததுழாய் மலர்சூடிக்களைந்தன சூடுமித்தொண்டர்களோம்
விடுத்ததிசைக்கருமம் திருத்தித் திருவோணத் திருவிழவில்
படுத்தபைந்நாகணைப்பள்ளிகொண்டானுக்குப்பல்லாண்டு கூறுதுமே.

வ்யா.—(உடுத்து) திருவரையிலே ஸாஸங்கதமாகச் சாத்துகையாலும் திருவரையிலே முசிக்கையாலும் தத்ஸம்பந்தம் தோற்றும்படி ஒற்றுமஞ்சளாலும் மாளிகைச் சாந்தாலும் சிவந்ததுமாம்படியுடுத்து. இவை இத்தனையும் ப்ரார்த்தநீயமாம்படி யிருப்பார் சிலர் நாங்கள். சேஷிக்கு மங்களாவஹமாகையும் தத்ஸம்பந்தங்கள் தோற்றின சிஹ்நங்களை யுடைத்தாகையும் சேஷபூதனுக்கு ஸ்ம்ருதி விஷயமாய்க்கொண்டு ஸர்வகாலமும் ப்ரியகரமாயிறே யிருப்பது. (களைந்த) ஆஸநபேதத்திலே கழித்தால் பொகடும் ஸ்தலம் தங்கள் தலையாம்படி யிருக்கை. இதுவும் சேஷபூதனுக்கு ப்ரார்த்தநீயமிறே.

“களைந்தநின் பீதகவாடை” என்ன அமைந்திருக்க, “உடுத்து” என்று சொல்லுகிறவர்களுடைய உட்கருத்து (திருவரையிலே இத்யாதி). (முசிக்கை)-கலங்கப்பண்ணுகை. (முசிக்கையும்) என்ற அநந்தரம் உண்டாம்படி யென்றுசேஷம். (தத்ஸம்பந்தம்) கடிஸம்பந்தம். (ஒற்று மஞ்சள்) என்றது - (க) “மஞ்சளும் செங்கழுநீரும்” என்கிறபடியே திருமஞ்ஜநகாலத்தில் சாத்தினமஞ்சள். (மாளிகைச்சாந்து) என்றது - கோயிற்சாந்து என்றபடி; அதாவது - தேவார்ஹமான சாந்தென்றபடி. (சிவந்ததுமாம்படியும்) என்று ச(உம்)காரம் அத்யாஹார்யம். இப்படிசில ப்ரகாரங்கள் தோற்றச்சொல்லுவா னென்னென்ன, “இத்தொண்டர்களோம்” என்றதைக் கடாக்ஷித்து, அருளிச்செய்கிறார் (இவை இத்யாதி). இவையித்தனையும் ப்ரார்த்தநீயமாவா னென்னென்ன, (சேஷிக்கு இத்யாதி). சேஷிக்கு மங்களாவஹமாகையாலே யென்றபடி. (ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய்) என்றது ஜ்ஞாநவிஷயமாய் என்றபடி. (ஸர்வகாலமும்) திருவரையி லிருக்கும் போதும், தங்கள்பக்கல் வந்தபோதும். “உடுத்த நின்பீதகவாடை” என்னலாகாதோ; “களைந்த” என்றதுக்குக் கருத்தேதென்ன, சிரஸாவஹிக்கும்படி உத்தேஸ்யமா யிருக்கையென்று அருளிச்செய்கிறார் (ஆஸநேத்யாதி). (ஆஸநபேதம்) மந்த்ராஸநாதிகள். அந்த உத்தேஸ்யத்வத்தை உபபாதிக்கிறார் (இதுவுமித்யாதி). உடுத்துக்களைகை முதலானவை வகுத்த ஸ்வாமியதாகையாலே ப்ரார்த்தநீயங்கள் என்று கருத்து.

(க) பெரி-திரு-உ-௪-௩.

இவன் ப்ரார்த்திதபடியாக வேண்டுகிறதுக்கு ஹேது சொல்லுகிறதுமேல். (தின் பீதகவாடை) வகுத்த சேஷியுடைய சாத்தும் திருப்பரியட்ட மடையத் திருப் பீதாம்பரத்தினுடைய ஆவேசாவதாரமாகை. (தின் பீதகவாடை) (௧) “స్రగ్వస్త్రాభరణైర్యుక్తం స్వానురూపైరనూపమైః । చిన్మయైస్స్వప్రకాశైశ్చ అన్యోన్యరుచిరంజితైః - ஸ்ரக்வஸ்த்ராபரணைர்யுக்தம் ஸ்வாநுரூபைரநூபமை: । சிந்மயைஸ் ஸ்வப்ரகாசைஸ்ச அந்யோந்ய ருசிரஞ்ஜிதை:” என்று சேதநகோடியிலே யிறே திருப்பீதாம்பரத்தைச் சொல்லுகிறது. (உடுத்து) இதிறே அநந்ய ப்ரயோஜநர்க்கு ஆபரணம். அதனன்றியே (௨) “భక్తానామ్ - பக்தாநாம்” என்றிருக்குமவனாகையாலே இதுதான் சேஷி யளவிலே வந்தவாறே ப்ரதிபத்தி வேறுபட்டிருக்கும். ராஜாக்களுக்கு இரட்டை பிடித்துக் கொடுக்குமவர்கள் வாக்காகப் பிடித்துத் தங்களையிலே

ஆஸநபேதத்திலே சாத்தின திருப்பரியட்டங்களெல்லாவற்றையும் “பீதகவாடை” என்கிற தென்னென்ன, (வகுத்த இத்யாதி). ஆவேசாவதாரமென்கைக்குச் சேதநராக வேணுமேயென்ன, ப்ரமாணங் காட்டுவதாக ப்ரதீகம் (தின்பீதகவாடை) என்றது. “ஸ்ரக்வஸ்த்ராபரணைர்யுக்தம் ஸ்வாநுரூபைரநூபமை:, சிந்மயைஸ் ஸ்வப்ரகாசைஸ்ச அந்யோந்ய ருசிரஞ்ஜிதை:” இதில் “சிந்மயை:” என்றதிலே திருவுள்ளம். “சிந்மயை:” சேதநஸ்வரூபை:. இது ஜ்ஞாநாபிவ்ருத்தி(த்தி)யைப்பற்ற. ப்ராக்ருத வஸ்துக்களிலே சேதநருண்டாலும், ஜ்ஞாநாபிவ்ருத்தி யில்லாமையாலே, சிந்மயத்வம் கூடாது; சிரஸாவஹிக்கு மித்தனையொழிய உடுக்கக்கூடுமோ? அவனுக்கு சேஷமாகாததையன்றோ உடுக்க வடுப்பதென்ன, அநந்யப்ரயோஜநனுக்குத் தச்சேஷமானதை யொழிய வேறொன்றை அபேக்ஷிக்கக் கூடாமையாலே, இதுவே இவனுக்கு உத்கர்ஷாவஹமென்று ஸித்தவத்கரித்து, அருளிச்செய்கிறார் (இதிறே இத்யாதி). (ஆபரணம்) என்றது - சோபாவஹமென்றபடி. இவர்கள் தங்கள் ஸ்வரூபாநுரூபமாக இப்படி ப்ரார்த்தித்திருந்தார்களேயாகிலும், அவன் இவர்களை அலங்கரித்துக் காணுமவனாகையாலே, முசித்ததைக்கொடானே, இவர்களுக்கிது ஸித்திக்கும்படியே தென்ன, அவன் நினைவு வேறாகையாலே ஸித்திக்குமென்று பரிஹரிக்கிறார் (பக்தாநாம் என்று தொடங்கி, இவனுக்கு நினைவு என்னுமளவும்). (இதுதான்) உடுக்கைதான். அந்த ப்ரதிபத்தியை உபபாதிக்கிறார் (ராஜாக்களுக்கித்யாதி). (இரட்டை) சீவிபடி; அதாவது துப்படி. (வாக்காக)

---

(௧) பாஞ்சரா- (௨) ஜிதந்-ஸ்தோ-௫.

உடுத்திருந்து போக்யமாம்படி பண்ணிக் கொடுப்பார்கள்; அதுவாய்த்து இவனுக்கு நினைவு.

(கலத்ததுண்டு) அமுதுசெய்து கைவாங்கின தளிகை மாற்றினால் ப்ரஸாதம் போ(ஜ்)ஜ்யம். (க) "த்வயோபுக்த ஸ்ரக்³ க³ந்த⁴ வாஸோ(அ)லங்கார சர்சிதா:-த்வதீயபுக்தோஜ்ஜித சேஷபோஜிநா" என்னக்கடவதிறே. ப்ரஸாதமே தா(ர்)ரகமாயிருப்பார் சிலர் நாங்கள். (உ) "ஸம்ஸ்ருஷ்டம் பு⁴ஞ்ஜீத-குரோருச்சிஷ்டம்

தங்கும்படியாக. ஈஶ்வரன் சேஷித்வத்தால் வந்த செருக்காலே கொடுத்துவிடுகையும், இவர்கள் சேஷபூதராகையாலே ஹேய(ர்)மாய் பரிக்ரஹிக்கையு மன்றிக்கே, ராகப்ராப்தமாக அவனுடுத்துக் கொடுக்கையும், அத்தை இவர்க ளுடுக்கையு மென்றிருக்கும் ப்ரதிபத்திகளென்று தாத்பர்யம்.

"கலத்தது" - பாத்ரத்திலுள்ளது என்று சப்தார்த்தம். கீழும்மேலும் "உடுத்துக்களைந்த" "சூடிக்களைந்தன" என்று புக்தோஜ்ஜிதம் சொல்லியிருக்கையாலே, தத்குணமாக, உண்டுவிட்டகலத்தது உண்டென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார், (அமுதுசெய்து இத்யாதி). யத்வா, (அது) என்றது புக்திஸ்த்த பராமர்ஶி யாகையாலே, சேஷ சேஷிகளுக்கு போ(ஜ்)ஜநதேசகாலபேதம் வ்யவஸ்த்திதமாகையாலே, பி(ந்)நதேசகால விஶிஷ்டமாக பாத்ரத்தில் ப்ரஸாதம் தோற்றுகிறதென்று அருளிச்செய்கிறார் (அமுது இத்யாதி). (கைவாங்கின) என்கையாலே காலபேதமும், (மாற்றினால்) என்றத்தாலே தேசபேதமும் தோற்றுகிறது. அதவா, "தொண்டர்கள்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, "கலத்தது" என்றத்தை முழுச்சொல்லாக்கி, கலத்தை நிரூபகமாகச் சொல்லுகையாலே பாத்ராவஶிஷ்டமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (அமுதித்யாதி) என்னவுமாம். அமுதுசெய்த ஸ்த்தலத்திலே தொண்டருக்குண்ணக்கூடாதென்று கருத்து. மாற்றினால் அதில் ப்ரஸாதமென்று கூட்டுவது. அந்யப்ரயோஜநரில் புக்தோஜ்ஜிதத்தையே புஜிப்பார்களுண்டோ வென்ன, நித்யஸூரிகளில் தலைவரான சேஷாசநரன்றோ இப்படியிருந்தாரென்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு ப்ரமாண மருளிச்செய்கிறார் (த்வதீய இத்யாதி). "போஜிநா" என்ற இடத்தில், தாச்சீல்யணிநி ப்ரத்யயத்தாலே, புக்தஶிஷ்டாஶநமே ஸ்வபாவமென்று தோற்றுகிறது. இத்தால் பலிதம் (ப்ரஸாதமே இத்யாதி). என்னென்றாலும் விதிப்ரேரிதராகவாதல், சேஷத்வஸ்வரூப ஸித்த்யர்த்தமாகவாதல், ஸக்ருத் ஸேவ்யமாயன்றோ லோகத்தில் நடப்பது, இதுவே தாரகமாயிருக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (குரோரித்யாதி வாக்யத்ரயத்

(க) ஸ்தோ-ரு-சஉ. (உ.)

ஷ்டம் புஞ்ஜீத" என்று விதிப்ரேரிதராய்க் கொண்டு ப்ரதிபத்தி பண்ணுவர்கள் ஸ்வரூபஜ்ஞாநமில்லாதார்; ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடையார், தத்ஸித்த்யர்த்தமாக ப்ரதிபத்தி பண்ணுவர்கள்; பகவத்ப்ரேமயுக்தர், ஸ்வயம்ப்ரயோஜந மென்றிருப்பர்கள். இச்சேஷத்வ காஷ்டையான ததீயருடைய ப்ரஸாதம் (க) "தருவரேல்" என்கிறபடியே அதி(தி)க்ருதாதி(தி)காரமாயிருக்கும், ஸர்வ ஸாதாரணனதாகையாலே, ப்ரயோஜநாந்தரபரனுக்கும் போக்யமாயிறே பகவத்ப்ரஸாத மிருப்பது.

(தொடுத்தவித்யாதி) திருத்துழாய் பறிக்கும்போதும் தொடுக்கும்போதும் "அவன் சாத்தியருளப் புகுகிறான்" என்னும் ஆதரத்தாலே ஸம்ஸ்க்ருதமாய், சாத்திக்கழித்தால் சூடுமது எங்களுக்கு உத்தேஶ்யம். சுவடர் பூச்சூடும்போது புழுகிலே தோய்த்துச் சூடுமாபோலே, தத்ஸ்பர்ஶத்தாலே விலக்ஷணமாயிருக்கு மென்கை. அவன்றானும், சிலர்* சூடிக்கொடுத்த மாலையின் சுவடறியுமவனாகையாலே

தாலே). "புஞ்ஜீத" என்று சொன்னாற்போலே என்று சேஷம். (தத்ஸித்த்யர்த்தமாக) என்றது - ஸ்வரூபஸித்த்யர்த்தமாக என்றபடி. பகவச்சேஷத்வந்தான் பாகவத சேஷத்வபர்யந்தமல்லது நில்லாமையாலே, இந்த ப்ரஸாத ப்ரதிபத்திதான் காஷ்டாபர்யந்தம் நடவாதொழியில் ஸித்தியாமையாலே, அவ்வளவும் நடக்கவேணுமே யென்ன, (இச் சேஷத்வேத்யாதி). (காஷ்டையான) என்றது-ததீயப்ரஸாதம் சேஷத்வகாஷ்டாஸம்பாதகமாகையாலே, அதிக்ருதாதிகாரம்; ஆகையால் இங்கும் அநந்ய ப்ரயோஜநரைச் சொல்லுமிடத்தில், ததீயபுக்தசேஷபர்யந்தமென்று கருத்து. பகவத் ப்ரஸாதமோவென்ன (ஸர்வேத்யாதி). (ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும்) என்ற ஸமுச்சயத்தாலே, அநந்ய ப்ரயோஜநர்களுக்குக் கேட்கவேணுமோவென்று தோற்றுகிறது.

சூடுகிறபோதே தொடுத்திருக்குமே, "தொடுத்த" என்று சொல்லுவானென்னென்ன, ஆதரம் தோற்றுகைக்காக வென்கிறார் (திருத்துழாய் இத்யாதி). ஸம்ஸ்க்ருதமாயிருக்கிற திருமாலையை யென்று சேஷம். அதுவே உத்தேஶ்யமாயிருக்கிறதோவென்ன, (சுவடரித்யாதி). சுவடர் - ரஸிகர், அவன்றான் பரமரஸிகனாயிருக்க, இவர்களைப்போலே †சூடினதைச் சூட்டாதே, தான் சூடிக்கொடுப்பானென்னென்ன, அச்சுவட்டையறிகையாலே தான் இவர்களிடத்தில் ப்ரீதியாலே சூடிக்கொடுக்கிறானென்கிறார், (அவன்றானு மித்யாதி). இத்தால் ஸ்ரீகோதாதேவி அவனுக்காக

(க) தி-மா-சஉ. † "சூட்டினதைச் சூடாதே" என்றிருக்கலாம்.

சூடிக்கொடுக்கிறானிறே. (இத்தொண்டர்களோம்) இப்படிப்பட்ட அடியார்களிறே நாங்கள். எமக்கென்று உடுத்தல் ஜீவித்தல் சூடுதல் செய்யுமவர்களன்றிக்கே, அவன் கழித்தவைகொண்டு தேஹயாத்ரை யாம்படி இருக்குமவர்களிறே நாங்கள்.

ஸ்வரூபஸித்த்யர்த்தமாக அத்தலையில் உச்சிஷ்டங்களை ஆகாங்க்ஷித்து, "புகையிலுண்டபன்" என்றிருக்குமத்தனையோ வென்னில்;(விடுத்த வித்யாதி) ஸ்வாமிஸங்கேதகாரிகளாய்க்கொண்டு, இப்படி தேஹயாத்ரை நடத்துமவர்களிறே நாங்கள். (விடுத்ததிசைக் கருமம்திருத்தி) (௧) "क्रियताम् - க்ரியதாம்" என்கிற ஸங்கேதமே தா(த்)ரகமாக ஏவின கார்யத்தைச் செய்து தலைக்கட்டுகை. திசைக்கருமம் திருத்துகையாவது - அத்திக்குக்கு வேறொருவரை ஏவவேண்டாதபடி செய்து தலைக்கட்டுகை. ஸ்வாமி ஏவினகார்யத்தைக் குறையச் செய்யுமவன் அதமன்; அத்தைக் குறையாமல் தலைக்கட்டுமவன் மத்யமன்; அதுக்குமேலே, அதுக்கு அவிருத்தமான கார்யங்களையும் விசாரித்துச் செய்து தலைக்கட்டுமவன் உத்தமன். (௨) "कार्ये कर्मणि निर्दिष्टे यो बहून्यपि साधयेत् । पूर्वकार्याविरोधेन स कार्यं कर्तुमर्हति -

அவன் நெஞ்சறிந்து தான் சூடிக்கொடுத்தாற்போலே, அவனும் இவர்கள் நெஞ்சறிந்து தான் சூடிக்கொடுக்கிறானென்றதாயிற்று. கீழ்வாக்ய விவரணம், (எமக்கென்று உடுத்தலித்யாதி).

மேற்பதத்துக்கவதாரிகை, (ஸ்வரூபேத்யாதி). விடுத்ததிசைக்கருமம் திருத்தாதபோது, கீழ்ச்சொன்னவை யெல்லாம் ப்ரேமகார்யமாகத் தோற்றாமையாலே, தததுகுணமாக இப்படி ஸங்கையுதிக்குமென்று திருவுள்ளம். (புகையில்) என்றது- பொகடில் என்றாய், ப்ரஸாதிக்கில் என்றபடி. அன்றிக்கே, புகையில் என்றது - புகையெழும்பில், அதைக்கண்டு ஊணத்யாயம்படிக்கை யென்றுமாம். கீழெல்லாம் கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (ஸ்வாமிஇத்யாதி). ப்ரமாணபூர்வகமாக ஸப்தார்த்தம் (க்ரியதாமித்யாதி). "கருமந்திருத்தி" என்றால்போராதோ, "திசை" என்பானென்னென்ன, (அத்திக்கித்யாதி). "விடுத்ததிசை" என்று, திக்ப்ரதர்ஸநம்பண்ணின மாத்ரத்தில், கார்யங்களெல்லாம் அஸஹாயமாகத் தலைக்கட்டக்கூடுமோ வென்ன, அப்படிசெய்தவன் திருவடியன்றோ என்பாராக, ஸங்கர தாரதம்யத்தை அருளிச்செய்கிறார், (ஸ்வாமிஏவின இத்யாதி). அப்படி உத்தமாதிகாரி ஆரென்ன, (கார்யேத்யாதி). (கார்யேகர்மணி) என்றது - அவ

(௧) ரா-ஆர-௧௫-௭. (௨) ரா-ஸு-௪௧-௫.

கார்யேகர்மணி நிர்த்திஷ்டே யோபஹூந்யபி ஸாதயேத்। பூர்வகார்யா
விரோதேந ஸகார்யம் கர்த்துமர்ஹதி" என்கிற திருவடியிறே அவனுகி
றான். "பிராட்டி யிருந்தவிடம் அறிந்துவா" என்றுவிட, இருந்தவிடமு
மறிந்து, "அவன்ப(ல)மிருந்தபடியென்?" என்று பெருமாள் கேட்
டருளினால், "அறிந்திலேன் என்னவொண்ணாது" என்று அத்தலை
யில் ப(ல)பரீக்ஷையும்பண்ணி ஊரிலரணையும் தலையழித்து மூலைய
டியே போம்படி பண்ணிவந்தானிறே. (திருவோணத்திருவிழவில்)
ஏவினகார்யத்தைக் குறையறச்செய்தவளவிலும் பர்யாப்தி பிறவாமை
யாலே, திருவவதரித்தருளின திருவோணமாகிற மங்களதிவஸத்திலே
என்னதீங்கு வருகிறதோவென்று மங்களாசாஸநம்பண்ணி வர்த்
திக்குமவர்கள்.

(படுத்தவித்யாதி) அத்தாலும் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே திரு
வநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தபோதை அழகுக்குக் கண்ணெச்சில்
வாராமைக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்கள். படுக்கப்பட்டு ஸ்வ
ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே விகஸிதமாகாநின்றுள்ள ப(ஃ)ணத்தையுடைய
னாய், மென்மை குளிர்த்தி நாற்றம் என்கிறவற்றை ப்ரக்ருதியாகவு
டைய திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவழ
குக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறோம். ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனையும்
மயங்கப்பண்ணும் படுக்கை. அவன் ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விக்ருதனாக
ப்பண்ணும். இவனுடைய வடிவும் அவனுடைய வடிவும், (௧) "கிட

ம்ய கர்த்தவ்யமான வ்யாபாரம். திருவடி பஹூகார்யங்களைச் செய்த
படியை யருளிச்செய்கிறார். (பிராட்டி இத்யாதி) (அரணையும்) மதிளையும்.
(தலையழித்து) நன்றாகஅழித்து என்றபடி. (மூலையடியேபோம்படி) சுட்டு
ப்போகட்டால் குட்டிச்சுவராமே, அப்போது மூலையாகப்போகலாமே,
அத்தைப்பற்றச்சொல்லுகிறது. "திருவோணத்திருவிழவில்- பல்லாண்டு
கூறுதும்" என்றுகூட்டி, கிழைக் கடாக்ஷித்துக்கொண்டு, அர்த்தமருளிச்
செய்கிறார், (ஏவின இத்யாதி).

"படுத்த" இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம், (அத்தாலுமித்யாதி). (கண்
ணெச்சில்) த்ருஷ்டிதோஷம். தாத்பர்யார்த்தகதநமுகேந வாக்யார்த்தம்
(படுக்கப்பட்டு இத்யாதி). அவன் ஸர்வஜ்ஞனாயிருக்க, திருவநந்தாழ்வான்
தானும் பரிவனாயிருக்க அச்சேர்த்திக்குப் பரியவேண்டும்படி யென்னெ
ன்ன (ஸ்வதஃஇத்யாதி). (அவன்) ஈஶ்வரன். இச்சேர்த்திக்குக் கண்ணெ
ச்சில்வருகைக்கு ப்ரஸக்தியேதென்ன, (இவனுடைய இத்யாதி). கிழ்வாக்

---

(௧) பெரு-திரு-௭-௨.

ந்தகோர்கிடக்கை" என்கிறபடியே பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத வழகி ரே-கண்வளர்ந்தருளுகிறபோதையழகு திருவெள்ளிமலையிலே காளமேகம் சாய்ந்தாற்போலே. கண்வளர்ந்தருளுகிறபோதை பரபாக (ஸௌ)‡(ரஸ)த்தை அநுஸந்தித்தால் மங்களாசாஸநமொழியச் செல்லுமோவென்கிறார்கள். ... ... (௯)

அவ.— பத்தாம்பாட்டு. (எங்காளித்யாதி) கீழிற் பாட்டில் புகுந்த அநந்யப்ரயோஜநர், தேஹயாத்ரையிலும் தங்கள் பாரதந்த்ர்யமே ஸ்வரூபமாயிருக்கிற ஏற்றத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு புகுந்தார்கள்; இதில், ப்ரயோஜநாந்தரபரர் புகுருகிறார்களாகையாலே, தங்கள்பக்கல் அங்ஙனிருப்பதோரேற்றங்காண விரகில்லாமையாலே, பகவத்ப்ரபாவத்தால் தங்களுக்குப்பிறந்த ஏற்றத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு புகுருகிறார்கள். ஐச்வர்யார்த்திகளும் ஸங்கதராகிறபோது (அ) "ஸாங்க

யத்தை விவரித்துக்கொண்டு, "பல்லாண்டு கூறுதுமே" என்கிற நிர்த்தாரணத்தைக் காட்டுகிறார், (கண்வளர்ந்தருளுகிறபோதை இத்யாதி). சாய்ந்தாற்போலே யிருப்பதொன்றாகையாலே என்று கூட்டுவது. (பரபாகத்தை) வர்ணோத்கர்ஷத்தை. ... ... (௯)

பத்தாம்பாட்டு (எங்காளித்யாதி). கீழிற்பாட்டில் அநந்யப்ரயோஜநர் பாசுரமென்றீர், அதுக்கும், இப்பாட்டு ப்ரயோஜநாந்தரபரர் பாசுரமாகைக்கும் ஸூசகம், ஏதென்ன; அருளிச்செய்கிறார், (கீழிற்பாட்டிலித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). தேஹயாத்ரையிலும் பாரதந்த்ர்யமே ஸ்வரூபமாகச்சொல்லுகையாலும், பகவத்ப்ரபாவத்தாலே தங்களுக்கு தாத்காலிகாதிசயம் வந்ததாகச் சொல்லுகையாலும், ஸூசகங்களுண்டு; ஆகையாலே, அநந்யப்ரயோஜநர் பாசுரம் அது, இது ப்ரயோஜநாந்தரபரர் பாசுரம் என்று கருத்து. (தேஹயாத்ரையிலும்)என்ற ஸமுச்சயம், ஆத்மயாத்ரையில் கிம்புநர்ந்யாயத்தை ஸூசிப்பிக்கிறது. மங்களாசாஸநம் பண்ணப்புகுந்தார்களாகையாலே அவர்களோடு திருப்பல்லாண்டுபாடினார் என்றுகூட்டுவது. (ப்ரயோஜநாந்தரபரர்) என்றதுக்குக் கேவலரென்றுகருத்து. (அங்ஙனிருப்பது)என்றது-பரதந்த்ரனாயிருப்பதென்றபடி. (புகுருகிறார்கள்) மங்களாசாஸநம் பண்ணப்புகுருகிறார்கள்; அவர்கள் பாசுரத்தாலே திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறாரென்று இங்கு கூட்டுவது. ப்ரயோஜநாந்தர பரராகில், பகவத்ப்ரபாவத்தைச் சொல்லவேணுமோவென்ன, (ஐச்வர்யார்த்திகளுமித்யாதி). ஐச்வர்யார்த்திகளைப்போலே ஸங்கதராகிற "தீயிற்பொலிகின்ற" என்ற

(க) அ. ‡ குண்டலிதாக்ஷரங்கள் அரும்பதத்துக்கு பாடமில்லை.

ழும் தந்தென்னை வெள்ளுயிராக்கவல்ல" என்று பகவத்ப்ரபாவத்தைச் சொல்லிக்கொண்டுவந்திறே புகுந்தது. அவன்றான் நானபேக்ஷித்த க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தைத் தந்துவைத்து என்னை சுத்தஸ்வபாவனாக்கினனென்று ஆஸ்சர்யப்பட்டான்; கைவல்யார்த்திகள், தங்கள் க்ஷுத்ரபுருஷார்த்த ஸம்பந்தம் யாவதாத்மபாவி விநாசகரமாகையாலே ஆஸ்ரயணவேளையிலே மீட்ட ஆஸ்சர்யத்தைக் கொண்டாடுகிறார்கள்.

மூ.—

எந்நாளெம்பெருமானுன்றனக்கடியோ மென்றெழுத்துப்பட்ட
அந்நாளே யடியோங்க ளடிக்குடில் வீடுபெற்றுய்ந்ததுகாண்
செந்நாள் தோற்றித் திருமதுரையுள் சிலை குனித் தைந்தலைய
பைந்நாகத்தலைப்பாய்ந்தவனே உன்னைப்பல்லாண்டு கூறுதுமே. (௧௦)

வ்யா.—(எந்நாள்) "அந்நாள்" என்னவமைந்திருக்க, "எந்நாள்" என்கிறது, வகுத்தசேஷிபக்கலிலே க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷித்தகாலமாயிருக்கச்செய்தேயும், (௧) "ஸுப்ரபாதா ச மே நிஸா-ஸுப்ரபாதா ச மே நிஸா" என்கிறபடியே மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகைக்கு யோக்யமாம்படி புகுந்தின திவஸமென்று அந்நாளைக்கொண்டாடுகிறார்கள். பகவத்ப்ரபாவந்தான், விஷயீகரித்த திவஸத்தையும் கொ

திலே சொல்லாதே, இப்பாட்டிலே இத்தைச்சொல்லி ஆஸ்சர்யப்பட வேண்டுகிறபடி யென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே). ஈஸ்வரன் தந்துவெள்ளுயிராக்கினனாகையாலே, அவனை முன்னிலையாகக்கண்ட வாஸனையாலே, அவன் வைலக்ஷண்யம் நெஞ்சில் பட்டு, அந்தப்பாட்டிலே கொண்டாடினார்கள் ஐஸ்வர்யார்த்திகள்; கேவலர் உபாஸநதசையில் அவனை முன்னிலையாகக் காணாமையாலே, ஆழ்வாராலே திருந்தி, அவனைக்கண்டு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிற இந்தப்பாட்டில் கொண்டாடினார்கள் என்றுகருத்து. (கொண்டாடுகிறார்கள்) என்ற அநந்தரம் இப்பாட்டில் என்று கூட்டுவது.

மேலே "அந்நாள்" என்று சொல்லியிருக்க, அது அமையாதோ, "எந்நாள்" என்று சொல்லுவானென்னென்கிற ஸங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (அந்நாளித்யாதி). எந்நாள் என்கிறதென்னென்னில் என்றுசேஷம். கொண்டாடுகிறார்களாகையாலே, "எந்நாள்" என்கிறது என்றுகூட்டுவது. வேணுமாகில் பகவானைக்கொண்டாடுகிறார்கள், நாளைக்கொண்டாடுவானென்னென்ன, (பகவதித்யாதி). இப்படி நாளைக்கொண்டாடினதுண்டோவென்ன, ராமக்ருஷ்ணாதிரூபேண அவதரித்தகாலத்தில் அதிஸய

(௧) வி-பு-௫-௧௭-௩.

ண்டாடும்படியாயிருக்குமிறே. அவதாரத்திலேற்றம் சொல்லுகிற வளவில்தஜ்ஜந்மதிவஸமென்று அந்நாளும் கொண்டாடப்பட்டதிறே.

ப்ரயோஜநாந்தரத்தை அபேக்ஷித்து வந்தவன், அது ஒழிந்து அநந்யப்ரயோஜந னுகைக்கு அடியென்னென்னில், (எம்பெருமான்) க்ஷுத்ரப்ரயோஜநத்தை அபேக்ஷித்து நிருபாதிக சேஷியான உன் பக்கலிலே வருகையாலே ஸ்வரூப ப்ராப்தமாய் வந்த சேஷத்வமே பலித்துவிட்டது, வருத்த சேஷியானுலும் அபேக்ஷிதங்களை யொழிய புருஷார்த்தாந்தரங்களைக் கொடுக்கும்போது, அர்த்தி பக்கலிலே ஒரு கைம்முதல் வேண்டாவோவென்னில், (உன்றனக்கடியோமென் றெழுத்துப்பட்ட) "அடியோம்" என்கிற அர்த்தத்துக்கு வாசகமான சப்தத்திலே எங்களுக்கு அந்வயமுண்டு; நெஞ்சிலின்றிக்கே யிருக்கி

த்தைச் சொல்லவந்து, அந்ததிவஸத்தை "ராமஜயந்தி" "க்ருஷ்ணஜயந்தி" "நரஸிம்ஹஜயந்தி" என்று ஶாஸ்த்ரங்களால் கொண்டாடப்பட்டதென்கிறார் (அவதாரத்திலித்யாதி).

"எம்பெருமான்" இத்யாதிக்கவதாரிகை (ப்ரயோஜநேத்யாதி). எம்பெருமானுகையாலே, உய்ந்ததுகாண் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (க்ஷுத்ரேத்யாதி). "அடியோங்கள்" இத்யாதிக்கவதாரிகை (வருத்தஇத்யாதி). (வருத்த) ப்ராப்தமான. (எழுத்து) வர்ணாத்மகமான ஶப்தம்; அதாவது-ப்ரணவமாதல், நமஶ்ஶப்தமாதல். (எழுத்துப்படுகை) உச்சரிக்கை. முந்தின அர்த்தத்திலே நோக்காக அருளிச்செய்கிறார் (அடியோமென்கிற இத்யாதி) (வாசகமானஶப்தம்) என்றது-ப்ரணவம்; இது "அடியோம்" என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகையாவது - "அடியோம்" என்கிறபதம் ப்ரதியோகிஸாபேக்ஷமாகையாலே அகாரார்த்தத்தையும், "ஸாவதாரணம்" என்கிற ந்யாயத்தாலே உகாரார்த்தத்தையும், இதுக்கு ப்ரவ்ருத்திநிமித்தம் தாஸ்யமாகையாலே சதுர்த்த்யர்த்தத்தையும், அஸ்மச்சப்த பர்யாயதயா ப்ரத்ய கர்த்தபோதகமாகையாலே மகாரார்த்தத்தையும், இதில் பஹுவசநத்தாலே அதில் ஜாத்யபிப்ராயத்வத்தையும் காட்டக்கடவதாயிருக்கை. வாசகமென்றது- ப்ரணவத்துக்கு ஜீவப்ராதாந்யம் சாப்தமாகையாலே. வேறொன்றை யபேக்ஷித்து, மற்றொன்றுக்கு வாசகஶப்தம் சொன்னுல்போருமோவென்ன, "உன்றனக்கு" என்றதிலே நோக்காக அருளிச்செய்கிறார் (நெஞ்சிலித்யாதி). கைவல்

னும் வாயிலுண்டான மாத்ரங்கொண்டு தரவல்ல சக்தியுண்டிறே உன
க்கு. அடிமைக்கு வாசகமான சப்தம் கைவல்யார்த்தியுடைய உபா
ஸநத்திலே யுண்டிறே. (க) "𑌓𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑌰𑌨𑍍𑌮𑌾𑌮𑌨𑍁𑌸𑍍𑌮𑌰𑌨𑍍 - ஓமித்யேகாக்ஷரம் ப்ரஹ்ம வ்யாஹரந் மாமநுஸ்மரந்" என்
னக்கடவதிறே. அதவா, ஆரேனும் பக்கலிலே ஏதேனுமொன்றை
வேண்டிச் செல்லிலும் நமஶ்ஶப்தப்ரயோகம் பண்ணக்கடவதாயிறே
யிருப்பது; அதுவும் ஆத்மயாதாத்ம்ய வாசகமிறே. அதுவே எங்கள்
பக்கல் கைம்முதலென்கிறார்கள். "எம்பெருமான்" என்கிற ப்ராப்தி
யாலும், "உன்றனக்கு" என்கிற சக்தியாலும், "எழுத்துப்பட்ட" என்
கிற சப்தமாத்ரத்தாலும் பலிக்கக்கண்டோ மென்கிறார்கள். "பட்ட"
என்கிறது - "முத்துப்பட்ட" என்கிறாப்போலே. "வாழாட்பட்டு"
என்கிறவிடத்திலே அர்த்தத்தினுடைய துர்லபத்வம் சொல்லிற்று
வாசக சப்தத்தினுடைய துர்லபத்வம் சொல்லுகிறது இங்கு. அஹங்
கார க்ரஸ்தமான ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே தாஸ்ய ப்ரகாசம் அலப்ய
லாப மானாற்போலே, பஹூஜல்பம்பண்ணிப் போருகிறவாய்வே

யார்த்திக்கு இந்த சப்தப்ரயோக ப்ரஸங்கமென்னென்ன, (அடிமைக்கித்
யாதி). எங்ஙனேயென்ன, (ஓமித்யாதி). இந்த ப்ரமாணம் ஐஶ்வர்யார்த்தி
விஷயமான அண்டக்குலத்திலும் எடுத்தருளினார், இங்குமெடுக்கையாலே
உபாஸநமாத்ரத்துக்கெல்லாம் இதுவேணுமென்று திருவுள்ளம். இரண்
டாம்அர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அதவா இத்யாதி). (நம:ப்ரயோகம்)
என்றது - நமஶ்ஶப்த ப்ரயோகமென்றபடி. ஆனால் இது "அடியோம்"
என்றதாமோவென்ன (அதுவுமித்யாதி). யாதாத்ம்யவாசகமாகையாலே
தத்வாசகத்வம் ஸித்தமென்று கருத்து. இந்தஅர்த்தத்திலும் ப்ரக்ருதஶங்
கைக்கு உத்தரங்காட்டுகிறார், (அதுவே எங்களித்யாதி). கீழ்ச்சொன்ன
அர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார் (எம்பெருமானித்யாதி). "கூழாட்பட்டு"
என்ற இடத்திற்போலே யாகாமைக்காக அருளிச்செய்கிறார் (பட்டவென்
கிற தித்யாதி). வேணுமாகில், இதில் அர்த்தாநுஷ்டாநம் துர்லபமாகை
யாலே இப்படிசொல்லலாம், ஸுலபமாக ஶப்தத்தை ப்ரயோகிக்கை
அருமையாமோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (வாழாளித்யாதி வாக்யத்வய
த்தாலே). (அர்த்தம்) என்றது - தாஸ்யம். கீழ்ச்சொன்ன சப்ததௌர்லப்
யத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக உபபாதிக்கிறார், (அஹங்காரேத்யாதி). "எந்

(க) கீ-அ-௧௩.

கைங்கர்யப்ரதனுண்டாகை அலப்ய லாபமிறே. (அந்நாள்) "எம்பெரு மான் உன்றனக்கடியோமென்று எழுத்துப்பட்டநாள், எந்நாள்-அந் நாள்" என்றந்வயம். "அந்நாளே" என்கிற அவதாரணத்தாலே - அ தொழிய எங்கள்பக்கல் ஆநுகூல்யலேசமுமில்லை யென்று கருத்து.

அந்தால்பெற்றதென்னென்ன; தாங்கள்பெற்ற ப்ரயோஜநபரம் பரைகளைச் சொல்லுகிறார்கள். (அடியோங்களித்யாதி) அடியோங்களா கப் பெற்றோம்; குடியும் அடிக்குடிலாகப்பெற்றது; வீட்டை லபிக் கப்பெற்றோம்; உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றோம். (அடியோங்கள்) என்கிறார் கள் - அஹங்காரக்ரஸ்தராய் ததநுகூலமான க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத் தை அபேக்ஷித்து உன் திருவடிகளிலே வந்து ஒதுங்கின நாங்கள், அதுபோய் தாஸ்யைகரஸராகப் பெற்றோம். (அடிக்குடில்) "குடில்" என்று க்ருஹம். அத்தாலே - க்ருஹஸ்த்தரான புத்ரபௌத்ராதிக ளும் அடியாராகப்பெற்றோம். (௧) "நல்லபதத்தால் மனைவாழ்வர்" என்னக்கடவதிறே. எழுத்துப்பட்டது தங்களளவிலேயாகில் புத்ர பௌத்ராதிகளளவில் ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தபடி யென்னென்னில்; முத்துப்பட்டதுறையைக் காவலிடுமவன் அசல்துறையையும் காவ

நாள்" என்றதுக்கு விசேஷ்யாகாங்க்ஷையில் "நாள்" என்கிறபதத்தை அத்யாஹரித்து, அந்வயம்காட்டுகிறார் (எம்பெருமானித்யாதி). (அதுவொ ழிய) - எம்பெருமானுக்கென்றெழுத்துப்பட்ட நாளொழிய.

மேலுக்கவதாரிகை (அத்தாலித்யாதி). அத்தாலென்றது - அந்நாளா லென்றபடி. பரம்பரைதன்னைக் காட்டுகிறார் (அடியோங்களாகஇத்யாதி). (குடியும்) க்ருஹமும். (அடிக்குடிலாக) என்றது - அடிமையுடைத்தான குடிலென்றபடி. (அடியோங்கள்) என்றது - நாங்களென்றபடி. இந்நாலு ப்ரயோஜநங்களையும் அவர்களுடைய ஹார்த்தாபிப்ராயாநுகுணமாக விவ ரிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, "அடியோங்களாகப் பெற்றோம்" என்றதுக்கு பூர்வதசாகதநமுகேந விவரணம், (அஹங்காரேத்யாதி). (க்ரு ஹஸ்த்தரான) க்ருஹத்திலிருக்கிற. "குடில்" என்றத்தாலே தத்ரத்யரை லக்ஷணயா சொல்லுகிறதென்று திருவுள்ளம். இதுக்கு ப்ரமாணம் (நல்ல இத்யாதி). (நல்லபதம்) அநுகூலதாம்பத்யம். இந்த ப்ரமாணத்தில் "கொண்டபெண்டிர்மக்கள்" என்ற பர்யந்தம் திருவுள்ளம். எழுத்துப் பட்டவர்களுடைய ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக ப்ரதிபந்தகத்தைப்போக்கி,

(௧) தி-வாய்-அ-௧௦-௧௧.

ஹிடுமாபோலே, ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளளவும் அஹங்கார மமகாரங்கள் புகுராதபடி விஷயீகரித்தானென்கை. இவர்கள் ஸங்கதராகிற பாட்டிலும், (க) "குடிகுடியாட் செய்கின்றோம்" என்றார்களிறே. சேஷிஸந்நிதியிலே சேஷபூதர் க்ருஹத்தை "குடில்வளைக்க" என்று சொல்லக்கடவதிறே. (வீடுபெற்று) வீட்டைலபித்து. அதாகிறது- அஹங்கார மமகார கார்யமான ஐஸ்வர்யகைவல்யங்களாகிற த்யாஜ்யங்களை விடப்பெற்று. ப்ராப்யஸித்தியோபாதி த்யாகஸித்தியும் ப்ராப்யாந்தர்க்கதமிறே. (உய்ந்ததுகாண்) தாஸ்யம் என்றும் உஜ்ஜீவநம் என்றும் பர்யாயம்போலே காணும். "உய்ந்ததுகாண்" என்று- அறியாதாரை அறிவிப்பாரைப்போலே சொல்லுகிற இதுக்குக் கருத்தென்னென்னில்; உபகரித்து விஸ்மரித்துப்போவது நீ; நீ பண்ணின உபகாரம் நாங்களுபதேசிக்கக் கேளாயென்கிறார்கள்.

(செங்கணித்யாதி) ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கைவிட்டு அநந்யப்ரயோஜநராணிகோளாகில் இனி க்ருத்யமென்னென்னில்; உனக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையே க்ருத்யமென்கிறார்கள்; விஷயமேதென்ன,

---

ஜ்ஞாநத்தை யுண்டாக்கிறனென்று பரிஹரிக்கிறார் (மூத்துப்பட்ட இத்யாதி). "அடிக்குடில்" என்றதுக்குச் சொன்ன அர்த்தத்திலே ஸம்வாதங் காட்டுகிறார் (இவர்கள்ஸங்கதரித்யாதி). மனையென்றதே *குடில் ஶப்தத்தாலே சொல்லுவானென்னென்ன, (ஶேஷிஇத்யாதி). (குடில்வளைக்க) என்றது, லோகவ்யவஹாரத்தைக் காட்டினபடி. வீடு-பரமபதமென்றால் மங்களாஶாஸநவேளையிலே சொல்லக்கூடாமையாலே, "வீடு" என்றத்தைவிடுகையாக விவரிக்கிறார், (அதாகிறதித்யாதி). இப்பாட்டு கேவலருடைய பாசுரமாயிருக்க, ஐஶ்வர்யகைவல்யங்களென்று கூட்டியருளிச் செய்தது, அத்தைவிட்டுப்பின்பும் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தாலே இதுக்குவர ப்ரஸக்தி யுண்டென்னுங்கருத்தாலே. அபிமதஸித்தியொழிய த்யாகஸித்தி பேறோவென்ன, (ப்ராப்யேத்யாதி). உஜ்ஜீவநமாவதேதென்ன, (தாஸ்யமென்றும் இத்யாதி). (பர்யாயம்) என்றது-விஶேஷ்யபர்யவஸாநவ்ருத்யா. ஸர்வஜ்ஞனுக்கு, "காண்" என்று, காட்டவேணுமோ என்கிறஶங்கையை அநுவதித்து, பரமோதாரனுகையாலே வேணுமென்று பரிஹரிக்கிறார், (உய்ந்ததித்யாதி).

உத்தரார்த்தத்துக் கெல்லாம் பாவம் (ப்ரயோஜநாந்தரேத்யாதி). "பாய்ந்தவனே" என்னுமளவுக்கும் அவதாரிகை (விஷயமேதென்ன) என்

(க) எ.

(செம்நாள்) அவதாரத்துக்கு ஏகாந்தமான நாளாகையாலே, அழகிய நாளென்கிறார்கள். (தோற்றி) அதீந்த்ரியமான விக்ரஹத்தை (௧) "ஸகலமநுஜ நயநவிஷயதாங்கத:- ஸகலமநுஜ நயநவிஷயதாங்கத:" என்கிறபடியே உகவாதார்கண்ணுக்கும் விஷயமாம்படி தோற்றுவித்து. (திருமதுரையுள்) அதுதானும் நிர்ப்பயமான அயோத்யையிலன்றிக்கே, சத்ருவான கம்ஸன் வர்த்திக்கிற ஊரிலே. (சிலைகுனித்து) அவ்வூரில் தங்கவொண்ணாமையாலே திருவாய்ப்பாடியிலேபோய் மறைய வளருகிற நீ, மறித்தும் அவ்வூரிலே புகுந்து கம்ஸனுடைய ஆயுதசாலையிலேபுக்கு வில்லை முறித்துப் பூசலைவிளைத்தாய். அநுகூலருடைய "என்வருகிறதோ" என்று வயிறுபிடிக்க வேண்டும்படியான தசையிலே கம்ஸனுக்கு மறம்பிறக்கும்படி சிலுகுபடுத்துவதே!.

(ஐந்தலையவித்யாதி) அதுகிடக்க,நிர்ப்பயமாய் வர்த்திக்கிற காலத்திலே பிறந்த ப்ரமாதமே போராதோ வயிறெரிகைக்கு என்கிறார்கள். (ஐந்தலைய பைந்நாகத்தலைப்பாய்ந்தவனே) கடிக்கைக்கு அஞ்சுவாயை

நூ. நாளுக்குச்செவ்வையேதென்ன, (அவதாரத்துக்கித்யாதி). "தோற்றி" என்றதுக்கு வாக்யம் (அதீந்த்ரியேத்யாதி). "மதுரை" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து (உகவாதார்கண்ணுக்கும்) என்றது. வ்யாவர்த்யகதந பூர்வகமாகத்தாத்பர்யம் (அதுதானுமித்யாதி). சிலை - வில். குனிக்கை - வளைக்கை;—அத்தாலே முறிக்கையைச் சொல்லுகிறதாய், கீழ்ப்பதத்தையும் சேர்த்துத் தாத்பர்யம் (அவ்வூரிலித்யாதி). (மறித்தும்) புநரபீத்யர்த்த:. (பூசல்விளைத்தாய்)என்றது-அர்த்தஸித்தம். (இவ்வபதாநத்தைச் சொன்னவர்களுடைய உட்கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அநுகூலரித்யாதி). (வயிறுபிடிக்க வேண்டும்படியான தசை) என்றது, ஒளித்து வளருகையாலே. (மறம்) கோபம். (சிலுகு படுத்துகை) சண்டையுண்டாக்குகை.

திருமதுரை கம்ஸனதாகையாலே, அங்கே அவதரித்ததும் பூசலைவிளைத்ததுந்தான் பயஹேதுவாயிற்று, பரிவாருள்ள திருவாய்ப்பாடியிலே தான் நிர்ப்பயமாக வளரப்பெற்றதோவென்று, "ஐந்தலைய" இத்யாதிக்குத்தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அது கிடக்கஇத்யாதி). இவ்வபதாநங்களை முன்பின்னாக அருளிச்செய்கையாலே, இவ்வர்த்தம் பலிதமென்று திருவுள்ளம். (நிர்ப்பயமாய்வர்த்திக்கிறகாலம்) என்றது- ஸ்ரீப்ருந்தாவநத்திலே திரிகிறகாலமென்றபடி. கம்ஸனில்லாத ஸ்தலமாகையாலே நிர்ப்பயமென்றது. காளியனை இங்கேவர்ணிக்கைக்குத் தாத்பர்யம். (கடிக்கைக்கித்

யுடைத்தாய், க்ரோதத்தாலே விஸ்த்ருதமான ப(ஷ்)ணத்தை யுடைத்தான ஸர்ப்பாஸ்யத்திலேயன்றோ புக்கது. (௧) "ఏకదాతు వినారామం కృష్ణో బృన్దావనం యయౌ - ஏகதாது விாராமம் க்ருஷ்ணோ ப்ருந்தாவநம் யயௌ" என்று - தமப்பன் ஒருநாள் பேரநிற்க பாம்பின்வாயிலே புகும்படியிறே தீம்பு. "க்ருஷ்ணாவதாரமென்றால், ஆழ்வார்களெல்லாரும் ஒக்கப்பரிவரா யிருப்பர்கள், இதுக்கடியென்?" என்று ஜீயர் பட்டரைக்கேட்க; "ராமாவதாரத்தில் பிள்ளைகள் தாங்கள் மிடுக்கராய், குணாதிகருமாய், பிதா சம்பராந்தகனுமாய், மந்த்ரிகள் வஸிஷ்டாதிகளுமாய், ஊர் அயோத்யையுமாய், காலம் நல்லகாலமுமாயிருக்கையாலே அங்குத்தைக்கு ஒரு பயமுமில்லை; இங்கு, வந்து பிறந்த இடம் சத்ருக்ருஹமாய், கம்ஸன் இடம்பார்த்துநலியும் துஷ்ப்ரக்ருதிகளை வரக்காட்டும் க்ரூரனுமாய், தமப்பன் இடையனுமாய், ஊர்இடைச்சேரியுமாய், பிள்ளைகள் தாங்கள் தீம்பருமாய், காலம் கலிகாலத்

யாதி). "பை" என்றது விஸ்தாரமும், படமுமாகையாலே, இரண்டையும் தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிறார் (விஸ்த்ருதமானபணத்தை) என்று. "பாய்ந்தவனே" என்று ஸம்போதிக்கிறவர்களுடைய உட்கருத்து, (ஏகதேத்யாதி). (தீம்பு) தௌஷ்ட்யம். முதற்பாட்டில், "மல்லாண்டதிண்டோள்" என்றும், ஏழாம்பாட்டில், "வாணனை யாயிரந்தோளும்" என்றும், இப்பாட்டிலும் க்ருஷ்ணாவதாரப்ரஸங்கம் வருகையாலே, மிகவு மிவ்விஷயத்தைப்பரிகைக்கு ஹேதுவைப் பலபடியாக ஆப்தஸம்வாதமுகேநதர்ஸிப்பிக்கிறார் (க்ருஷ்ணாவதாரமென்றாலித்யாதி). (ஆழ்வார்களெல்லாரும்) என்றது - (௨) "பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும்" என்று ஆழ்வாரும், (௩) "கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டவாயன்" என்று பாண்பெருமாளும், மற்றை திவ்யப்ரபந்தங்களில் ஆழ்வார்களும் எங்கும்கண்ணனையே விரும்புகையாலே, பட்டர்தாம் ராமாவதாரத்தில்மிகவும் பக்ஷபதித்திருக்குமவராகையாலே, "ஆழ்வார்கள் ராமபக்ஷபாதிகளென்றதில்லை" என்று ஜீயருக்குக் கருத்தாகக்கருதி, அவ்வவதாரத்துக்கு மிவ்வவதாரத்துக்குமுள்ள விசேஷங்களையும் அருளிச்செய்கிறார் (ராமாவதாரத்திலே யித்யாதி). (ராமாவதாரத்தில்)என்றது-ராமாவதாரம் பண்ணினபோதென்றபடி. (பிள்ளைகள்) என்றது - மேல் பிதாவென்று சக்ரவர்த்தியைச் சொல்லுகையாலே. (மந்த்ரிகள்) என்றது - வஸிஷ்டாதிகளும் கார்யவிசாரதக்ஷராகையாலே. (அயோத்யை) என்றதுக்கு யோகார்த்தத்திலே திருவுள்ளம். (அங்குத்

(௧) வி-பு-ரு-எ-௧. (௨) தி-வாய்-ரு-௧௦-௧. (௩) அமல-௧௦.

தோடு தோள்தீண்டியா யிருக்கையாலே என்வருகிறதோ! என்று பரிகைக்கு ஆழ்வார்களல்லதில்லைகாணும்" என்றருளிச்செய்தார். (உன்னைப் பல்லாண்டு கூறுதுமே) இப்படிப்பட்ட உன்னை அநுஸந்தித்தால் மங்களாசாஸந மொழியத் தரிக்க விரகுண்டோ வென்கிறார்கள். ... ... (௧௯)

அவ. — பதினோராம்பாட்டு. (அல்வழக்கித்யாதி) *அண்டக்குலத்திலே ஆஸ்ரீதராய், "நெய்யிடை" என்கிற பாட்டிலே ஸங்கதரான ஐஶ்வர்யார்த்திகள் பாசுரத்தாலே திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

மூ.—

அல்வழக்கொன்று மில்லாவணிகோட்டியர்கோ னபிமானதுங்கன்
செல்வனைப்போலத் திருமாலே நானுமுனக்குப் பழவடியேன்
நல்வகையால் நமோநாராயணாவென்று நாமம் பல பரவிப்
பல்வகையாலும் பவித்திரனே உன்னைப் பல்லாண்டு கூறுவனே. (௧௧)

வ்யா.— (அல்வழக்கொன்றுமில்லா) வழக்கல்லாதவை அநேகமிறே; தேஹத்தில் ஆத்மபுத்திபண்ணுகை வழக்கல்ல; *ப்ரக்ருதேः பரமான ஆத்மவஸ்துவை ஸ்வதந்த்ரமென்று அநுஸந்திக்கை வழக்கல்ல; தேவதாந்தரங்களில் பரத்வபுத்தி பண்ணுகை வழக்கல்ல; பக

ஷைக்கு) அவ்விஷயத்துக்கு. (இங்கு) க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே யென்றபடி. "உன்னை" என்றதுக்கும், "கூறுதுமே" என்கிற ஸ்வரத்துக்கும் வாஸனை (இப்படிப்பட்ட இத்யாதி). (இப்படிப்பட்ட) என்றது - இப்படிநிம்பனை என்றபடி. ... ... (௪௦)

பதினோராம்பாட்டு.(அல்வழக்கித்யாதி). "பழவடியேன்"என்கையாலே, இப்பாட்டு அநந்யப்ரயோஜநர் பாசுரமாயிருக்க, இன்று திருந்தின ஐஶ்வர்யார்த்தி பாசுரமாம்படி எங்ஙனேயென்கிற ஶங்கையைப் பரிஹரிக்கைக்காக ஸங்கதிமுகேந அவதாரிகை (அண்டக்குலத்திலே இத்யாதி). ஆழ்வாரக்ரமத்தால் பல்லாண்டுபாடுகை மற்றவரிடத்திலும் காண்கையாலே, இப்பாட்டு ஐஶ்வர்யார்த்தி பாசுரமென்னத்தட்டில்லை. "பழவடியேன்" என்கிறதும் இதுக்கநுகூலமாகச் சொல்லவேணுமென்று கருத்து.

"ஒன்றுமில்லா" என்கைக்கு, அநேகமுண்டோவென்ன, (வழக்கல்லாதவை இத்யாதி). இத்தை உபபாதிக்கிறார் (தேஹத்தில் என்று தொடங்கி ஆறுவாக்யத்தாலே). வழக்காவது - ந்யாயம். இவையெல்லாம் அல்லாத வழக்காலும்;வழக்கொன் றுண்டாகவேணுமே இவருக்கென்ன; "கோன்"

வத்பஜநத்துக்கு ப(ஃ)லம் ப்ரயோஜநாந்தர மென்றிருக்கை வழக்கல்ல; அநந்யப்ரயோஜநனாலும் உபாயாந்தர ஸாத்யமென்றிருக்கை வழக்கல்ல; பகவதநுபவத்தை "மமேத(ம்)" என்றிருக்கைவழக்கல்ல; இனி, வழக்காவது-சேஷிக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகை என்றே இவரிருப்பது. (அணிகோட்டியர்கோன்) இவையொன்று மின்றிக்கே, "அத்தலைக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுமதொன்றுமே வழக்கு" என்றிருக்கும் அவ்வூரிலுள்ளா ரிருப்பது. இதுக்கடி இவர் என்று தங்களுக்கு நிர்வாஹகராக வாய்த்து நினைத்திருப்பது. "அணி" என்று-ஆபரணமாய், ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான ஊரென்கை.

(அபிமாநதுங்கன்) அபிமாநம் சேஷத்வ விரோதியாயிருக்க, அத்தால் மிக்கிருப்பரென்பானென்னென்னில்; கர்மத்தால்வந்த அபிமாநமாய்த்து த்யாஜ்யம்; "தா(ஸோ)ஸோஹம்" என்கிற வைஷ்ணவாபிமாநம் உபாதேயமாகையாலே அத்தால் பூர்ணராயிருப்பரென்கிறது. அதாகிறது - உகந்தருளின நிலங்களிலுண்டான குறைவு நிறைவுகளும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய தேஹயாத்ரையில் குறைவு நிறைவுகளும் தம்மதாயிருக்கை. "செல்வன்" என்று - ஸ்வரூபப்ராப்தமான ஐஸ்வர்யத்தால் குறைவற்றவனென்கை. அதாகிறது - ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்களால் குறைவற்றிருப்பரென்கையும், (க) "லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மி ஸம்பந்ந:-லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மி ஸம்பந்ந:" என்கிறபடியே (உ) "[illegible]

என்ற பதத்துக்கு விசேஷணமாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (இவர் இத்யாதி). (இவர்) என்றது - செல்வநம்பியை. கோட்டியர் - திருக்கோட்டியூரில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். கோன் பததாத்பர்யம் (இவை இத்யாதி). (இவர்) செல்வநம்பி இன்னதுக்கணியென்று சொல்லவேணுமே, அத்தையருளிச் செய்கிறார் (அணி இத்யாதி).

"துங்கன்" ச்ரேஷ்டன். அபிமாநசப்தம் ஸாமாந்யசப்தமாகையாலே, விசேஷபர்யவஸாநம் பண்ணுவதாக நினைத்து விசேஷ[illegible]யை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (அபிமாநமித்யாதி வாக்யத்தாலே). வைஷ்ணவாபிமாநந்தான் ‡ வைஷ்ணவாபிமாநமென்றும், வைஷ்ணவ விஷயாபிமாநமென்றும் த்விவிதமாக்கிப் பரிஹரிக்கிறார் ([illegible] இத்யாதி). "செல்வன்" என்று - தநவான். இத்தையும் விசதமாக [illegible]கிறார் (செல்வனென்றித்யாதி). இத்தையும் த்விவிதமாக விவரிக்கிறார் ([illegible] என்கிறதித்யாதி). "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" என்றது செல்வ[illegible]

(க) ரா-பா-௧௮-௨௮. (உ) ரா-அயோ-௩௧-௨௫. ‡ வைஷ்ணவ இத்யபிப்ராய:.

ஸர்வம் ... அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" என்றிருக்கையும். (போல)
(ந) "... - உபமாநமேருவாணும் ஸாதுநாம்" என்கிறபடியே ஸாத்விகர்க்கு உபமாநபூமியாயிருக்குமவர். இவரை த்ருஷ்டாந்தமாக்கிக்கொண்டு, "பழவடியேன்" என்று, முன்பு ஐஸ்வர்யார்த்தியாய் நின்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவன் சொல்லுகை அநுபபந்நமன்றோ வென்னில்; கர்மத்தால் வந்த அஹங்காரம் போலல் தாஸ்யம் ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸத்தாப்ரயுக்தமாகையாலே சொல்லுகிறார்கள். அதவா, நைஸர்க்கிகமான ஜ்ஞாநமுடையார்க்கும் நின்றுபோயிக்குமவனுக்கும் வாசியறாதே விஷயீகரிக்கும் ஈஸ்வரா பிப்ராயத்தாலே சொல்லவுமாம்.

(திருமாலே) "இவ்வாத்மவஸ்து ஒருமிதுநசேஷம்" என்று சேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்தியைச் சொல்லுகிறார்கள். இத்தால் – மாதா பிதாக்கள் சேஷத்வமும் ... தாந்தர சேஷத்வமும் கர்மோபாதிகமென்னை ... தேவரும் ... திருக்குப் பிராட்டி நிரூபகபூதையா யிருக்கிறுப் ... ல, எங்களுக்கு ... யம் ... நிரூபக மென்கிறார்கள் என்றுமாம்.
...) ... யோ ... ந்தர பா... தயாலே ... நாதிகாலம் ... ந்யார்

... இ ... கரிக்கப்பெறுகிறோமென்று கண்டுகொள்வது. இவர் த்ருஷ்டாந்திகரிக்கைக்குத்தக்கபடி யிருப்பரோவென்ன; ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானைப்போலே ஸர்வோபமாநபூமியாயிருப்பரென்கிறார் (உபமாநமித்யாதி). இப்பாட்டுக்கு அவதாரிகையிலே "ஐஸ்வர்யார்த்திகள் பாசுரத்தாலே" என்றுநின்றீர்; இப்படிப்பட்ட செல்வநம்பியை த்ருஷ்டாந்தமாகச்சொல்லுகிறதும், மேலே "பழவடியேன்"என்கிறதும் சேராதேயென்கிற ஶங்கையை அநுவதித்து, ஸத்தாநிபந்தநமாகவும், பகவதபிப்ராயத்தாலே யென்றும் பரிஹரிக்கிறார் (இவரை இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). (கர்மத்தால்) இத்யாதிக்குக்கருத்து – ப்ரதிபந்தகமான அஹங்காரம்போலல் அநாதிஸித்தமான அடிமை ப்ரகா...க்கைகயாலே சொல்லுகிறார்களென்று. (நைஸர்க்கிகமான) ஸ்வாபாவிகமான.

"பழவடியேன்" என்றதைத்தடாகஷித்து, "திருமாலே" என்றதுக்கு பாவம் (இவ்வாத்மவஸ்து இத்யாதி). பலிதம் (இத்தாலித்யாதி). இப்பதப்ரயோகம் த்ருஷ்டாந்தார்த்தமுமாமென்கிறார் (அதவா இத்யாதி).

'நாணும்' என்றதுக்கு ஸ்வார்த்தபாவம் (ப்ரயோஜநேத்யாதி). (அம்

(க) வி-பு-க-கரு-கருள.

ஹுறைய்ட்போர்த்தானும். சேஷிபக்கலிலே ப்ரயோஜநாந்தரத்தை அபேக்ஷிக்கையாவது-பதிவ்ரதை பர்த்தாவின் பக்கலிலே வ்யபிசாரத்தை அபேக்ஷிக்குமோபாதியிறே. (உனக்குப் பழவடியேன்) உனக்கு சேஷித்வம் அநாதியானவோபாதி எனக்கும் சேஷத்வம் அநாதியென்கை. (உனக்கு) ப்ரயோஜநாந்தரத்தை அபேக்ஷித்துத் திருவடிகளிலே கிட்டினதுவே ஹேதுவாக அநந்யப்ரயோஜநனுக்கவல்ல உனக்கு.

இந்த ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் எவ்வழியாலே பிறந்ததென்னில்; ஸகல வேதாந்ததாத்பர்யமான மந்த்ர ரஹஸ்யத்தாலே பிறந்ததென்கிறார் மேல். (நல்வகையால் நமோநாராயணாவென்று) நாராயணனுக்கே உரியேன், எனக்குரியேனல்லேனென்கை. (நல்வகையால்) முன்பு அர்த்தவிதுரமாக ஜபஹோமாதிமுகத்தாலே பிறந்த அந்வயமுடையத் தீவகையென்றிருக்கிறார்கள்; இதுதான் ஸர்வார்த்த ஸாதகமிறே, (க) "నమో నారాయణాయేతి మన్త్రస్సర్వార్థసాధకః - நமோநாராயணாயேதி மந்த்ரஸ்ஸர்வார்த்தஸாதக:" என்னக்கடவதிறே. (நாமம் பலபரவி) இவர் இவர்களை யழைக்கிறபோது, (உ) "அடிதொழுதாயிரநாமம் சொல்லி" என்றாரிறே; அத்தையிறே இவர்களும் சொல்லுகிறது. (பரவி) அக்ரமமாகச்சொல்லி. ஸாதநமானபோதிறே க்ரமாபேக்ஷையுள்

யார்ஹுறைய்) என்றது - நான் எனக்குறுப்பாய் என்றபடி. ஈஸ்வரன் பக்கலிலேயன்றோ ப்ரயோஜநத்தை அபேக்ஷித்தது, இது அநார்ஹமாகையாமோவென்ன (சேஷிபக்கலிலே இத்யாதி). "உனக்குப்பழவடியேன்" என்றதுக்கு இரண்டுதாத்பர்யம், ஸ்வரூபப்ரயுக்த தாஸ்யமாதல், குணக்ருத தாஸ்யமாதல் உடையவனென்று. முந்தினது (உனக்கித்யாதி). இரண்டாவது (ப்ரயோஜநாந்தரேத்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (இந்த ஸ்வரூபேத்யாதி). "நாராயணா" என்றதுக்கர்த்தம் (நாராயணனுக்கே) என்றது. நமஸ்ஸப்தார்த்தம் (எனக்குரியேனல்லேன் என்றது. "நல்வகை" என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் (முன் - இத்யாதி). (அர்த்தவிதுரமாக) அர்த்தஜ்ஞாந ரஹிதமாக. (அந்வயம்) ஸம்பந்தம். (தீவகை) - துஷ்ப்ரகாரம். மந்த்ரம் மோக்ஷஸாதநமன்றோ; ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்கும் ஸாதநமோவென்ன (இதுதான் இத்யாதி). இதுக்கு ப்ரமாணம் (நம இத்யாதி). இதில் ஐஸ்வர்யார்த்திகளென்கிறதை மூதலிக்கிறார் (இவரிவர்களை இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே). வ்யாவர்த்த்யம் (ஸாதநம்

(க) ப்ரஹ்மபு-நிஸ-உச. (உ) ஷ.

ளது. முன்பு "மமே(ஜ)தம்" என்றிருந்தவர்களுக்கு மங்களாசாஸந யோக்யராம்படி புகுர நிற்கைக்கு இசைவே வேண்டுவது.

(பல்வகையாலும் பவித்திரனே) ப்ரயோஜநாந்தர பரனுன அசுத்தியைப்போக்கி, அதுக்கடியான அஹங்கார மமகாரங்களாகிற அசுத்தியைப்போக்கி, சேஷத்வந் தன்னிலும், பரார்த்த சேஷத்வமென்ன, கேவலார்த்த சேஷத்வமென்ன, இவ்வோ அசுத்தியைப் போக்கி புகுர நிறுத்தினவனே! ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளைப் பார்த்தாலும் பாவநனென்னவுமாம். (உன்னைப் பல்லாண்டுகூறுவனே) ஸௌந்தர்யாதி குணயுக்தனான உன்னை மங்களாசாஸநம் பண்ணுகின்றேன். ஏகவசநத்தாலே - கீழ்ச்சொன்ன புருஷார்த்திகள் மூவர் முகத்தாலும் தாமே திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறுரென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. ஐஶ்வர்யார்த்தி ஸங்கதனாகிற வளவிலும் ஏகவசநமாகையாலே இங்கும் அதுவேயாகிறதென்னவுமாம். ... ... (௧௧)

இத்யாதி). க்ரமாபேக்ஷை வேண்டாமையாலே பவித்ரத்தை யருளிச்செய்கிறார் (முன்பு இத்யாதி). இசைவே வேண்டுவது, வேறொரு நியதி வேண்டாவென்று கருத்து.

"நாமம்பலபரவி" என்றத்தையும், "நமோநாராயணு" என்றத்தையும், "உனக்குப்பழவடியேன்" என்றத்தையும் கடாக்ஷித்து, "பல்வகையாலும்பவித்திரனே" என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் (ப்ரயோஜநாந்தரபரனுன இத்யாதி). பல்வகைக்கு அர்த்தாந்தரம் (ஸ்வரூபேத்யாதி). "பவித்திரனே" என்று ஸம்போதித்திருக்கச்செய்தேயும், "உன்னை" என்று விசேஷித்ததுக்கு ப்ரயத்தப்ரவர்த்தக ஸௌந்தர்யாதிவைஶிஷ்ட்யம் தோன்ற அர்த்தமருளிச்செய்கிறார்(ஸௌந்தர்யேத்யாதி). ஐஶ்வர்யார்த்திகளோடேகூடாகையாலே "கூறுவன்" என்கிற ஏகவசநம் சேரும்படி எங்ஙனேயென்ன, இரண்டுவகையாக வருளிச்செய்கிறார் (ஏகவசநத்தாலே யித்யாதி). ஆழ்வார்தம்மிடத்தில் ஐஶ்வர்யார்த்தித்வத்தை ஆரோபித்து, தாமே மங்களாஶாஸநம் பண்ணுகிறுராகையாலே, இவ்வேகவசநம் ஆழ்வாரையே சொல்லுகிறது; இத்தால், கீழ் இருவரும் மங்களாஶாஸநம் பண்ணுகிற பாட்டுக்களில் அநந்யப்ரயோஜநத்வம் தமக்கிருக்கையாலே தத்பஜநத்வமாத்ரத்தையும், கைவல்யார்த்தித்வத்தையும், தத்பஜநத்வத்தையும், ஆரோபித்துக்கொண்டு, தாமே மங்களாஶாஸநம் பண்ணுகிறுரென்று கொள்ளவேணும். இவ்வுத்தமபுருஷைகவசநபஹுவசநங்களாலே யென்று ப்ரதமத்துக்குக்கருத்து.

அவ.—நிகமப் (பல்லாண்டென்றித்யாதி) இப்ப்ரபந்தத்தை அதிகரித்தார்க்கு ப(ஃ)லஞ்சொல்லுகிறதாய், ப்ரேமபரவசராய்க்கொண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார். அநந்யப்ரயோஜநர்க்கும் தம்மோபாதி பகவத்ப்ரத்யாஸத்தி யுண்டாகையாலே அவர்களையழைத்தார்; ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களைப்பற்றி ஆஸ்ரயித்தவர்களும் பகவத்ப்ரபாவத்தாலே மங்களாசாஸநத்துக்காளாவரென்று அவர்களையழைத்தார்; அவ்வளவுமில்லாத ஸம்ஸாரிகளும் தம்முடைய பாசுரத்திலே இழியவே 'யாவதாத்மபாவி மங்களாசாஸநபரராவர்களென்று இப்ப்ரபந்தத்தின் வைபவத்தையருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—

பல்லாண்டென்று பவித்திரனைப் பரமேட்டியைச் சார்ங்கமென்னும்
வில்லாண்டான்றன்னை வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன் விரும்பியசொல்
நல்லாண்டென்று நவின்றுரைப்பார் நமோநாராயணாயவென்று
பல்லாண்டும் பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டே.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

வ்யா.—(பவித்திரனை) ஔருபாதிகமல்லாதே ஸ்வதஸ்ஸுத்த

அரு.—பன்னிரண்டாம்பாட்டு. (பல்லாண்டென்றித்யாதி). இவ்வாழ்வார் தாம் மங்களாஸாஸநமொழியச் செல்லாதவராகையாலே, ப(ஃ)லகதநமுகேந மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறாரென்று அவதாரிகை (இப்ப்ரபந்தத்தை இத்யாதி). (சொல்லுகிறதாய்)என்றது-சொல்லுகிறாராய் என்றபடி. "சூழ்ந்திருந்தேத்துவர்" என்கையாலே "மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறார்"என்கிறார். அதாவது -"ஏத்துவர்"என்றது - ஏத்தக்கடவர்கள் என்றாய், பகவத்விஷயத்தில் மங்களாஸாஸநபரரை ப்ரார்த்திக்கையாலே, இப்பாட்டிலும் மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறாரென்றபடி. அநந்யப்ரயோஜநரையும், ப்ரயோஜநாந்தரபரரையும் அழைத்தவோபாதி ஸம்ஸாரிகளையும் அழைத்துத்திருத்தாதே தலைக்கட்டக்கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அநந்யேத்யாதி). (அவ்வளவும்) அம்மாத்ரமும். அதாவது-ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்காகவாகிலும் பகவத்ப்ரஸாத விஷயீக்ருதராகை. இவ்விடத்தில், (க)"முதற்சொன்ன மூவரும் நிக்ரஹத்துக்கிலக்கு; மற்றை இருவரும் அநுக்ரஹத்துக்கிலக்கு" என்கிற ஸ்ரீவசநபூஷணவாக்யம் அநுஸந்தேயம். ஆக ஸம்ஸாரிகளும் இப்ப்ரபந்தத்தில் இழிந்தார்களாகில் திருந்தக்கடவர்களென்றுகருத்து.

"பவித்திரனை"என்று இத்தை நிரூபகமாகச்சொல்லுகையாலே ஸ்வாபாவிகபவித்ரனென்று அருளிச்செய்கிறார் (ஔருபாதிகமல் இத்யாதி).

(க) ஸ்ரீவசநபூஷணம்.

னைவினை. (௧) "శాశ్వతం శివమ్ - ஶாஶ்வதம்ஶிவம்" என்னக்கடவதிறே. இத்தால்-அசு(த்)தி பதார்த்த ஸம்யோகத்தாலே தத்கததோஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாகையும், ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே அசுத்தன் சுத்தனாகையுமாகிற பரமபாவநத்வம் சொல்லுகிறது. அதாகிறது - சேதநாசேதநங்களில் வ்யாபித்தாலும் தத்கததோஷம் ஸ்பர்சியாதொழிகையும், நிர்தோஷகனாக நித்யஸம்ஸாரியை நித்யஸூரிகளோடே ஒரு கோவையாக்குகையும். (பரமேட்டியை) பரமே ஸ்தாநே ஸ்திதனானவனை.

(சார்ங்கமென்னுமித்யாதி) இது மஹிஷீ பூஷண ஆயுத பரிஜநங்களுக்கு முபலக்ஷணம். அங்குள்ளாரையிட்டுத் தன்னை நிரூபிக்கவேண்டும்படியிறே அவர்களுக்குத் தன்னோடுண்டான ப்ரத்யாஸத்தி. (சார்ங்கமென்னும் வில்லாண்டான்றன்னை) சார்ங்கமென்னும் வில்லென்றேபாய்த்து அதுக்கு ப்ரஸித்தி; மத்தகஜத்தை யாளுமவனென்னுமாபோலே, அத்தையாளுமவனென்றாய்த்து இவனுக்கேற்றம். (௨) "ఆలిఖన్నివ చాకాశ మవష్టభ్య మహద్ధనుః - ஆலிகந்நிவாகாஶ மவஷ்டப்ய

இதுக்குப்ரமாணம் (சாஶ்வத மித்யாதி). (௩) "యో వశ్శివతమో రసః - யோவஶ்ஶிவதமோ ரஸ:" என்றும் (௪) "యచ్ఛౌచ నిస్సృత సరిత్ప్రవరోదకేన తీర్థేన మూర్ధ్న్యధికృతేన శివశ్శివోऽభూత్ - யச்சௌசநிஸ்ஸ்ருதஸரித் ப்ரவரோதகேந தீர்த்தேந மூர்த்ந்யதிக்ருதேந ஶிவஶ்ஶிவோபூத்" என்றும் சொல்லுகையாலே, பாவநத்வம்ஶிவத்வமென்று திருவுள்ளம். "అక్షరమ్, అచ్యుతమ్ - அக்ஷரம், அச்யுதம்" என்று விஶேஷ்யநித்யத்வம் சொல்லுகையாலே, ஶாஶ்வதத்வம் ஶிவத்வரூபவிஶேஷணத்திலேயென்றுகருத்து. "ஸ்வதஶ்ஶுத்தன்" என்றதால் பலிதம் (இத்தால் இத்யாதி). விவரணம் (அதாகிற இத்யாதி). (கோவை) சேர்த்தி.

மற்றொருவரையும் ஆளவில்லையோ? "சார்ங்கமென்னும் வில்லாண்டான்" என்கிறதென்னென்ன, (இது மஹிஷீ இத்யாதி). ஆனால் இவர்களையிட்டு அறியும்படி அப்ரஸித்தனோவென்ன; (அங்குள்ளாரை இத்யாதி). ஆனால் "சார்ங்கவில்லாண்டான்" என்றால் போராதோ, "என்னும்" என்பானென்னென்ன; (சார்ங்கமென்னும் இத்யாதி). வில்லுடையவன் என்றதே "ஆண்டான்" என்பானென்னென்ன, (மத்தகஜத்தை இத்யாதி). இப்படிசொல்லுகைக்குப் பெருமையென்னென்ன; ப்ரமாணம் (ஆலிகந்த

---

(௧) [illegible]-ஸ-ஹி- (௨) ரா-யு-௩00-௧௨. (௩) யஜு- (௪) பாகவத-

மஹத்தநு:" என்னக்கடவதிறே. இத்தால் - "மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ணா" என்கிற விடத்திலே பவித்ரதையை நினைத்து, "பாதமேட்டிமை" இத்யாதியாலே இரண்டாம்பாட்டிற்சொன்ன நித்ய விபூதியோகத்தை நினைக்கிறது.

மித்யாதி). உபக்ரமோபஸம்ஹாரங்களொத்திருக்க வேண்டுகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (இத்தால் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே). (இத்தால்) என்றது-அஸுசிபதார்த்தஸம்யோகத்தால் ஜநிததோஷாஸம்ஸ்ப்ருஷ்டதையும், நிர்ஹேதுகமாக நித்யஸம்ஸாரியை நித்யஸூரியாக்குகையையும் ஆகிறஇத்தால்என்றபடி. "மல்லாண்டதிண்டோள்" என்கிறஇத்தை ஸர்வ விரோதிநிவ்ருத்திக்கு முபலக்ஷணமாக்கி, இத்தாலே நித்யஸம்ஸாரியை நித்யஸூரியாக்குகிற பவித்ரதையைச் சொல்லுகிறதென்றும், "மணிவண்ணா" என்கிற இத்தை மணிபோன்ற ஸ்வபாவனென்றுக்கி, மணிக்கு அஸுசி பதார்த்தஸ்பர்ஸத்தாலே தோஷம் வாராமையாலே, தாத்ருஸஸ்வபாவத்தாலே வந்தபவித்ரதையைச் சொல்லுகிறதென்றும் விவக்ஷித்து உபக்ரமோபஸம்ஹாரைகரூப்யம் சொல்லுகிறாரென்று கண்டுகொள்வது. (க) "மாவாய்பிளந்து" (உ) "மல்லரைக் கொன்ற" (௩) "மதுஸூதன்" இத்யாதி பதப்ரயோகங்களுக் கெல்லாம் ஸ்வவிரோதி நிவ்ருத்திபரமாக வ்யாக்யாநங்களில் உண்டாகையாலே, இங்கும் "மல்லாண்ட" என்றதுக்கு இப்படி விவக்ஷிதமென்னக் குறையில்லை. "மணி" என்று கருடப் பச்சைக்கும் உபலக்ஷணமாய், அது ஸ்வதோநிர்துஷ்டமுமாய், ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே அந்யத்ர ஸர்ப்பாதிவிஷஹரமுமாயிருக்கையாலே, உபயவித பவித்ரதையும் விவக்ஷிதையாகயோஜிக்கவுமாம். இவ்வர்த்தம் ப்ரதமகாதா வ்யாக்யாநத்தில் அருளிச்செய்யாதிருந்தாலும், இங்கு இப்படி யருளிச் செய்கையாலே அங்குவிவக்ஷிதமென்று கொள்ளவேணும்; இப்படிகொள் ளுகைக்கு ஸூசகம், ப்ரதமாவதாரிகையிலே "ஸௌந்தர்யாதி" என்று ஆதிஸப்தப்ரயோகம் பண்ணியிருக்குமது. இதிலே இந்த பவித்ரதையும் அந்தர்ப்பூதமென்றுகண்டுகொள்வது. "இடத்திலே" என்ற அநந்தரம்சொன்ன என்று ஸேஷம். இரண்டாம்பாட்டின் அவதாரிகையிலே "உபய விபூதியோகத்தைச் சொல்லுகிறது" என்றிருந்ததேயாகிலும், இங்கே நித்ய விபூதியோகத்தைச் சொன்னது ஸதேபஞ்சாஸந்யாயத்தாலே யென்று கொள்ளவேணும்.

(க) தி-வாய்-உ-க-க0. (உ) (௩)

(வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன் - பல்லாண்டென்று - விரும்பிய சொல்) இப்போது, பகவத்ப்ராப்திகாமர், ப்ரயோஜநாந்தரபரர் என்று அடைவடைவே வந்து நின்றாரில்லையிறே; அவ்வவருடைய பாசுரங்களாலே தாமே யருளிச்செய்தாரென்னுமிடம் தோற்றுகிறதிறே, தம்முடைய வார்த்தையாகத் தாம் தலைக்கட்டுகையாலே. அவர்கள் பாசுரமாக அங்குச்சொல்லிற்று; ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் பகவத்ப்ரபாவத்தாலே மங்களாஶாஸநம் பண்ணுகைக்கு யோக்யதையுண்டென்னு மிவ்வர்த்தத்தினுடைய ஸ்தைர்யத்துக்காகவும் மங்களாசாஸநத்தில் தமக்குண்டான ஆதராதிசயம் தோற்றுகைக்காகவும். (வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன்) அவ்வூரில் பிறப்பாலே யாய்த்து பகவத்ப்ரத்யாஸத்தி; பகவத்ப்ரத்யாஸத்தியாலேயாய்த்து மங்களாசாஸந யோக்யமான ப்ரேமாதிசயம். "விட்டுசித்தன்" என்கிற திருநாமமுண்டாய்த்து - ஆழ்வார் விடிலும் தான்விடமாட்டாதே தன்பேறாக இவர் திருவுள்ளத்தைவிடமாட்டாமையாலே. (க) "விட்டுசித்தன் மனத்தே கோயில்கொண்ட கோவலன்" என்னக்கடவதிறே.

அந்வயித்து ப்ரதீகம் (வில்லிபுத்தூர் இத்யாதி). முதலிரண்டுபாட்டாலே தாம் மங்களாஶாஸநம் பண்ணுகிறதாகவும், மேல் ஒன்பதுபாட்டாலும்தாம் சிலரையழைக்கிறதாகவும், அவர்கள் ஸங்கதராகிறதாகவும்அவர்களோடே மங்களாஶாஸநம் பண்ணுகிறதாகவுமாய்ச் செல்லாநின்றதே, இங்கே, இவர் சொல்லாக நிகமிக்கக்கூடுமோவென்ன, (இப்போது இத்யாதி). (இப்போது) என்றது - ஆனைமேலே திருவீதி வலம்வருகிற போது என்றபடி. (அடைவடைவே வந்து நின்றாரில்லையிறே) என்றது- உக்திப்ரத்யுக்தி முகத்தாலேவந்து இவர்முன்னேநின்றாரில்லையென்றபடி. இதுக்கு நியாமகம் (அவ்வவர் இத்யாதி). ஆனால் கீழ் அப்படி அழைக்கிறதாகவும் வந்ததாகவும் சொன்னது எத்தாலேயென்ன; (அவர்கள் பாசுரம்இத்யாதி). (தோற்றுகைக்காகவும்) என்றது-நமக்கெல்லார்க்கும் தோற்றுகைக்காகவுமென்றபடி. "வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன் விரும்பிய" என்ற ஸமபிவ்யாஹார தாத்பர்யம் (அவ்வூரிலித்யாதி வாக்யத்வயமும்). விஷ்ணோ: சித்தே யஸ்யஸ: என்று விக்ரஹமாக்கித் தாத்பர்யம் (விட்டு சித்தனித்யாதி). (திருவுள்ளத்தைவிடமாட்டாமையாலே) என்றது-திருவுள்ளத்திலிருக்கையாலே என்றபடி. இதுக்கு ப்ரமாணம் (விட்டுசித்தனித்யாதி).

(க) பெரி-திரு-௫-௪-௧௧.

(நல்லாண்டென்று) இப்பாசுரம் சொல்லுகைக்கு ஏகாந்தமான காலமென்று காலத்தைக்கொண்டாடி. (௧) "అద్య మే సఫలం జన్మ- அத்யமே ஸபலம் ஜந்ம" என்னக்கடவதிறே. கண்டதனைய "மமேதம்" என்று போந்த அநாதிகாலம்போலன்றிக்கே பகவத்ஸம்ருத்திக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணக்கடவதாம்படி வந்ததொருகாலம் சேதநனுக்கு ஸுதுர்லபமிறே. (நவின்றுரைப்பார்) நவிலுகை - பயிலுகை; இடைவிடாதேயுரைக்கை.

(நமோநாராயணாயவென்று) அநாதிகாலம் "மமேதம்" என்றதைத் தவிருகையும், "தவேதம்" என்கையும். இத்தால் - மங்களாசாஸநயோக்யதை சொல்லுகிறது. (பல்லாண்டும்) காலமெல்லாம். யாவதாத்மபாவியென்கிறது. காலக்ருதபரிணாமமில்லாத தேசத்தில் ஆண்டையிட்டுச் சொல்லுகிறது - அந்தபரிணாமமுள்ள தேசத்தில் வர்த்திக்கிறவராகையாலே. (பரமாத்மனை) தனக்கு மேலின்றிக்கே, தன்னை யொழிந்தாரடங்க ஸ்வாதீநமாம்படி யிருக்கிறவனை. இத்தால் அமங்களங்களுக்கு அவகாசமின்றிக்கே யிருக்கையாலே, ஒருவனுடைய மங்களாசாஸநத்தால் ஓரேற்றமுண்டாக வேண்டாதேயிருக்குமவனை.

(சூழ்ந்திருந்தேத்துவர்) (௨) "నమః పురస్తాదథ పృష్ఠతస్తే నమోస్తు తే-

---

(இப்பாசுரம்) என்றது-இப்ப்ரபந்தமென்றபடி. காலத்தைக்கொண்டாடினபேருண்டோவென்ன (அத்யேத்யாதி). இப்படி கொண்டாடுகைக்கு உபபத்தியருளிச்செய்கிறார் (கண்ட இத்யாதி).

நமஶ்ஶப்தார்த்தம் (அநாதிகாலம் மமேதமென்றதைத் தவிருகையும்) என்றது. "நாராயணாய" என்றதுக்கர்த்தம் (தவேதமென்கையும்) என்றது. உபயத்தாலும்பலிதம் (இத்தாலித்யாதி). விவரணம் (யாவதித்யாதி). (பரமேட்டியை) என்றபதத்தைக் கடாக்ஷித்து, "ஆண்டு" என்று சொல்லக்கூடுமோவென்ற சங்கையைத் திருவுள்ளம்பற்றிப் பரிஹாரம் (காலக்ருதேத்யாதி) பரமஶப்தார்த்தம் (தனக்குமேலின்றிக்கே) என்றது. ஆத்மஶப்த தாத்பர்யம் (தன்னையித்யாதி). இப்பதப்ரயோகதாத்பர்யம் (இத்தாலித்யாதி).

"சூழ்ந்திருந்து" என்றதுக்கு ப்ரமாண பூர்வகமாக ப்ரஸக்தியும் ஸம்பாதியாநின்றுகொண்டு, "ஏத்துவர்" என்றதுக்கு இத்தை ஹேதுவாக்கி

---

(௧) வி-பு-நி-௧௭-௧௩. (௨) கீ-௧௧-௪௦.

நம: புரஸ்தாதத ப்ருஷ்ட்டதஸ்தே நமோஸ்துதே" என்கிறபடியே முன்பே நில்லா முறுவலை அநுபவித்து அதிலே ஈடுபடும்; பின்பே நில்லாபின்னும் பிறகுவாளியுமான அழகை அநுபவித்து அதிலே ஈடுபடும்; இப்படி சுழியாறுபடாநிற்கச்செய்தே, கால்வாங்கவொண்ணாத வடிவழகு அதிசங்கையைவிளைத்து மங்களாசாஸநத்திலே மூட்டுமென்கை.

"பவித்திரனைப் பரமேட்டியைச் சார்ங்கமென்னும் வில்லாண்டான்றன்னை வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன்-பல்லாண்டென்று விரும்பியசொல் நல்லாண்டென்று நவின்றுரைப்பார் நமோநாராயணாயவென்று - பரமாத்மனைச்சூழ்ந்திருந்து பல்லாண்டும் - பல்லாண்டென்று -ஏத்துவர்" என்றந்வயம்.

திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யானம் முடிந்தது.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

யருளிச்செய்கிறார் (நமஇத்யாதி). (முறுவல்) ஸ்மிதம். (ஈடுபடுகை) வித்த (ர்) ராகை. (நில்லா) நிற்கச்செய்தே. (பின்னும்) அஸ்த்ரவாளம் முதலான பின்னழகும். (பிறகுவாளியாவது) தண்டிகைக்கொம்புபோலே வளைந்து திருப்பிடரியிலே தொங்குகிற அஸாதாரணமான ஆபரணவிசேஷம். வாஹநபரிஷ்காரமாகவுமாம். (சுழியாறுபடுகை). ஆற்றில் சுழிபடுகையென்றாய், சுழலுகையைச் சொல்லுகிறது. (கால்வாங்குகை) பின்வாங்குகை. (விளைத்து) ஸம்பாதித்து.

இப்பாட்டுக்கு அந்வயம்தர்சிப்பிக்கிறார் (பவித்திரனையித்யாதி). (பல்லாண்டென்று ஏத்துவர்) என்றது - அத்யாஹ்ருதபதமாதல், அநுஷங்காகதபதமாதல். ... ... (௧௨)

திருப்பல்லாண்டு அரும்பதம் முடிந்த.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

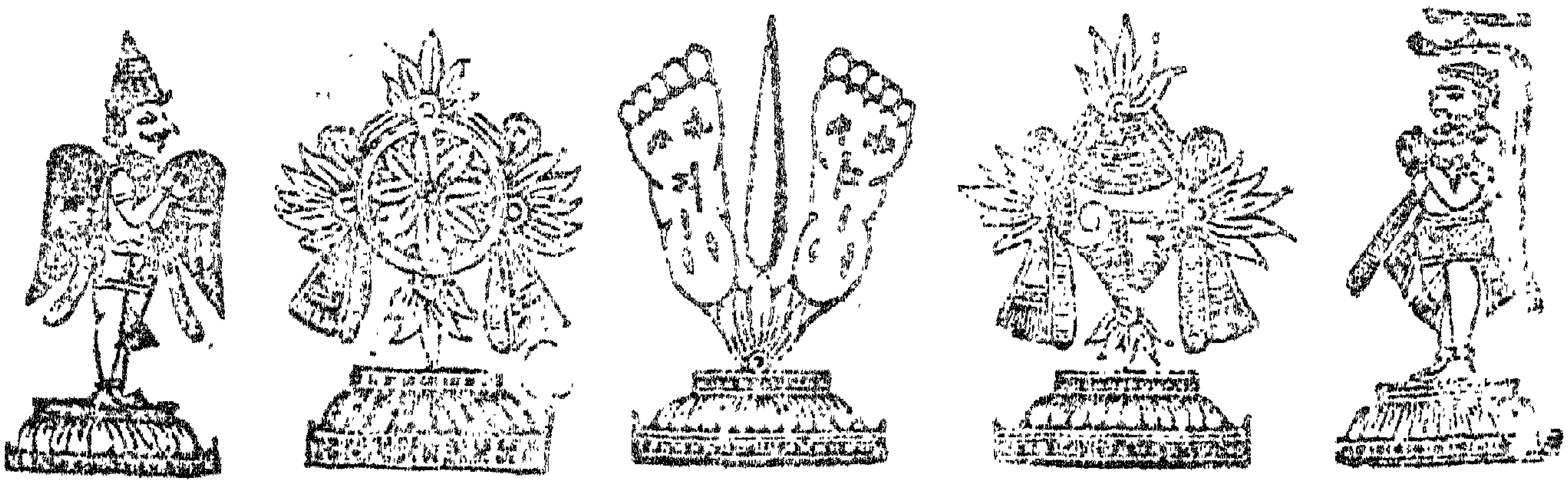

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

திருப்பல்லாண்டு

ப்ரதிபதம்.

குருமுகம்.

யஃ	எவர், [ீல
நரபதி	பாண்ட்ய ராஜாவின்
பரிக்லிப்தம்	ஏற்படுத்தப்பட்டதாய்
சுல்கம்	பந்தயமாகக் கட்டி வைத்த பணமுடிப்பை
ஆதாதுகாம:	க்ரஹிக்கவேணுமென்ற இச்சையுடையராய்க் கொண்டு,
குருமுகம்	ஆசார்யன் மூலமாக
அநதீத்ய	அத்யயநம் பண்ணாமல்
அசேஷாந்	ஸமஸ்தங்களான [லே
வேதாந்	வேத (அர்த்த) ங்களையும் (அந்த ஸபையிலே)
ப்ராஹ	ப்ரதிபாதித்தாரோ,
ரங்கநாதஸ்ய	அழகிய மணவாளனுக்கு
ஸாக்ஷாத்	நேரே [க்கு
ஶ்வஶுரம்	மாமனாராய்,
அமர	தேவதைகளினாலே
வந்த்யம்	ஸேவிக்கத் தகுந்தவராய்
த்விஜகுல	ப்ராஹ்மணஸமூஹத்துக்கு
திலகம்	திலகம்போலே ஶ்லாக்யராயிருக்கிற
தம்	அந்த
விஷ்ணுசித்தம்	பெரியாழ்வாரை
நமாமி	ஸேவிக்கிறேன். (௧)

மின்னார்.

நெஞ்சமே	ஓமனஸ்ஸே!
வந்து	(நீ) வந்த (அநுகூலித்த) படியாலே,
மின் ஆர்	ஒளியெறியாநின்ற
தடம்	பெரிய
மதின்	ப்ராகாரங்களாலே
சூழ்	சுற்றப்பட்ட

வில்லிபுத்தூர் என்று	ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரென்று
ஒருகால்	ஒருகாலாகிலும்
சொன்னார்	சொன்னவர்களுடைய
கமலம்கழல்	தாமரைப் பூப்போன்ற திருவடிகளை
சூடினோம்	சிரஸ்ஸில் அலங்காரமாக அணிந்தோம்;
முன்னாள்	முற்காலத்தில்
கிழி அறுத்தான் என்று	வித்யாசுல்கத்தை அறுத்தார் (பெரியாழ்வார்) என்று
உரைத்தோம்	சொல்லப்பெற்றோம், (அதினால்)
கீழ்மையினில்	(நரகாதி) நிஹீநதேசத்தில் (போய்)
சேரும்	அடையாநின்ற
வழி	மார்க்கத்தை
அறுத்தோம்	சேதித்தோம் (நிரோதித்தோம்). (௨)

பாண்டியன்.

பட்டர்பிரான்	பெரியாழ்வார்
வந்தான் என்று	எழுந்தருளினாரென்று
பாண்டியன்	பாண்டிய தேசத்தரசனான வல்லபதேவன்
கொண்டாட	ஸ்தோத்ரம் பண்ண; (அதைப்பொருத)
ஈண்டிய	திரண்டிருக்கிற
சங்கம்	(ப்ராஹ்மண) ஸமூஹமானது
எடுத்து	(அர்த்தவாத வாக்யங்களையெல்லாம் ஆராய்ந்தெடுத்து
ஓத	(தேவதாந்தரபரத்வத்தைச்) சொல்ல(அப்போது)
வேண்டிய வேதங்கள்	ஸமஸ்தமான வேதங்களினுடைய அர்த்தங்களையும்
ஓதி	ப்ரதிபாதித்து (பரதத்வ நிர்ணயம்பண்ணி) (அதுக்குமேலே)
விரைந்து	த்வரித்து
கிழி அறுத்தான்	வித்யாசுல்கத்தை அறுத்துவிழவிட்ட பெரியாழ்வாருடைய
பாதங்கள்	திருவடிகளானவை
யாமுடைய	நம்முடைய
பற்று	ரக்ஷையாயிருக்கும் (௩)

பல்லாண்டு.

மல்	(சாணூராதி) மல்லவர்க்கத்தை
ஆண்ட	(வென்று) வசமாக்கிக்கொண்ட
திண்	த்ருடமான
தோள்	தோள்களையுடையை[யாய்!
மணி	நீலரத்நம்போன்ற
வண்ணா	வடிவழகையுடையவனே!
பல் ஆண்டு	(மநுஷ்யமாநத்தாலே) எண்ணிறந்தவர்ஷங்களிலும்
பல்ஆண்டு	(இன்னும்) அஸங்க்யாதமான வர்ஷங்களிலும்
பல் ஆயிரத்து ஆண்டு	(அதுக்குமேலே)(தேவமாநத்தாலே) அநேகமாயிரம் வர்ஷங்களிலும்
பல்கோடி	(பின்னும்) (ப்ரஹ்மமாநத்தாலே) அநேகம் கோடிகளாய்
நூறாயிரம்	அநேகலக்ஷங்களாயுமுள்ள வர்ஷங்களிலும்

உன்	தேவரீருடைய
செவ்வடி	சிவந்த திருவடியி (திருமேனியி)னுடைய
செவ்வி	அழகுக்கு
திருக்காப்பு	ரக்ஷையானது (உண்டாகவேணும்). (௧)

அடியோமோடும்

அடியோமோடும்	ஸ்வதஸ்ஸித்த தாஸ்யத்தையுடைய எங்களோடும்
நின்னோடும்	ஸர்வசேஷியான உன்னோடும் (உண்டான ஸம்பந்தம்)
பிரிவு இன்றி	விச்சேதமில்லாமல்
பல் ஆயிரம் ஆண்டு	அநேகமாயிரம் வர்ஷங்கள் (செல்லவேணும்)
வடிவாய்	நிறமுடைத்தாயிருக்கிற (அதிஸுந்தரமான)
நின்	தேவரீருடைய
வலமார்பினில்	வலமார்பில்
வாழ்கின்ற	நித்யவாஸம் பண்ணுகின்ற
மங்கையும்	நித்யயுவதியான பெரிய பிராட்டியாரும்
பல் ஆண்டு	அநேகவர்ஷங்களில் (ஸுகமே வாழ்ந்தருளவேணும்)
சோதி	தேஜஸ்ஸாலே
ஆர்	நிறைந்த
வடிவு	திருமேனியையுடைய
வலத்து	(தேவரீருடைய) வலதுபக்கத்தில்
உறையும்	பொருந்தி வர்த்தியாநின்ற
சுடர்	உஜ்ஜ்வலமான
ஆழியும்	திருவாழியாழ்வானும்

பல் ஆண்டு.

படை	ஆயுதங்களையுடைய
போர்	யுத்தத்திலே
புக்கு	ப்ரவேசித்து
முழங்கும்	த்வனியாநின்ற
அப்பாஞ்சசன்னியமும்	அந்த ஸ்ரீபாஞ்சஜன்யாழ்வானும்

பல்லாண்டு. (௨)

வாழாள்பட்டு

வாழ்	ஸுகரூபமாயிருக்கிற
ஆள்	(பகவத்)தாஸ்யத்தை
பட்டு	லபிக்கப்பெற்று
நின்றீர்	(கைங்கர்யத்தில்) நிலைபெற்றீராய்க்கொண்டு
உள்ளீரேல்	(ஆராவது) இருந்தீர்களாகில் (கூடி)
வந்து	(எங்களோடு) வந்து
மண்ணும்	(அங்குரார்ப்பணத்துக்கு) ம்ருத் (ஸங்க்ரஹணை கைங்கர்யத்)தையும்
மணமும்	அவ்வுத்ஸவத்துக்கு நிர்வாஹகராயிருக்கு மத்தையும்
கொண்மின்	(பகவந்நியமநத்தினால்) பெறப்பாருங்கோள்.
கூழ்	கூழுக்கு (ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்காக)
ஆள்பட்டு	அடிமைபூண்டு
நின்றீர்களை	இருக்கிற உங்களை
எங்கள்	அநந்யப்ரயோஜநரான எங்களுடைய
குழுவினில்	ஸமூஹத்தில்

புகுதலொட்டோம்	ப்ரவேசிக்க ஸம்மதியோம்.
நாங்கள்	நாங்கள்
எழாள்காலும்	ஏழுதலைமுறையாக
பழிப்புஇலோம்	(ப்ரயோஜநாந்தரபரதையாகிற) குற்றமுடையோமல்லோம்.
இராக்கதர்	ராக்ஷஸர்கள்
வாழ்	ஸுகமாக வாஸம் பண்ணுகின்ற
இலங்கை	லங்கையிலுண்டான
ஆள்பாழாக	ஆள்கள் நசிக்கும்படியாக
படை	யுத்தத்திலே
பொருதானுக்கு	சத்ருஸம்ஹாரம் பண்ணின சக்ரவர்த்தித் திருமகனுக்கு
பல்லாண்டு	அநேக ஸம்வத்ஸரம் ஸுகமே வாழ்ந்தருளவேணுமென்று
கூறுதும்	சொல்லக்கடவோம்.

ஏடுநிலத்தில்.

ஏடு	சரீரத்தை
நிலத்தில்	(காரணபூதமான) மூலப்ரக்ருதியிலே
இடுவதன்முன்னம்	சேர்ப்பதற்குமுன்னே (சரீரம் நசிப்பதற்குமுன்னே)
வந்து	நாங்களிருக்குமிடம் வந்து
எங்கள்	பகவத்பரரான எங்களுடைய
குழாம்	கூட்டத்தில்
புகுந்து	ப்ரவேசித்து
கூடும்	(எங்களோடு) சேரவேணுமென்கிற
மனம்	மநஸ்ஸை
உடையீர்கள்	உடையவர்களாக ஆனீர்களாகில்
வரம்பு	(நீங்களிட்டுக்கொண்ட) ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற வ்யவஸ்தாநமான
ஒழி	நசிக்கும்படியாக [து
வந்து	அவ்விடத்தை விட்டு வந்து
ஒல்லை	சீக்ரமாக
கூடுமின்	(எங்களுடன்) சேருங்கள்.
நாடும்	நாட்டிலுள்ளவர்களும்
நகரமும்	ராஜதாநியிலுள்ள விசேஷஜ்ஞரும்
நன்கு	நன்றாக
அறிய	அறியும்படி,
நமோ	"எனக்குரியேனல்லேன்,
நாராயணாய	ஸர்வசேஷியான நாராயணனுக்கே அடிமை செய்யக் கடவேன்"
என்று	என்று சொல்லிக்கொண்டு
பாடும்	பாடவேணுமென்கிற
மனமுடை	மநஸ்ஸுண்டாம்படியான
பத்தர்	பக்தியையுடையவர்களாக
உள்ளீர்	ஆனீர்களாகில்
வந்து	எங்களுடன் வந்து
பல்லாண்டு கூறுமின்	சொல்லுங்கோள். (௪)

அண்டக்குலத்துக்கு

அண்டம்	ப்ரஹ்மாண்டங்களு
குலத்துக்கு	ஸமூஹத்துக்குடைய
அதிபதியாகி	ஸ்வாமியானவனும்,
அசுரர்	அஸுரர்களுடையவும்
இராக்கதர்	ராக்ஷஸர்களுடையவும்
இனம்	நெருங்கியிருக்கிற
குலத்தை	கூட்டத்தை
எடுத்து	ஸமூலமாக உத்தரித்து
களைந்த	பிடுங்கிப் போகட்டவனுமான
இருடீகேசன் தனக்கு	ஸ்ரீ ருஷீகேசனுக்கு
தொண்டக் குலத்தில்	அடிமை பூண்டவர்களுடைய திரளிலே
உள்ளீர்	இருக்கிறவர்களே!
வந்து	அநந்யப்ரயோஜநராய் வந்து
அடிதொழுது	திருவடிகளிலாச்ரயித்து
ஆயிரநாமம்	(அவனுடைய) ஸஹஸ்ரநாமங்களையும்
சொல்லி	உச்சரித்துக்கொண்டு
பண்டை	பழையதாய் (ப்ரயோஜநாந்தர பராமான)
குலத்தை	ஜந்மத்தை
தவிர்ந்து	ஸவாஸநமாகவிட்டு
பல்லாண்டு	பல்லாயிரத்தாண்டு
என்மின்	என்று சொல்லுங்கோள். (௫)

எந்தைதந்தை

எந்தை	நானும் என் தகப்பனும்
தந்தை	அவன் தகப்பனும்
தந்தை	அவன் தகப்பனும்
தந்தை	அவன் தகப்பனும்
தம்மூத்தப்பன்	அவனுக்குத்தகப்பனும்பாட்டனும் (ஆகிய)
ஏழ்படிகால் தொடங்கி	ஏழுதலைமுறைதுடங்கி
வந்து	மங்களாசாஸநம் பண்ண யோக்யராய்வந்து
வழிவழி	முறைமுறையே (க்ரமம் தப்பாமல்)
ஆள் செய்கின்றோம்	(நாங்கள்) அடிமைசெய்கின்றோம்.
திருவோணம்	திருவோணமென்கிற
திருவிழவில்	திருநாளிலே
அந்தியம் போதில்	ஸாயங்காலத்தில்
அரி உருவாகி	நரஸிம்ஹரூபியாய் அவதரித்து
அரியை	சத்ருவான ஹிரண்யனை
அழித்தவனை	ஸம்ஹரித்த நரஸிம்ஹனைக்குறித்து
பந்தனை தீர	(அவருடைய) பாலவ்யாதி தீரும்படி [பல்லாண்டுபல்லாயிரத்தாண்டென்
பாடுதும்	மங்களாசாஸநம் பண்ணுவோம். (௬)

தீயில்

தீயில்	(ஸூர்யன் முதலான) தேஜ꞉ பதார்த்தங்களைக் காட்டிலும்
பொலிகின்ற	அபிவ்ருத்த (அபிவ்ருத்த) மாய்க்கொண்டு
ஆழி	மண்டலாகாரமாய்

திகழ் — விளங்காநின்ற
செம் — சிவந்த
சுடர் — தேஜஸ்ஸையுடையனான
திருச்சக்கரத்தின் — ஸ்ரீஸுதர்சனாழ்வானுடைய
கோயில் — வாஸஸ்தாநமான திவ்யாயுதத்தினுடைய
பொறியாலே — சிஹ்நத்தினாலே
ஒற்றுண்டு — ஸ்பர்சித்துக்கொண்டு (ஸமாஸ்ரயணம் பண்ணிக்கொண்டு)
நின்று — இதர விஷயங்களில் போகாமே பகவத்பரராய் இருந்து
குடி குடி — குலக்ரமமாக
ஆள் செய்கின்றோம் — கைங்கர்யம் பண்ணுகிறோம்.
மாயம் — அத்யாஸ்சர்யகரமாக
பொரு — யுத்தம் பண்ணுகின்ற
படை — ஸேனையையுடையனான
வாணனை — பாணாஸுரனுடைய
ஆயிரந்தோளும் — ஆயிரம் தோள்களினின்றும்
பொழி — சொரியாநின்ற
குருதி — ரக்தமானது
பாய — (லோகமெங்கும்) பரவும்படியாக
சுழற்றிய — திருப்பின
ஆழி — சக்ராயுதத்தை
வல்லானுக்கு — ஆளவல்ல க்ருஷ்ணனுக்கு
பல்லாண்டு
கூறுதும் — சொல்லுவோம். (௭)

நெய்யிடை.

நெய்இடை — நெய்யளவாய்
நல்லது — அக்யப்ரயோஜநமாக இடுமதாய்
ஓர் — விலக்ஷணமாய் (ஷட்ரஸோபேதமான)
சோறும் — அந்நத்தையும்,
நியதமும் — (அதுதான்) ஸ்திரமாயிருக்கும் படியையும்,
அத்தாணி — பிரியாத (அநவரதமான)
சேவகமும் — ஸேவையையும் (த்யாநத்தையும்),
கை — கையிலே பிடிக்கவல்ல
அடைக்காயும் — வெற்றிலைபாக்கையும்
கழுத்துக்கு — கழுத்திலே இடவல்ல
பூணொடு — கண்டாபரணத்தோடு கூட
காதுக்கு — காதிலே இடத்தக்க
குண்டலமும் — கர்ணபூஷணத்தையும்
மெய் இட — சரீரத்திலே பூசும்படியாய்
நல்லது — விலக்ஷண (அஹங்காராதி ரஹித)மாய்
ஓர் — அத்விதீயமான (பரிமள ப்ரசுரமான)
சாந்தமும் — சந்தநத்தையும்
தந்து — கொடுத்து
என்னை — தேஹாத்மாபிமானியான வென்னை
வெள் உயிர் — சுத்தஸ்வபாவனாக
ஆக்கவல்ல — பண்ணவல்லனாய்,
பை உடை — படர்ந்த படங்களையுடைய
நாகம் — சேஷனுக்கு
பகை — சத்ருவான பெரிய திருவடியை
கொடியானுக்கு — த்வஜமாக உடையவனுக்கு
பல்லாண்டு
கூறுவன் — சொல்லக்கடவேன். (௮)

உடுத்துக்களைந்த.

உடுத்து	திருவரையிலே சாத்தி
களைந்த	அவிழ்க்கப்பட்ட
நின்	தேவரீருடைய
பீதகவாடை	பீதாம்பரத்தை (ப்ரஸாதமாக)
உடுத்து	தரித்தும்,
கலத்தது	தேவரீர் அமுது செய்த பாத்ரத்தில் மிகுந்ததை
உண்டு	புஜித்தும்,
தொடுத்த	மாலையாகக் கட்டப்பட்டும்
சூடி	(திருமுடியிலே) சாத்தி
களைந்தன	கழிக்கப்பட்டு யிருக்கிற
மலர் துழாய்	விகஸிதமான திருத்துழாயை
சூடும்	சிரஸ்ஸில் தரிக்குமவர்களுமான
இத்தொண்டர்களோம்	இப்படிப்பட்ட சேஷபூதரான நாங்கள்,
விடுத்த	நியமித்து விடப்பட்ட
திசை	திக்குகளிலேயுண்டான
கருமம்	கார்யங்களை (எல்லாம்)
திருத்தி	குறைவறச்செய்து (அதுக்குமேலே)
திருவோணம்	ஶ்ரவண நக்ஷத்ரமென்கிற
திருவிழவில்	திருநாளிலே (அமங்களங்கள் தீரும்படி);
படுத்த	படுக்கப்பட்ட
பை	பரந்த படங்களையுடைய
நாகு அணை	திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே
பள்ளிகொண்டானுக்கு	கண்வளர்ந்தருளுமவன் விஷயமாக பல்லாண்டு கூறுதும். (க)

எந்நாள்.

எம்பெருமான்	வகுத்த சேஷியானவனே!
உன்றனக்கு	தேவரீருக்கு
அடியோம்	சேஷபூதர்
என்று	என்ற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிற
எழுத்து	ப்ரணவமாகிற அக்ஷரத்தில்
பட்ட	(நாங்கள்) ஸம்பந்தித்த (நாள்)
எந்நாள்	எந்த நாளோ,
அந்நாளே	அன்றைய தினமே
அடியோங்கள்	தாஸபூதரானோம்,
குடில்	க்ருஹத்திலுண்டான புத்ர பௌத்ராதிகளும்
அடி	அடியாராய்க் கொண்டு
வீடுபெற்று	அஹங்கார மமகாரங்களை விட்டு
உய்ந்ததுகாண்	உஜ்ஜீவித்தார்கள் இவர்.
செம்	அழகிய
நாள்	நாளிலே
தோற்றி	(க்ருஷ்ணனாக) திருவவதரித்து
திருமதுரையுள்	ஸ்ரீமதுராபுரியில் சென்று
சிலை	(கம்ஸனுடைய) வில்லை
குனித்து	வளைத்து (முறித்து), (அதுக்குமேலே),
ஐந்தலைய	ஐந்து தலைகளையுடையனாய் [னை
பை	பரந்த படங்களையுடைய
நாகம்	பாம்பான காளியனுடைய
தலை	சிரஸ்ஸிலே
பாய்ந்தவனே	குதித்தவனே!
உன்னை	தேவரீர் விஷயமாக பல்லாண்டு கூறுதும். (௰)

அல்வழக்கு.

திருமாலே	ஶ்ரிய:பதியான ஸர்வேஶ்வரனே!
பல்வகையாலும்	(ஸ்வரூபாதி) அநேகப்ரகாரத்தினாலும்

பவித்திரனே	பரிசுத்தனே!
அல்	அல்லாத (விபரீதமான)
வழக்கு	ந்யாயங்களில்
ஒன்றும்	ஒருவிதமான அந்யாயமும்
இல்லா	இல்லாதவராய்,
அணி	பூமண்டலத்துக்கு அலங்காரமான
கோட்டியர்	திருக்கோட்டியூரிலுள்ளார்க்கு
கோன்	நிர்வாஹகராய்,
அபிமாநம்	ஸ்ரீவைஷ்ணவாபிமாநத்தாலே
துங்கன்	உயர்ந்தவ(பூர்ண)ரான
செல்வனைப்போல	செல்வநம்பியைப் போலே
நானும்	அந்யபரனானநானும்
உனக்கு	வகுத்தசேஷியான உனக்கு
பழ அடியேன்	அநாதியான சேஷபூதனாய்க்கொண்டு,
நல்வகையால்	நல்லப்ரகாரத்தினாலே(கேவலசப்தமாத்ர மன்றிக்கே அர்த்தாநுஸந்தாந பூர்வகமாக)
நமோநாராயணா என்று	எம்பெருமானுக்கே உரியேன்எனக்குரியேனல்லேன்என்கிற அர்த்தத்தைப்ரதிபாதிக்கிற
நாமம்	திருநாமத்தை
பல	பலதடவை
பரவி	சொல்லி
உன்னை	உன் விஷயமாக
	பல்லாண்டு கூறுவன். (கக)

பல்லாண்டென்று

பவித்திரனை	(ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்) பரிசுத்தனாய்
பரமேட்டியை	ஸர்வோத்தமமான பரமபதத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவனாய்
சார்ங்கமென்னும்	சார்ங்கமென்று திருநாமமுடைய
வில்	தநுஸ்ஸை
ஆண்டான்தன்னை	ஆளுமவனுமான ஸ்ரீமந்நாராயணன் விஷயமாக,
வில்லிபுத்தூர்	ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே அவதரித்த
விட்டுசித்தன்	பெரியாழ்வார்
பல்லாண்டு என்று	அநேககாலம் மங்களமுண்டாக வேணுமென்று
விரும்பிய	விருப்பத்துடனருளிச்செய்த
சொல்	ஸ்ரீஸூக்தியை,
நல்லாண்டு என்று	(இதை அநுஸந்திக்கும்படியான) நல்லகாலம் (நேர்பட்டதே) என்று (கொண்டாடி)
நவின்றுரைப்பார்	பலகால்சொல்லுமவர்கள்
நமோ	எனக்குரியேனல்லேன்
நாராயணாய	எம்பெருமானுக்கே உரியேன்
என்று	என்றுசொல்லிக்கொண்டு
பரமாத்மனை	ஸர்வாந்தர்யாமியானஸர்வேஶ்வரனை
சூழ்ந்திருந்து	சுற்றும்இருந்து
பல்லாண்டும்	அநந்த காலங்களிலும்
பல்லாண்டு	பல்லாண்டு (என்றுபாடி)
ஏத்துவர்	ஸ்தோத்ரம் செய்வர்கள்!

திருப்பல்லாண்டு ப்ரதிபதம்

முடிந்தது.